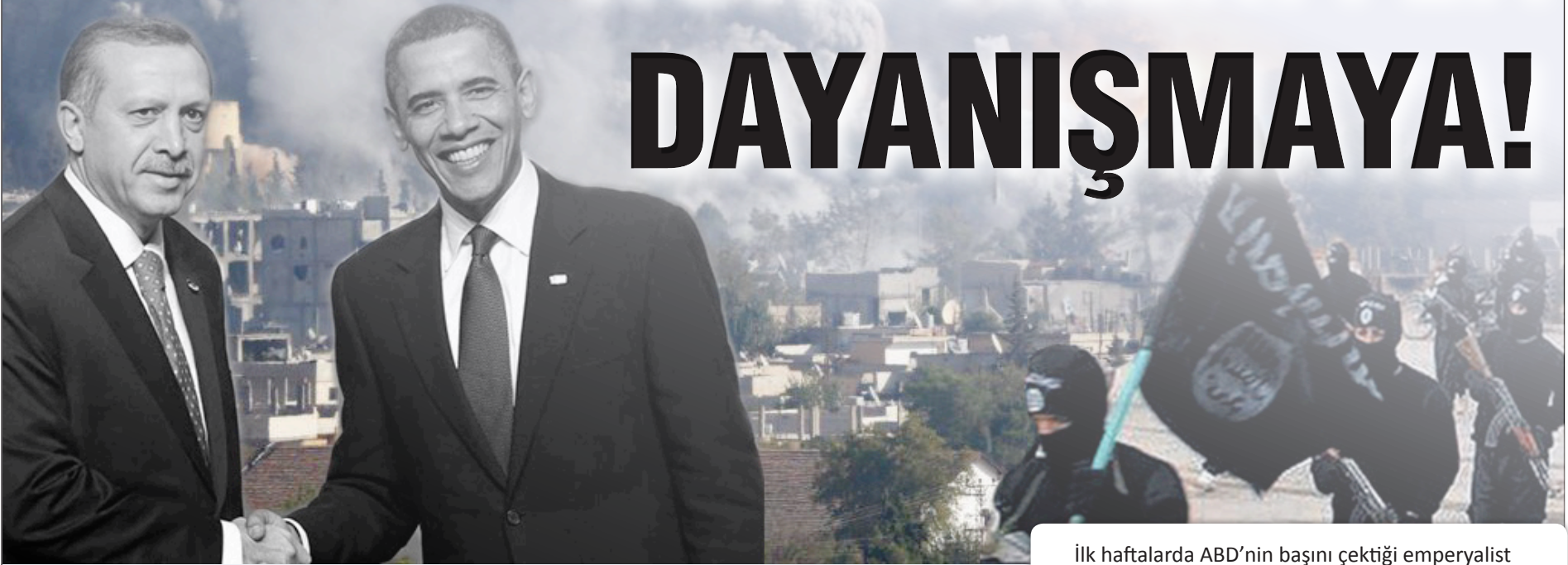


Emperyalizmin kirli oyunlarına karşı

KÜRT HALKIYLA DAYANIŞMAYA!



İlk haftalarda ABD'nin başını çektiği emperyalist koalisyonun hesabı Kobanê'nin düşeceği üzerineydi ve bunun öncelikli bir sorun olmadığını, IŞİD'le uzun vadeli bir savaşa odaklandıklarını, bir başka deyişle Kobanê'yi pek de dert etmediklerini sözcüleri aracılığıyla defalarca açıkladılar. Fakat Kürt halkının beklenmedik direnişi tüm hesapları altüst etti. Direniş Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin büyük kentlerinde kitlesel-militan çatışmalara, başta Avrupa olmak üzere dünyanın pek çok yerinde de kitlesel eylemlere yol açınca, emperyalistler daha görünür bir şekilde sahneye çıkmak ihtiyacı duydular. Zira direnişin gücü her geçen gün Kürt hareketinin prestijini büyütürken, son NATO zirvesinde kurulan emperyalist savaş koalisyonunun, "IŞİD terörüne karşı" uygar dünyanın ittifakı olarak sunulmasının inandırıcılığını da darbeliyordu.

Bu aşamadan itibaren ABD emperyalizmi AKP yönetimindeki Türk sermaye devletini de hizaya çeken adımlar atmaya başladı. Daha çok bombardıman, PYD ile ilişkilerin geliştirilmesi, Güney Kürdistan yönetiminin tutum değiştirmesi, havadan silah yardımı, Türk devletinin "koridor açmaya" razı edilmesi gibi gelişmeler, emperyalizmin "kurtarıcı" edasıyla inisiyatifi ele almaya yönelmesinin ifadesidir.



"Üniversiteler Ar-Ge laboratuvarına dönüştürülüyor"

Araştırma görevlilerinin sorunları ve bu alandaki mücadele üzerine İstanbul Üniversitesi Hukuk Tarihi Anabilim Dalı Araştırma Görevlisi Dr. Mehmet Cemil Ozansü ile konuştuk. » 15



Ellerindeki kanı yalanla temizlemek istiyorlar

Ermenek'teki özel bir maden şirketinde yaşanan su baskını, patronların ve onlar adına devleti yöneten hükümetin ellerindeki işçi kanını bir kez daha gösterdi. Kölelik koşullarında çalışan maden işçilerinden 18'i su baskını nedeniyle yerin altında mahsur kaldı. Gazetemiz yayına hazırlandığı saatlerde, işçilerin akıbeti hala öğrenilememişti. Ancak patronlar ve AKP'nin şefleri kendilerini kurtarmak için kolları sıvamış, manipülasyona çoktan başlamıştı. » 10

Emperyalizmin kirli oyunlarına karşı Kürt halkıyla dayanışmayı büyütelim!

IŞİD çetesi yaşadığı hüsrana rağmen Kobanê'ye yönelik saldırılarını sürdürüyor. Fakat bu artık ilk haftalardaki özgüvenden yoksun, çöküşe-çözülüşe gidecek bir sürecin önünü kesmenin can havlini yansıtmaktadır. Kürt halkının bir buçuk aydır ölümüne sürdürdüğü Kobanê direnişi ise dünya emekçi halklarında oluşan sempati ve hayranlığı büyütmeye devam etmektedir.

Dünyanın ilerici ve sol çevreleri tarafından 1 Kasım'ın "Dünya Kobanê Günü" ilan edilmesi ve tüm dünyada eylem çağırısı yapılması, haklı bir halkın onurluca direndiğinde nasıl bir dayanışmayla karşılanacağını en yalın ifadesidir. Kürt halkının güvenebileceği tek "dış destek" dünya işçi ve emekçilerinin bu dayanışmasıdır. Kobanê savaşının 40'lı günlerinde geride bırakılan sürece bakıldığında bu daha net görülecektir.

Emperyalizmin bozulan hesapları

İlk haftalarda ABD'nin başını çektiği emperyalist koalisyonun hesabı Kobanê'nin düşeceği üzerineydi ve bunun öncelikli bir sorun olmadığını, IŞİD'le uzun vadeli bir savaşa odaklandıklarını, bir başka deyişle Kobanê'yi pek de dert etmediklerini sözcüleri aracılığıyla defalarca açıkladılar. Fakat Kürt halkının beklenmedik direnişi tüm hesapları altüst etti. Direniş Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin büyük kentlerinde kitlesel-militan çatışmalara, başta Avrupa olmak üzere dünyanın pek çok yerinde de kitlesel eylemlere yol açınca, emperyalistler daha görünür bir şekilde sahneye çıkma ihtiyacı duydular. Zira direnişin gücü her geçen gün Kürt hareketinin prestijini büyütürken, son NATO zirvesinde kurulan emperyalist savaş koalisyonunun, "IŞİD terörüne karşı" uygar dünyanın ittifakı olarak sunulmasının inandırıcılığını da darbeliyordu.

Bu aşamadan itibaren ABD emperyalizmi AKP yönetimindeki Türk sermaye devletini de hizaya çeken adımlar atmaya başladı. Daha çok bombardıman, PYD ile ilişkilerin geliştirilmesi, Güney Kürdistan yönetiminin tutum değiştirmesi, havadan silah yardımı, Türk devletinin "koridor açmaya" razı edilmesi gibi gelişmeler, emperyalizmin "kurtarıcı" edasıyla inisiyatif ele almaya yönelmesinin ifadesidir.

Kürt hareketini sisteme entegre etmenin olanakları

Kapitalist üretim ilişkileriyle hiçbir sorunu olmayan "demokratik modernite" çizgisi, Kürt hareketini çoktandır emperyalist-kapitalist dünya sistemi için bir tehdit olmaktan çıkarmış bulunuyor. Bu açıdan Rojava deneyimi, Kürt basınındaki bazı isimlerin de açıkça ifade ettikleri gibi sistemin dışında değil, emperyalist dünya düzeninin insanlığın "demokratik uygarlığı" olarak reforma tabi tutulmasının bir uygulamasıdır. Kürt hareketinin özellikle son 15 yılda defalarca sergilenen aldatmacalara ve kesintisiz zulme rağmen Türk sermaye devletiyle ve emperyalist dünyayla



ilişkilenişini belirleyen bu çizgidir. Muhataplarının aşağılayıcı tutumlarına rağmen ısrarla sürdürdüğü "barış, çözüm vb." politikasının temelinde de bu yatmaktadır.

Türk sermaye devleti tasfiyeci bir manevra yaptığında veya emperyalist devletlerin uzattığı bir eli gördüğünde Kürt hareketinin heyecanla ona uzanması, "reel politikanın taktik ustalığı" olarak sunulsa da gerçekte bu, dar ulusal istemlere dayalı stratejinin belirlediği malum pragmatizmden başka bir şey değildir. Bugün Kürt hareketinin yayın organlarında Türk sermaye devletine akıl verilmesi, gönül rahatlığıyla Türk-Kürt ittifakı olmazsa ABD-Kürt ittifakı denilebilmesi ve Abdullah Öcalan'ın 2013 Newroz bildirisi bu açıdan tam olarak örtüşmektedir.

Sorun, bölgesinde etkin bir güç olmaya can atan ve bir zamanlar bunun yanılsamasına kapılan AKP yönetimindeki Türk sermaye devletinin emperyalist-kapitalist sistemin zayıf halkalarından biri olmasından çıkmaktadır. Emperyalizme göbekten bağımlı Türk sermaye düzeni, parçalanma korkusu yaşamaksızın Kürt sorununda özerklik, federasyon vb. türden bir burjuva çözümü bile göze alamamaktadır. Emperyal hayaller ve girişimler ile emperyalist bir güç olmak arasında büyük bir uçurum bulunmaktadır. Bunalımlar, savaşlar ve sosyal çalkantılarla karakterize olan bir dönemde, hele de dört bir tarafının bölgesel boğazlaşmalarla karmaşıya gömüldüğü, iktidar dümenine oturtulan dinci-gerici partinin içerde ve dışarda sürekli "sıfırlandığı" ama alternatifinin de yaratılmadığı bir konjonktürde, Türk burjuvazisinden bölgesel planda Kürt sorunu üzerinden çıkan olanakları değerlendirip kanatlanmasını beklemek beyhude bir hayaldir.

Gerek son "çözüm süreci"ne de kaynaklık eden Rojava inisiyatifi, gerekse görkemli Kobanê direnişi AKP iktidarı altındaki Türk sermaye devletinin dış politikasını çökertirken, batılı emperyalist ittifakın daha rahat hareket etmesinin yolunu düzlemiştir. Kürt halkının kolayca dize gelmeyeceğinin anlaşıldığı

aşamadan itibaren ABD emperyalizmi ile bölgedeki en temel taşeronu Türk devleti arasındaki iplerin iyice gerilmesi bundandır. Emperyalistler Kürt halkı üzerindeki kısıkcı perçinlemek uğruna AKP iktidarına artık şamar üstüne şamar indirmekten çekinmemektedirler.

Emperyalizmin ehlileştirme manevraları

Fakat emperyalistler ile yerli uşakları arasındaki çelişkilerin derinleşmesine bakıp daralan emperyalist kısıkcı yok saymak, dahası gönül rahatlığıyla bunu teorize etmek, başta Kürt halkı olmak üzere tüm bölge halkları açısından yeni felaketlere davetiye çıkarmak olacaktır. "Özgür Suriye Ordusu"nun kuruluşunda ve cihatçı sürülerinin Suriye'ye akışında başrolü AKP iktidarı üstlense de ona bu rolü veren, batılı emperyalist ittifaktı. Dinci-gerici çetelerin semirip güçlenmesi emperyalizmin ve başta Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar olmak üzere yerli işbirlikçilerinin doğrudan desteğiyle mümkün oldu. Dolayısıyla Suriye'deki bu bataklıktan doğan IŞİD öncelikle batılı emperyalist ittifakın eseridir.

Şüphesiz dinci-gerici çeteleri 2 yıldır Kürt halkının üzerine AKP yönetimindeki Türk sermaye devleti salmıştır. Keza IŞİD'in Kobanê saldırısıyla büyük umutlara kapılanların birinciliği ondadır. Ancak bu gerçek, şimdi "kurtarıcı" rolüyle sahneye çıkıp PKK-PYD'yi Barzani ve ÖSO'yla ittifaka razı edenin, Kürt halkının destansı direnişini ve kazanımlarını ehlileştirmeye çalışanın batılı emperyalist ittifak olduğu unutturmamalı.

20. yüzyılın tüm ölümcül deneyimlerinin ve şu son 15 yıldır yaşanan boğazlaşmaların da ispatladığı gibi emperyalizm yalnızca kölelik ve egemenlik peşindedir. Onun Kobanê direnişinden devşirmek istediği de bundan başka bir şey değil.

Kürt halkıyla etkin dayanışmaya!

Emperyalizmin bu manevralarını boşa çıkarmak, Kürt halkıyla birlikte tüm işçi ve emekçilerin de omuzlarındaki tarihsel bir sorumluluktur. Son kertede gidişatı belirleyecek olan, Kürt hareketinin gerek "çözüm süreci" aldatmacası, gerekse emperyalist ehlileştirme politikaları karşısındaki zaafı çizgisi değil, Kürt halkının özgürlük uğruna militan direnişi olacaktır. Kürt halkı kendisine ve bölge halklarına takılmak istenen emperyalist boyunduruğa karşı direnişini sürdürdükçe reformist politikaların iflas etmesi kaçınılmazdır.

Kürt halkının direncini kararlılıkla sürdürebilmesi ve yönünü işçi sınıfı ve emekçilerle birleşik devrimci mücadeleye, gerçek çözüm ve kurtuluşun yegane yolu olan sosyalizme yönelmesi ise dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin en etkin ve militan desteğini gerektirmektedir. İşçi ve emekçiler 1 Kasım'da Kobanê direnişine kitlesel bir şekilde sahip çıkarak, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin hesaplarını bu açıdan da boşa çıkarabilmelidirler.

Kobanê ve “insan hakları emperyalizmi”

A. Eren

Eski İngiltere Başbakanı Tony Blair’in dışişleri danışmanı Robert Cooper, Yugoslavya’ya yapılan NATO bombardımanının ardından, “yeni bir tür emperyalizme, insan haklarıyla ve kozmopolit değerlerle uyuşan bir emperyalizme”, “düzen ve organizasyonu amaç edinen bir emperyalizme” ihtiyaç olduğu teziyle, yeni saldırıların ideolojik-politik hazırlıklarının önceden yapılmasını öneriyordu.

Dönemin NATO Genel Sekreteri ve daha sonra AB güvenlik şefi Javier Solana’nın danışmanlığını da yapan Robert Cooper, bu yeni “insan hakları emperyalizmi”nin ne anlam taşıdığını Belgrad’ı bombalayarak göstermişti.

Cooper, doğrudan askeri müdahaleyle emperyalizm için “risk” teşkil eden bağımsız ülkelerde rejim değişikliklerini başarmının eski kolonyalist gerekçelerle olanaklı olmadığını savunuyordu. Bunu da “yüzyıllık ulusal kurtuluş hareketleri ve ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemeleri gerçeği, bunun tasfiye edilmesinin kolay olmayacağı” tezine dayandırıyordu.

İki tür emperyalizm ayrımını yapan Cooper, bu “yeni emperyalizmi” dünya düzenini koruyan ve batı dünyasının “demokratik” kurumları tarafından desteklenen “gönüllü” emperyalizm (İMF, Dünya Bankası) olarak tanımlamaktadır. Zira çok sayıda ülke “gönüllü” olarak IMF ve Dünya Bankası’nın diktasına boyun eğerek, radikal ekonomik ve politik reformları hayata geçirmektedirler. Yeni dünya düzeni normlarına gönüllü olarak uymayan ülkeler ise “iyi komşu emperyalizm” boyutunda “insan hakları müdahalesi” temelinde zorunlu olarak uyumlu hale getirilir. Bunun en somut örneği de Kosova sorununda yaşanmıştır.

Yugoslavya’ya karşı başlatılan “insani NATO savaşı” Avrupa’nın orta yerinde binlerce insanın yaşamını yitirmesine yol açmıştır. Yugoslavya bu emperyalist yeni stratejinin sonucunda küçük ülkelere bölünerek yeni bir sömürge statüsü yaratılmıştır. Bu strateji farklı politikalarla dünyanın her yerinde hayata geçirilmektedir. Örneğin ABD’nin baskıları sonucu Irak’a karşı BM’nin uyguladığı ambargo nedeniyle 1,5 milyon kişi yaşamını yitirmiştir.

Yugoslavya’nın ABD ve NATO tarafından



bombalanarak parçalanması gerçek anlamda emperyalizmin böl-yönet stratejisi açısından yeni bir döneme işaret eder. Yeni sömürge statüleri oluşturmak “normal” bir süreç olarak propaganda edilmektedir. Bu “normal”in karşılığı ise örneğin ABD’nin bugün Kosova’da Avrupa kıtasının en büyük askeri üssüne sahip olmasıdır.

“İnsan hakları emperyalist stratejisi”, devamında 2001 Afganistan ve 2003 Irak’ta uygulanmaya konmuştur. Libya, Somali, Sudan ve diğer birçok ülke insan haklarını zedeleyen, azınlıklara zulmeden, teröre destek veren ve bağımsız bir devlet özelliğini yitirmiş yapılar olarak nitelendirilerek, militarist müdahaleye zemin hazırlanmıştır.

Emperyalist sömürgeciliğin çıkmazı!

Bu yeni yönelime, özellikle sömürgeci-yayılmacı savaş gerekçelerinin 1945’ten sonra Avrupa halkları nezdinde meşruiyetini yitirmesi ve büyük ölçüde

savaş karşıtı kitlesel tepkilerin gelişmesi yol açmıştır. Hitler faşizminin yenilgisi, emperyalist sömürge sisteminin sarsılmasına yol açan süreci başlattı. Anti-sömürgeci, anti-emperyalist kurtuluş hareketleri tarih sahnesinde emperyalist saldırganlık ve savaş vahşetine karşı büyük zafer kazandılar. Fransız sömürgecileri Hindistan-Çin savaşında (1948-1954) Vietnam halkı üzerinde sömürgeci egemenliklerini sürdürmek amacıyla vahşi bir savaş sürdürseler de, büyük bir yenilginin ardından ülkeyi terk etmek zorunda kaldılar. Yine 1954-1962 yılları arası Cezayir halkına dayatılmak istenen emperyalist sömürge sistemi Fransa’nın yenilgisiyle sonuçlandı.

Geleneksel sömürge gücü olmayan ABD emperyalizmi 18 yıl boyunca (1957-1975) o güne kadar yaşanmamış bir savaş vahşetiyle Vietnam halkını köleleştirmek istedi. Bu emperyalist gücün savaş tekniğindeki üstünlüğe ve uyguladığı savaş yöntemine rağmen, Vietnam halkı muazzam devrimci bir direnişle, emperyalizme karşı halkların tarihsel bilincinde derin bir iz bıraktı. Mao’nun “Emperyalizm kağıttan kaplıdır” sözü, emperyalist boyunduruktan kurtulmak için ayaklanan halklar için somut bir eyleme dönüştü. Eski emperyalist sömürgeci sistemin dağılması, özellikle Afrika kıtasında yeni-sömürgeci kurtuluş hareketlerine karşı büyük emperyalist güçler tarafından beslenen Güney Afrika Apartheid rejiminin dönüşümüyle bu süreç tamamlanmış oldu. Zira Güney Afrika ırkçı Apartheid rejimi Angola ve Mozambik kurtuluş hareketlerine karşı gösterdiği barbarlık sayesinde ayakta kalabilmişti.

Anti-sömürgeci ulusal kurtuluş hareketlerinin politik başarısı ve kazandıkları zafer, uluslararası güç dengelerinin emperyalizm aleyhine gelişmesine yol açtı. Faşizme karşı kazanılan zaferden sonra dünya, sosyalizm lehine büyük dönüşümlere şahit oldu. Başında Sovyetler Birliği bulunan sosyalist kamp kuruldu.

TKİP dava tutsağından Kobanê için açlık grevi

İŞİD çetelerinin Kobanê’ye yönelik saldırılarını protesto etmek için Türkiye ve Kuzey Kürdistan hapishanelerinde 5 bin PKK ve PJAK’lı tutsak, “PYD ve Rojava’nın statüsü tanınsın!”, “AKP hükümeti Rojava üzerindeki politikalarından vazgeçsin!” ve “Kobanê’ye yardım koridoru derhal açılсын!” talepleriyle 15 Ekim’den itibaren dönüşümlü açlık grevine başlamıştı.

İzmir’de Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’nde tutulan Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Dava Tutsağı Evrim Erdoğan, çeşitli cezaevlerinde gerçekleştirilen dönüşümlü açlık grevlerine ve Kobanê direnişine destek vermek amacıyla 3 günlük açlık grevi gerçekleştirdi.

Erdoğan bu kapsamda, 25 Ekim Cumartesi günü başladığı açlık grevini 27 Ekim Pazartesi günü sona erdirdi.



Kızıl Bayrak / İzmir

Savaşta yenilmiş olarak çıkan Almanya, Japonya ve İtalya büyük bir toplumsal bunalımın girdabına girmişti. Genç ulusal devletlerin doğması devrimci bir sürecin doğal sonuçlarıydı.

Bir gerçeğin altını çizmek bugün daha da önem taşımaktadır: Ulusal sorun başından itibaren sosyal bir boyut taşır. Ulusal sorunun çözümü mücadelesinde farklı sınıf ve toplumsal kesimler, esas olarak köylü kitleleri, burjuvazinin belli kesimleri, proletarya ve ara katmanlar yer alır. Objektif toplumsal konum ve çıkarlarından dolayı, her kesim ulusal kurtuluş sürecinde elde edilecek başarı ve sonuçlar açısından farklı beklenti ve politik tercihlerle motive olur. Bütün ulusal kurtuluş hareketleri tarihsel gelişim süreci içinde, mücadele deneyimi içinde heterojen ideolojik-politik akımları, ayrışmaları birlikte getirir. Ulusal kurtuluş bütün bu katmanların ortak amacını oluştursa dahi, bu sınıfsal farklılıklar kendisini izlenen stratejik, pratik politikada yansıtır.

Burjuva ve küçük-burjuva güçlerin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş hareketleri ilk etapta kendi sömürgeci güçlerine karşı mücadeleyi yükselttiler. Sömürge karşıtı mücadele objektif bir durumdu ve anti-emperyalist mücadele sömürge sisteminin kısmi yapılarının tasfiyesini amaçlıyordu. Esasta bu mücadele emperyalist sömürge sisteminin tasfiyesini programatik politikasının gündemine koymuyordu. Ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yer alan bazı güçlerin, “kendi” sömürge gücüne karşı mücadelede diğer emperyalist güçlerin desteğini arayışı “doğal” bir tutum olarak ortaya çıkıyordu. Ulusal “yurtseverler” çoğu zaman reformlarla, egemen sömürge güçlerinden koparacakları politik (bölgesel otonomi vb. gibi) bazı temel haklarla yetindiler. Eski sömürge sisteminin tarihsel olarak varlığını sürdürmemesi ve birçok emperyalist gücün, genç ulusal bağımsız devletin oluşumunda reform görüşmeleri çerçevesinde masaya oturarak sorunu çözmesi, özellikle bazı kurtuluş hareketlerinde ideolojik-politik yanılsamalar yarattı.

Emperyalist güçlerin “hümanizm” ve “iyi niyet”leriyle açıklanan bu ulusal devlet boyutuyla elde edilen bağımsızlık, sosyal kurtuluşla birleştirilmediği oranda yeni sömürge toplumsal konumuyla eski bağımlılıklarını sürdürmeye devam ettiler.

ABD; Vietnam yenilgisinden sonra stratejik olarak diğer ülkelerdeki gerici iç güçleri kullanmada, destek sunarak çıkarları doğrultusunda yönlendirmede yeni bir yol ve strateji izledi. 1969 yılındaki Nixon doktrini, Vietnam’da bir iç savaşı, içerdeki karşıt güçlerin savaşı olarak lanse ederek, sözde “ateşe körükle gitmeme” politikası uygulamıştır. Ortadoğu’da bu rolü İsrail saldırganlığı üslenmiştir. Suriye’de bu görevin “Özgür Suriye Ordusu” tarafından üslendiği bir gerçektir.

Tarihsel olarak emperyalist sömürge sistemi



Emperyalizmin ekonomik ve politik özü, gündemde olan savaşların, emperyalist güçlerin izlediği politikaların anlaşılmasının anahtarıdır. Karmaşık ve kaotik görünen bu durumda olayları anlamak, yorumlamak doğru tutum takınmak için diyalektik-materyalist yöntemle başvurmak bir zorunluluktur. Zira Lenin, savaşların sadece negatif yönlerinin değil, gizli kalmış çelişkileri, sınıf ve partilerin pratik tutumlarının, programlarının, dünya görüşlerinin ortaya çıkması açısından pozitif bir yanı da olduğunu belirtir.

dağılmasına karşın, Sovyetler Birliği’nin tasfiyesinden sonra yeni sömürgeci sistem pervasızca uygulanmaya başlandı. Sovyetler Birliği’nin faşizm üzerindeki zaferinden sonra oluşan “uluslararası hukuk”, ülkelerin bağımsızlığına ve iç işlerine karışmama, saldırıda bulunmama vs. gibi kabuller fiilen tasfiye edildi. Emperyalist yayılmacı çabalara karşı direnç gösteren her ülke, daha doğrusu rejim “demokrasi ve insan haklarının korunması” söylemiyle emperyalist saldırganlığın hedefi oldu.

Emperyalist burjuva odaklar, “hümanizm”, “azınlıkların haklarını koruma”, “insan haklarını savunma” safsatalarıyla emperyalist savaşa meşruiyet arayışlarını arttırmışlardır. Bunun, “iyi savaş” demagojisinin savunucuları eski “sol”, sosyal-demokrat kimliğiyle bilinen burjuva politikacıları tarafından yapılması bir rastlantı değildir.

Almanya’nın savaşa girmesinin de, Yugoslavya’nın parçalanmasında üstlendiği rolün de mimarları Schröder-Fischer (SPD ve Yeşiller Partisi başkanları)

ikilisi olmuştur. Dönemin Dışişleri Bakanı Fischer, Miloseviç’i Hitler, Yugoslavya’da olanları da “toplama kamplarıyla” kıyaslayarak Avrupa’nın ortasında emperyalist savaş aygıtını harekete geçirmiştir.

İspanya “Sosyalist” Partisi’nden Javier Solana da emperyalist saldırganlığı destekleyen söylemlerin mimarı olmuştur. Bu ülkelerin, uluslararası büyük tekellerin sömürü ağına çekilerek ucuz iş gücü pazarlarına dönüştürülmesi, sanayilerinin talan edilmesi, büyük tekellerin denetimine verilmesi esas amaç olarak güdülmüştür. Bu “insan hakları emperyalistleri” müdahalelerini sermaye sömürsünün akışını sağlayacak tarzda ve burjuva demokratik haklar bayrağı altında yapmaktadırlar. İşçi ve emekçilerin sosyal hakları kâr hırsına kurban edilmektedir. Bazı “solcuların” emperyalist müdahalelere BM kararı kılıfını giydirerek meşruiyet kazandırmaları sadece bir aldatmacadır. “Kobanê ile dayanışmaya” çağırısı ile on dört Alman Sol

İzmir’de işçiler Kobanê için yürüdü

İzmir’de bir araya gelen metal, tekstil, petrokimya, belediye ve inşaat işçileri, Kobanê halkıyla dayanışmak için 26 Ekim günü yürüyüş gerçekleştirdi. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarını yükselten işçiler, “Bir yevmiyemiz Kobanê halkına” dediler.

Karşıyaka İzban çıkışında toplanan işçiler, İş Bankası önüne yürüdüler. İş Bankası önüne gelindiğinde bir tekstil işçisi tarafından yapılan basın açıklamasında IŞİD’in emperyalistler tarafından desteklendiğine dikkat çekildi. IŞİD’in gerçekleştirdiği katliamlar anlatılarak, IŞİD’e karşı direnen Kürt halkı selamlandı.

Kobanê’de zafere ulaşabilmek için işçilerin ezilen halklarla birlikte mücadele etmesi gerektiğine dikkat çekilen açıklamada şunlar söylendi:

“Bugün katliamları, yaşanan ABD destekli devlet terörünün durdurmanın yolu işçilerin birliği halkların kardeşliği çağırısını yükseltmektir. Biz İzmir’in değişik sektörlerinde çalışan bir grup işçi olarak, diğer sınıf kardeşlerimizi desteğimizin sembolik göstergesi olarak başlattığımız ‘Bir yevmiyemiz Kobanê halkına’ kampanyamıza destek vermeye çağırıyoruz.”

Eyleme Karşıyaka Halk Forumu ve BDSP de destek verdi.



Parti milletvekilinin ve Yeşiller Partisi yönetiminin, Almanya'nın destek amaçlı doğrudan askeri müdahalesi talebini yükseltmeleri bu açıdan rastlantı değildir.

Emperyalizmin teşhiri daha önemli!

Süren bölgesel savaşın somut değerlendirmesini, emperyalizmin ekonomik ve politik özünü tam olarak gözetmeden yapmak, süreç hakkında doğru sonuçlara varmanın önüne geçecektir. Emperyalizmin ekonomik ve politik özü, gündemde olan savaşların, emperyalist güçlerin izlediği politikaların anlaşılmasının anahtarıdır. Karmaşık ve kaotik görünen bu durumda olayları anlamak, yorumlamak doğru tutum takınmak için diyalektik-materyalist yönleme başvurmak bir zorunluluktur. Zira Lenin, savaşların sadece negatif yönlerinin değil, gizli kalmış çelişkileri, sınıf ve partilerin pratik tutumlarının, programlarının, dünya görüşlerinin ortaya çıkması açısından pozitif bir yanı da olduğunu belirtir.

Başta ABD olmak üzere genelde emperyalizmin, özellikle bugün politik ve ideolojik olarak açık ve sistematik tarzda teşhir edilmesi her zamankinden daha önemlidir. Emperyalizmi hoş görme tutumları, ona karşı zayıf tutum takınma, dar pragmatist yaklaşımlar, sınıf mücadelesinin gelecekteki süreçlerinde büyük riskler taşımaktadır. Emekçi halkların, tarihsel gelişimin ortaya çıkardığı en hain, hilekar ve haydut bir emperyalist burjuvaziyle yüzyüzü olduğunu unutmaması gerekiyor. Emperyalizmin her türlü müdahalesine açıktan tutum almamak, "anti-emperyalist refleksi" göstermemek, büyük ideolojik politik tahribat yaratacaktır. Ezilen halklar, tarihsel bilinci her zaman taze tutmak durumunda.

ABD egemenleri 200 yıllık tarihlerinde en modern savaş aygıtlarıyla birçok ülkenin halkını, zenginliklerini defalarca bombalayarak yok etmişlerdir. ABD ölüm, acı ve gözyaşı dışında dünya halklarına başka bir şey vermemiştir.

Emperyalist koalisyon ve uşakları (Katar, Suudi Arabistan vs.), kendilerinin son üç yıldır politik, maddi ve askeri olarak besledikleri bir savaşın içindeler. Suriye'nin sınırlarını da aşan bir savaş gerçekliğiyle yüzyüzeyiz. Bu bölgedeki artan savaş ve çatışma durumu emperyalist güçler arasındaki çelişkileri üst düzeye çıkararak, halkların birbirine daha çok kırdırılmasına yol açacaktır.

Bölgedeki emperyalist saldırganlık yeni olmasa dahi, koalisyon güçleri tarzı bir müdahale yeni bir durum arz etmektedir.

İŞİD güruhunun katliamları, emperyalist güçler tarafından kendi toplumlarında savaş yanlısı, militarist müdahale ve emperyalist saldırganlığı onaylayan, destek sunan bir mobilizasyon için kullanılmaktadır. Oysa İŞİD bizzat kendi eserleridir ve emperyalistler hedefe çakılmadan sergilenen bir İŞİD karşıtlığı, yeni Talibanlara, El Kaidelere, İŞİD'lere davetiye çıkarmaktır.

Emperyalist propaganda, kendilerinin yarattığı "terör", "İslami fundamentalizm" vb. söylemleriyle bu saldırganlığa toplumsal bir meşruiyet kazandırıyor. Ne yazık ki bu söylemler, "sol güçler" üzerinde de etkili olmaktadır. Bu, bilinen geleneksel anti-emperyalist refleksleri yok ederek, sessizliğe, içten içe desteğe, emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden yararlanma safasasına ve bu tür söylemlere yol açmaktadır. Reformist solun yayın organlarında, ABD ve diğer ittifak güçlerinin İŞİD'i bombalamalarına yönelik heyecanlı-sevinçli vurgulamalar bir politik kirlenmedir.

Tekelci medya savaş üzerine yaygın ve kapsamlı



bir şekilde haber ve yorumlar yaparken, savaşın nedenleri, karakteri ve amaçlarına ilişkin büyük bir titizlikle susmaktadırlar.

İnsanların aldatılması, dezenformasyona tabi tutulması kapitalist toplumsal biçimin özü ile bağlantılıdır. Varlığını sömürü sistemi üzerine inşa etmiş bir toplumsal düzen, iç ve dış politikada yanılsamalar, yarı gerçekler, irrasyonelizm yaratır. Her savaş politikanın başka araçlarla devamıdır. Dolayısıyla savaşa yol açan gerçek nedenleri ortaya sermek bugün somut bir görevidir.

Kobanê'de süren muazzam direniş, başta emekçi sınıflar üzerinde yarattığı coşku ve etkiyle son otuz yılın en kapsamlı uluslararası dayanışma hareketinin gerçekleşmesine yol açmıştır. İkirciksiz destek ve dayanışma, Kobanê devrimci direnişinin başarıyla taçlanması en önemli faktörüdür. Egemen burjuva sınıflar arasında dahi çelişkilere yol açan bu destansı direniş, devrimci güçlerin önemli tarihsel bir deneyimi gözetmek durumuyla yüz yüze olduğunu unutturmamalıdır. İşçi sınıfı ve halkların son 150 yıllık mücadelesi gözetildiğinde, emperyalist burjuvazinin, devrimci direniş ve dönüşümleri kendi izlediği stratejik politikaları doğrultusunda absorbe etmeyi başardığı unutulmamalıdır. Emekçi sınıflar ile halkların direniş ve dayanışması başarının anahtarıdır. Önümüzde iki somut tarihsel örnek durmaktadır.

Vietnam halkının tarihi bir direniş sergilediği bilinmektedir. Vietnam devriminin zafer kazanmasının önemli öğelerinin başında, uluslararası dayanışma gelmektedir. Özellikle kapitalist metropollerde farklı toplumsal kesimlerin, gençlerin çok yönlü faaliyet ve eylemleri ABD'li emperyalistlerin savaşı sonlandırmasında etkili bir faktör olmuştur. Keza 1982 yılında Filistin ve Lübnan halkının İsrail saldırganlığına karşı gösterdikleri büyük direniş ve gelişen uluslararası dayanışma hareketleri, İsrail'i geri adım atmaya zorlamıştır. Nitekim İsrail siyonistleri, FKÖ'yü tamamen tasfiye etmek amacını güdüyordu. Bu direniş İsrail hakim sınıfları içinde dahi çelişkilere yol açmıştı. Ve Kobanê her türlü emperyalist hilekarlığa inat mutlaka zaferi kazanacaktır. Devrim ateşinde yanmaya kararlı bir halka boyun eğdirme çabası her zaman geri tepmiştir, tepecektir. Bu gerçek emperyalist gericiliğin travmasıdır.



Davutoğlu Suriye'yi istiyor

Sermaye düzeninin başbakanı Ahmet Davutoğlu BBC'ye verdiği röportajda dertlerinin Suriye'de kendi istedikleri politikayı hayata geçirerek Beşar Esad'ı devirmek olduğunu bir kez daha dile getirdi.

"Kobani, Suriye'deki savaş açısından ne kadar önemli?" sorusuna Davutoğlu'nun yanıtı, İŞİD'in Kobanê'ye saldırıları karşısında neler yapılacağından ziyade Suriye yönetimini yani Beşar Esad'ı suçlamak oldu.

Kobanê saldırılarını "Suriye'de uzun zamandır yaşanan krize" bağlayan Davutoğlu, emperyalist odaklarla birlikte kendilerinin de ortak olduğu Suriye'deki yıkımın ortadan kaldırılması gerektiği bahanesine sarılarak Esad'ın yıkılmasını istediklerini ortaya koydu.

"Kobani'yi kurtarmak, son iki aydır uluslararası toplumun sloganı; ana mesajı oldu" diyen Davutoğlu, aslında kendi istekleri dışında, oluşan baskı sonucunda bazı adımları atmak zorunda kaldıklarını ifade etti. Fakat döne döne "Kobanê'de sivil kalmadı" diyerek de gerçek yaklaşımını ortaya koydu.

Kobanê'ye yönelik saldırıların durdurulması için kara operasyonu yapmak gerektiğini söyleyen Davutoğlu, kendi heveslerini ortaya koyarak emperyalist odakların bu isteklerine olumsuz yaklaştığını şu sözlerle belirtti:

"Kobani'yi kurtarmak, Kobani'yi ve çevresini İŞİD'den geri almaksa o zaman bir askeri operasyon gerekli. Bu askeri operasyonu kim yapacak? Mesele bu. Uluslararası medyanın Türkiye'yi suçladığını ve Türkiye'den bir şey yapmasını beklediğini gördüğümde gerçekten çok şaşırdım ve şoke oldum. Türkiye'nin ne yapması gerektiğini tarif etmeliler. Eğer Türkiye Kobani'ye askeri müdahalede bulunursa, uluslararası tarafların çoğunun Türkiye'yi eleştireceğine eminim."

PYD'yi suçladı

Kürt halkına yönelik düşmanlığını bir kez daha ortaya koyan Davutoğlu, PYD'nin bölgedeki diğer halklara baskı uyguladığını ve Suriye rejimiyle işbirliği yaptığını iddia ederek şunları söyledi: "Suriyeli Kürtlerin kim olduğunu tanımlamak önemli. ÖSO'nun içinde de savaşan Kürtler var. Ayrıca yalnızca PYD'yi değil Barzani'nin partisi KDP'yi destekleyen Kürtler de var. Eğer PYD Suriyeli Kürtler olarak değerlendiriliyorsa, PYD'nin geçen üç yılda rejimle işbirliği yaptığını ve rejimin Suriye halkına saldırmalarına yardım ettiğini unutmamalıyız. Ayrıca PYD, son bir senedir İŞİD'le yan yana yaşıyor, Suriye içindeki diğer Kürt gruplara baskı uyguluyordu."

Son olarak, Davutoğlu, amaçlarının Suriye'de Esad'ı devirmek olduğunu, emperyalistlerin burada atacağı adımlara bu koşulla destek vereceklerini belirtti ve "PKK İŞİD birdir" yaklaşımını sürdürerek Kürt halkına düşmanlığını bir kez daha ortaya koydu.



Kobanê'de direniş çetelere geçit vermiyor

İŞİD çetelerinin Ortadoğu'daki işgal girişimleri ve katliamlarına karşı direnişin odak noktası olan Kobanê'de 1,5 ayı aşkın süredir direniş sürüyor.

15 Eylül günü İŞİD çetelerinin Kobanê'nin köylerini kuşatmasıyla başlayan direniş aradan geçen 1,5 aylık süreçte sadece Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da değil dünya çapında büyük yankı uyandırdı. YPG/YPJ savaşçıları ile Kobanê halkının direnişinde 22 Ekim'den itibaren farklı bir dönemece girilmişti.

Washington-Erbil-Kobanê hattında yapılan bir dizi pazarlık ve diplomasinin sonucu olarak 22 Ekim'de ABD uçaklarının Kobanê'ye silah yardımı yapması bir dizi başka gelişmeyi beraberinde getirdi.

Emperyalist koalisyonun başını çeken ABD'nin onayıyla yapılan silah yardımının Irak Federal Kürdistan Yönetimi tarafından Kobanê'ye gönderildiği söylendi. Bu aynı süreçte ABD emperyalizminin havadan silah yardımı yaptığı da kamuoyuna yansdı. Bu tarihten sonra, koalisyon güçleri, YPG'yle yaptıkları istihbarat paylaşımı doğrultusunda İŞİD çetelerinin Kobanê'deki mevzilerini bombalamaya devam etti.

Peşmerge güçleri Kobanê'de

İŞİD çetelerine karşı YPG güçlerinin direnişi devam ederken bu kez, Kobanê'de savaşmak ve ağır silahları bölgeye ulaştırmak üzere Irak Federal Kürdistan Yönetimi'ne bağlı Peşmerge güçleri yola çıktı.

28 Ekim gecesi Suruç'a ulaşan 85 kişilik peşmerge grubu, Irak Kürdistanı'ndan uçakla gönderilirken, ikinci grup Şırnak'ın Silopi ilçesindeki Habur Sınır Kapısı'ndan giriş yaptı. İkinci peşmerge grubunun da Suruç'a ulaşmasıyla birlikte Kobanê'ye giriş yaptılar. Böylelikle, Kobanê'de savaşmak için toplam 150 kişilik peşmerge grubu sınırı geçmiş oldu.

Peşmergenin Kobanê'ye geçişinden önce, ÖSO'ya bağlı 8 araçlık bir grup da Mürşitpınar Sınır Kapısı'ndan Kobanê'ye geçiş yaptı. Suruç'taki askeri hareketlilik sırasında Mürşitpınar Sınır Kapısı ve Kobanê kent merkezini gören tepeler sivil girişine kapatıldı. Kobanê'yi gören diğer tepelere askeri zırhlı araçlar yerleştirilerek, sivillerin girişine izin verilmedi.

Silopi'den giriş yaptıktan sonra peşmergenin Cizre, Nusaybin, Kızıltepe üzerinden Suruç'a geçiş

güzergahlarında binlerce kişi yollara döküldü. "Bijî berxwedana Kobanê" ve "Bijî yekitiya Kurda" sloganlarının atıldığı karşılamada, ilçe ve kent merkezi çıkışına kadar Peşmergelerin geçişi için insan zinciri oluşturuldu.

Kararlı direniş çeteleri durduruyor

6 Ekim akşamından beri kent savaşı biçiminde devam eden Kobanê direnişinde, doğu, güney ve batı cephelerinde şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Saldırı girişiminde bulundukları tüm cephelerde YPG/YPJ güçlerinin kararlı direnişiyle karşılaşan çetelere ağır kayıplar verdiriliyor. Kobanê'yi fethedemeyen gerici çeteler, çareyi, havan toplarıyla şehri bombalamakta veya bomba yüklü araçlarla intihar saldırılarında buluyor. Çetelerin bombalamaları nedeniyle kentteki binaların neredeyse yarısı yok edilirken intihar saldırıları da etkisiz hale getiriliyor. Kobanê'deki kent savaşının bilançosu hakkında günlük bilgilendirmede bulunan YPG Basın Merkezi, İŞİD çetelerinin saldırılarına karşı Kobanê'deki direnişte verilen kayıpları da açıkladı.

Peşmergenin Kobanê'ye geçişini değerlendiren YPG sözcüsü Polat Can, Türkiye'nin hem peşmergenin geçişini geciktirdiğini hem de sayılarının azaltılmasına neden olduğunu belirtti. Desteğin anlamlı olduğunu ancak askeri anlamda etki yaratacak bir düzeyin olmadığını ifade etti.

Direnişin 42. gününde açıklamalarda bulunan PYD Eşbaşkanı Asya Abdullah ise, pek yakında Kobanê'nin özgürleştiğinin müjdesini vereceklerini söyledi. "Kobanê Arap şehridir" diyen Erdoğan'a da tepki gösteren Abdullah, Kobanê'nin tarihten bu yana Kürtlerin olduğunun altını çizdi.

Kobanê Kanton Hükümeti Başbakanı Enver Müslim, Kobanê'ye ağır silahlarla yapılan saldırıların sürdüğünü ve kent merkezinde 2 bin ile 2 bin 500 arasında sivilin yaşadığını söyledi. Enver Müslüm, bu insanların sığınaklarda yaşamaya çalıştıklarını söyledi.

Kobanê'deki direnişin ilk gününden beri sınırın Suruç tarafında süren nöbet eylemi de devam ediyor. Günün belli saatlerinde zincir oluşturan yüzlerce kişi marşlar ve sloganlarla direnişi selamlıyor.



İŞİD çetelerine tam destek

Türk sermaye devletinin İŞİD çetelerine desteğinin halen sürdüğünü gösteren yeni bir fotoğraf ortaya çıktı. Dicle Haber Ajansı'nın (DİHA) yayınladığı fotoğraf ve görüntülerde, sınırda askerlerle görüşen eli silahlı çete üyelerinin daha sonra vedalaşarak Rojava'ya geçtikleri görüldü.

22 Ekim 2014 tarihinde Kobanê'nin Zorava Tepesi'nin yamacında çekilen görüntülerde 5 çete üyesi Kobanêlilerin arabalarını bıraktığı Türkiye sınırına geliyor. Burada Kobanêlilerin eşyalarını yakan çeteler, işlerine yarayan malzemeleri ise Kobanêlilerin arabalarına yükleyip, ellerinde bulundurdıkları Sifték Köyü'ne doğru götürüyor. Daha sonra sınırın sıfır noktasına gelen 2 çete üyesi, oraya gelen 2 zırhlı araçtan inen 7 asker ile görüşüyor. Yaklaşık yarım saat görüşükten sonra çeteler askerlerle vedalaşıp, bulundukları bölgeden ayrılıyor.

Baskı ve terör yasaları genişliyor

Sermaye devletinin yeni “güvenlik yasası” daha resmileşmedi fakat kolluk güçleri baskı ve şiddeti tırmandırmaya devam ediyor. Geride kalan hafta boyunca sermaye devleti tehditler savurarak fiili-meşru ve militan mücadeleleri kırmak için elinden geleni yapacağını ilan etti. Sermaye hükümetinin başbakanı Davutoğlu son açıklamalarıyla Tayyip Erdoğan’dan devraldığı koltukta aynı politikaların devam ettirildiğini bu konuda da göstermiş oldu. Erdoğan’ın “kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapın” sözleriyle anımsanan saldırı dalgası gibi; Davutoğlu da sokağa çıkan ve mücadele edenlerin yaşına bakmayacaklarını vurgulayarak yeni saldırı dönemini başlatıyor.

Başbakan Ahmet Davutoğlu molotof kokteyli taşıyanlar için “terörist muamelesi görecekler ve durdurulacaklar” derken, Amerika’da, Avrupa’da molotof kokteylinin, müebbet hapse kadar cezaları olduğunu iddia etti. “Güvenlik yasası”na da Almanya modeli diyerek gelişmiş emperyalist-kapitalist merkezlerin polis devleti uygulamalarını örnek alan Davutoğlu, tehditlerine şu pervasız sözlerle devam etti: *“Türkiye’nin her köşesinde, kimse molotofkokteyli eline almaya cesaret etmesin. Uyarıyorum ve sonra ‘şu yaşıydı’, ‘şu gençteydi’ değil. O zaman bizi dönüp suçlamasın kimse.”*

Keza yasa tartışmalarının sürdüğü bu süreçte Erdoğan’ın çıkıp yeniden Haziran Direnişi’ni hatırlatması, Berkin Elvan’ı hedef alarak “terör örgütünün maşası” açıklamasını dillendirmesi, “Bu vandallığa seyirci mi kalacağız” sorusuyla onlarca kişinin katledildiği Kobanê eylemlerindeki saldırıyı sahiplenmesi, sistematik bir propaganda sürecinin işletildiğini de gösteriyor.

Kolluk güçlerine yıllar içerisinde verilen yetki ve yargı korumasının devletin işlediği cinayetleri nasıl katmerlendirdiği ortadayken; bu ‘vur emri’ açıklamaları ve yeni yasal düzenlemeler devlet terörünün bir kez daha dizginlerinden boşalacağını gösteriyor. Haziran Direnişi karşısında uygulanan polis terörü ve faşist saldırılara sahip çıkanlar şimdi Kobanê eylemleri sürecinde gördükleri diri toplumsal tepki karşısında daha da katmerli bir saldırganlık dönemi başlatmaya hazırlanıyorlar. Zira yasa ile hedeflenen esasta pratikte zaten uygulananın resmileşmesi ve sistematikleşmesidir. Şimdiden yasa hazırlığıyla cezasızlık zirvi sözünü alan kolluk daha da azgınlaştırıldı. Daha yasa geçmeden polisin, askerini öldürülen askerler için intikam yeminleri ettiğine, misilleme adı altında açık infazlara giriştiğine,



İstanbul’dan Diyarbakır’a ev ve dernek baskınlarına başladığına tanıklık ediyoruz. Davutoğlu’nun açıklamalarının üzerinden iki gün geçmeden Silopi’de eylemcilere polisin silahla saldırması sonucunda bir genç hayatını kaybetti.

Bu saldırganlığın bir ayağını da İstanbul’da belediyenin yürütmeyi durdurma kararına rağmen sürdürdüğü cami inşaatı için polisin koruması oluşturuyor. Kendi burjuva yasalarını dahi hiçe sayan inşaatı korumak adına polis tek yakaladığı eylemciye işkence yapıyor, yakın mesafeden yüze biber gazı sıkıyor, plastik mermiyle yayılım ateşi açıyor, çelik bariyerlerle tüm alanı kullanıma kapatıyor. Kürdistan’daki devlet terörüyle kıyaslanamaz elbette fakat uygulanan şiddet devletin en ufak hak arama mücadelesindeki fiili-meşru tutum karşısında takındığı yöntemi özetlediği için önemlidir.

Sırf bu bir hafta içerisinde yaşanan sınırlı örnekler dahi sermaye devletinin korkuyla nasıl saldırganlaştığını açığa çıkarıyor. “Güvenlik yasası” burada bahsi geçen saldırıların yoğunlaştırılmış ve kitaba uygun hale getirilmiş olmasını sağlayacak.

Yasanın hedefi algı yönetimi

Burada şuna dikkat çekmek gerekiyor. Sermaye devleti köklü bir baskı ve saldırı kültürüne sahipken yeni yasa esasında bu topraklarda görülmemiş bir

şiddet getirmiyor. Devletin işçi sınıfının ve emekçilerin sömürüye, eşitsizliğe, gençliğin toplumsal duyarlılığına, ezilen halkların ve mezheplerin özlemlerine karşı takındığı saldırganlık on yıllardır açık bir tekrarla karşımızda duruyor. Yeri geldiğinde katliam boyutuna varan devlet terörü bu köhnemiş sermaye düzenini ayakta tutmak için hep uygulanageldi. Gazi Direnişi sırasında da 28 Ekim’de katledilen Salih Yiğit için de polisin kitlenin üzerine ateş açma yetkisi yoktu. Basına yönelik engelleme Metin Göktepe katledilirken de yasal değildi, DİHA muhabiri Mensur Küçükkgarga geçtiğimiz hafta tutuklanırken de. Sermaye düzeni bu saldırıları gerçekleştirirken yasalara ihtiyaç duymadı / duymuyor. Şimdi çıkarılacak yasa ile devletin istediği şiddeti uygulayabileceği algısı kitlelere kabullendirilmek istenmektedir.

Haziran Direnişi’nin geri çekilmesiyle bu politikasının başarılı olduğunu düşünen sermaye devleti, yanıldığını Berkin ve Soma eylemlerinde, şimdi de Kobanê eylemleriyle bir kez daha gördü. Bunun için “ileri demokrasi” aldatmacasını bir kenara bırakarak çaresizce devlet terörüne bir kez daha sarılıyor, faşist çetelerin iplerini çözüyor. Çünkü Haziran Direnişi gibi Kobanê eylemleri de polis terörü karşısında kitlelerin biriken öfkeyle meydanları zaptettiği, polis terörünün tüm şiddetine rağmen devletin acz içinde kaldığını kanıtlayan pratikler oldu.

İşte bu son gelişmeler bile düzenin çürümüş ve çözümsüz olduğunu bir kez daha gösteriyor. Bugün bir meydanları yasaklayan, polise vur emri verenlerden istenecek hiç bir demokratik hakkın karşılığı yoktur. En temel demokratik özgürlükler için bile fiili tutum ve militan mücadele yükseltilmelidir. Haziran Direnişi kendi yasalarını bile tanımadan talana devam edenlerin nasıl durdurulduğunu göstermiş, baskı ve devlet terörünün de bu yolla etkisiz hale getirileceğini pratik bir şekilde ortaya koymuştu. Şimdi bizlere düşen görev yeni Haziranlarla bu baskı ve devlet terörü cenderesini bir kez daha kırmaktır.

Karakolda işkence, sokakta infaz girişimi!

26 Ekim günü Kocamustafapaşa’da bir sivil polis tarafından yere düşürüldükten sonra kafasından vurulan 23 yaşındaki Mert Mehmet Tilav’ın ablası, kardeşinin bir gün önce gözaltına alındığını, karakolda dövüldüğünü ve gözlerinin önünde işkenceye uğradığını anlattı.

Hastane bahçesinde olayla ilgili açıklama yapan abla Emel Tilev şunları anlattı: “Paşa meydana gitmiş elinde keserle, ‘Polisler bana 25 kişi saldırdı, ben de gideceğim o ekibe yapacağım’ dedi. Bu çocuğu arkasından niye vuruyorlar, kafasına neden sıkıyorlar? Sivil polis, haberi yokken gelmiş, bacağına vurup yere yatırmış, kafasına sıkmış. Sen bunun bacağına sık, bileklerine sık, elinde bir şey varsa onu düşür.”

Validebağ'da direniş, talanı frenledi!

Validebağ Korusu'nun talanına karşı nöbeti sürdüren kitle direnişte 9 günü geride bırakırken belediye yönetimiyle yapılan görüşme sonucunda, mahkeme sonuçlanıncaya kadar inşaatın durdurulduğu açıklandı.

Validebağ Korusu bitişğinde yer aldığı için SİT alanı olan ve belediyenin yeşil alan planından çıkararak cami yapımına başladığı alanda kararlı bir direniş ortaya kondu. Hafta boyunca AKP tarafından devreye sokulan gerici propaganda ve yalanlar polis-zabıta saldırılarıyla pekiştirilse de direniş kırılmadı.

Yürütmeyi durdurma kararının ardından inşaatın durdurulması beklenirken Üsküdar Belediyesi 23 Ekim sabahı çalışmalara kaldığı yerden devam etti.

Üsküdar Belediye Başkanı Hilmi Türkmen, koruyla ilgili yürütmeyi durdurma kararı çıkarılsa "saygı duyacağını" söylemişti. Kararın inşaatın sürdüğü alana ait olmadığı gibi abzürt savunuya giren belediye inşaat çalışmalarına hafta boyunca devam ederek alandaki molozları çıkardı, ağaçları söktü. İş makineleri beton dökümü için alana micir yaydı.

Polis zoruyla inşaat dönemi

İnşaat çalışmaları pervasızca sürdürülürken direnişçiler her adımda çalışmaları fiili-meşru yollarla engellemeye çalıştı. Araç geçişlerine izin vermemeye çalışan direnişçiler polis ve zabitanın saldırılarına uğradı. Biber gazı, yumruk, cop ve kasklarla eylemciler bir çok kez darp edildi. ODTÜ direnişinde de görüldüğü gibi burada da zabıta yeleği olan fakat belediyede çalışmayan kişilerin saldırıda olduğu tespit edildi. 25 Ekim'deki saldırıda CHP Milletvekili Mahmut Tanal da polis ve zabıta teröründen nasibini aldı.

Hafta boyunca devam eden polis ve zabıta terörü alana polisler için olduğu iddia edilen jeneratör sokulurken daha da tırmandırıldı. Yakın mesafeden plastik mermi kullanılarak şiddet tırmandırıldı.

Hafta boyunca polis saldırılarının ardından direnişçilerin bekleyiş alanları işgal edilerek polisin barikatları ileri taşındı. Validebağ direnişçileri inşaatın bitişinde başladıkları nöbetlerini polis barikatlarının önünde sürdürmeye devam etti. 9. gün geride kalırken Üsküdar Belediye Başkanı'yla Kaymakamlıkta yapılan toplantı sonucunda, belediyenin mahkeme sonuçlanıncaya kadar inşaatı durdurduğu açıklandı.

Polis terörü sonrasındaki eylemlerde AKP'nin artık her talan inşaatını ancak polis zoruyla gerçekleştirebileceği bir döneme girdiği ifade edildi. Sermaye hükümetinin eylemlere karşı baskı için hazırladığı "güvenlik yasası" da teşhir edilerek Validebağ'da 3-5 ağaç için verilen direnişin yasanın getireceklerini şimdiden açığa çıkardığı söylendi. Polisin eylemler sırasındaki tehditkar tacizleri de "Madenlerde patronların bekçisi, burada talanın" sözleriyle teşhir edildi.

Eylemlerle direniş büyüyor

Nöbet geceden gündüze sürdürülürken 25, 26, 27, 28 ve 29 Ekim akşamlarında kitlesel eylemlerle mücadele kararlılığı döne döne ifade edildi. 25



Validebağ'a karşı yandaşlardan eylem

Validebağ Korusu'nun bitişindeki arsada yapılması planlanan cami inşaatı için Memur-Sen'e bağlı Türkiye Diyanet ve Vakıf Görevlileri Sendikası (Diyanet-Sen) 28 Ekim'de basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklamasıyla AKP yalanları desteklenmeye çalışıldı. Sendika adına Ruhani Aras, "huzur ortamını bozarak kaos oluşturmak isteyenler iş başında" diyerek Üsküdar Belediye Başkanı Halil Türkmen gibi provokatif açıklamaları yineledi.

Aras din propagandasına sarılarak "camilerimizi ayırışmanın, çatışmanın, kavganın malzemesi yapmaya kimsenin hakkı yoktur" dedi. Camiyi gerekçe göstererek talanı sürdüren AKP'li belediye iken bu açıklama da gerçeğin ters yüz edilmesinden başka bir anlam taşıyor.

Ayrıca eylemde söz alan Cami ve Kur'an Kursları Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı Recep Kıyak ise "Buraya yapılacak cami planlı, projeli, ruhsatludur" diyerek mahkeme tarafından yürütmeyi durdurma kararı verildiğini gizlemeye çalıştı. Belediye ve polis bile inşaatın yasal olduğunu değil mahkeme kararının farklı bir noktayı kestiğini savunmaya çalışırken bu sözün hiçbir geçerliliği bulunmuyor.

Ekim akşamı Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi önünden alana yürüyüş, 26 Ekim'de iki koldan yürüyüş ve alanda piknik ve 27 Ekim'de polis terörü protestolarında direniş büyütme sözü verildi. İstanbul Kent Savunması, Validebağ Gönüllüleri direnişin başından beri yer alırken Mevlanakapı Halkı, İstanbul Tabip Odası, KESK İstanbul Şubeler Platformu alanı sahiplenene katıldı. Haziran Direniş'i'nde ağır yaralanan ve Okmeydanı Hastanesi'nde tedavi gören Okan Göçer gelemediği için selamını ilettili. Haziran Direniş'i'nde katledilen Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert de eylemlere katılarak desteğini gösterdi.

Soma'da zeytinliklerine sahip çıkan ve nöbet eylemlerini sürdüren Yırcalı köylüleri de direniş destekledikleri mesajını yollamıştı. 25 Ekim'de hazırlanan bir pankarla Yırcı'ya selam gönderildi. "Diren Yırcı Validebağ seninle" yazılı pankartla toplu poz verilirken direnişlerin ortak olduğu vurgulandı.

DEV TEKSTİL'den destek

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası 26 Ekim'de

Küçükçekmece-Bahçelievler tanıtım toplantısının ardından Üsküdar Validebağ direnişine destek ziyaretinde bulundu.

Validebağ'da yıkımın durdurulması için başlatılan imza kampanyasına destek olan DEV TEKSTİL temsilcileri, ardından da ziyaretçi defterine destek mesajı yazdılar. Mesajda "Gölgesini satamadığı ağacı kesen kapitalizm bu sefer de gözlerini Validebağ Korusu'na dikti. Ancak Validebağ Korusu sermayenin talanına teslim edilmeyecektir" denildi. Ayrıca DEV TEKSTİL imzalı dövizler de direniş alanına asıldı. Sohbetlerin ardından ziyaret sonlandırıldı.

Böl, parçala oyunu tutmadı

27 Ekim günü polis saldırısının ardından "pazarlık" oyunu devreye sokuldu. Polis, saldırısının ardından çevrede oturanlara 10 kişi ile alanda beklemelerine izin verme önerisi karşısında bölgedeki emekçilerin direnişçilerle birlikte mücadeleye devam etmeyi tercih ettiği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yağma ve talanın yeni adresi Validebağ Korusu

İstanbul'un Kuzey Ormanları, Erzurum, Dersim, Karadeniz, Hasankeyf... Saymakla bitemeyecek kadar çevre zenginliğini yandaş sermayesine peşkeş çekmek için el koyan gerici iktidar, şimdi de İstanbul'un gözde yeşillik alanlarından Validebağ'ı fethetme peşinde. Öyle ki talanı engellemek isteyen semt sakinleri ve çevreciler, her türlü yalan ve provokatif açıklama ile hedef gösterildi, her gün polis, zabıta ve üzerine zabıta üniforması giydirilmiş kişilerce darp ediliyor. Geçtiğimiz yıl Gezi Parkı'nda estirilen terör, şimdi Validebağ'ı savunana karşı uygulanıyor.

Gerici AKP iktidarı ve onun yandaş sermayesi daha önce Erdoğan'ın da işaret ettiği gibi kendisine engel çıkaran mahkeme kararlarını tanımıyor. Erdoğan'ın 'Reddi reddeceğiz' diyerek yolu açmasının ardından çevre talanı, hukuk da önemsenmayerek fiili olarak hayata geçirilmeye başlandı. Sadece devlet değil, iktidara yakın sermaye grupları kendi özel güvenlik elemanları ile, bu yetmediğinde iktidarın polis ve jandarmasıyla arazilere el koyuyor, emekçileri meydan dayığından geçirerek alandan kovuyor. 'Fetih' işleminin ardından ise Termik Santral, HES, RES, baraj yahut Validebağ'da olduğu gibi cami yapımına başlanıyor. Elbette ki imanları para olanların amacı cami değil, onlar yeri geldiğinde camileri de yıkarak yerine AVM yapıyor.

Çevresinde çok sayıda cami varken, Validebağ'a cami yapılması da imanları para olanlar için korunun talanı için bir ilk adım niteliğinde. Bu sebeple yıllardır koruyu yapılaşmaya açmak ve yandaş sermayesine pazarlamak isteyen AKP, "cami istemiyorlar" yaygarası ile Validebağ için direnenleri hedef gösteriyor. İş makineleri, mahkemenin yürütmeyi durdurma kararına rağmen ağaçları söküyor. Mahkemenin alan için aldığı kararda ısrar edildiğinde zabıta ve polis fiilen uygulanan çevre katliamını korumaya alıyor ve genç, yaşlı demeden herkesi biber gazına boğuyor.

"Validebağ Korusu mezbelelikli, berbattı, rezillikti"

Geçtiğimiz hafta Üsküdar Belediye Başkanı Hilmi Türkmen'in hedef aldığı Validebağ direnişçileri, ilerleyen günlerde Cumhurbaşkanı'ndan, gerici yayın organlarına, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan sosyal medyaya dek hedef alındı – hedef gösterildi. Cumhurbaşkanı Erdoğan her zamanki yalan ve demagoji içeren açıklamalarını Validebağ için de tekrarlayarak, ağaçlar için direnenleri, 'mescit istemiyorlar' diyerek hedef gösterdi. Erdoğan'ın danışman eskisi Akif Beki'ye göre Erdoğan 'berbat' ve



'rezillik' olarak tanımladığı kuru için şunları söyledi:

"Validebağ konusunun, cami ile inşaatla yakından uzaktan alakası yok. Validebağ Korusu mezbelelikli, berbattı, rezillikti. Üsküdar Belediye Başkanı benden rica etti, Başbakanlık dönemimde. Ben de Üsküdar'da oturuyorum. 'Burayı bize veya İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne tahsis edin' dedi. Biz burayı, bir ele alalım, temizleyelim. Çünkü insanlar biraz da korkuyor, gelsinler yürüyüşlerini rahatlıkla yapabilsinler, çay vesaire içebilecekleri mekânlar olsun. Yoksa içerisinde apartman, şu bu, böyle bir şey asla yok. Üsküdar Belediye Başkanımız, korunun yan tarafındaki bir yere de şöyle bir mescit yapma planı içindeydi. Zaten İmar Planı'nda da önceden varmış bu. Ama bu Validebağ Korusu'nun sınırları içinde değil. Orada mescit var ya. Kimileri bundan rahatsızlık duymuş olabilir."

Erdoğan'ın mezbelelik olarak tanımladığı kuru gerçekte kendine özgü bir ekosisteme sahip. İssızlığın aksine her gün yüzlerce insanın gezdiği ve ziyaret ettiği bir alan. Erdoğan'ın açıklaması yüzlerce gericiye, ama en başta da medyaya provokasyon için yol gösterdi. Bazı gazeteler yeni bir 'Gezi' yaratılmaya çalışıldığı şeklinde haberlere imza atarken, bazıları ise 'ezan sesi istemiyorlar' diyerek, 'gavur' edebiyatına soyundu. Örneğin Türkiye isimli gerici gazete bariz yönlendirme ile mahalle sakinlerine 'ezan sesi istemiyoruz' dedirtti. 'Ezan sesi duymak istemiyoruz' başlığıyla çıkan haberin içerisinde "Günlerdir Üsküdar Validebağ'ındaki cami inşaatını engellemeye çalışan provokatörlerin gerçek amacı deşifre oldu" ifadeleri yer aldı.

şekilde devam ediyor.

Birinci derece doğal SİT alanı olan Validebağ Korusu, egemenlerin alçakça hırsları ve rant kaygıları uğruna yok edilmek isteniyor.

Göç yollarından biri üzerinde ve doğal yaşamın denge noktalarından olan Validebağ Korusu sadece İstanbul, sadece Türkiye için değil, insanlık için önemlidir!..."

İmanları yalan, talan ve para

'Orada ağaç yok' diyen Üsküdar Belediye Başkanı Hilmi Türkmen ise belediye ekiplerinin söktüğü ağaçların gösterilmesi üzerine ağaçların "eylemciler yüzünden kırıldığını" iddia etti. Aynı belediye başkanı bu açıklamasında birkaç gün önce de mahkeme kararına saygılı olacaklarını söylemişti. Ancak, fetih siyaseti gereği, mahkemenin ikinci uyarısı olan "inşaatı devam edilemez" ifadelerine rağmen fiili olarak 'acele' talan politikasını devam ettirdi.

Bahsedilen keyfiyet ise ülkede yıllardır işleyen bir durum. Sermaye gölgesinden faydalanmadığı ağacı kestiği gibi işine gelmeyen mahkeme kararını da dikkate almıyor. Sermayenin sınırsız keyfiyetini sadece emekçiler durdurabiliyor. Kadını erkeği ile işçiler emekçiler ve gençler kimi zaman iş makinelerinin önüne geçerek kimi zaman ellerine sopalar alarak şirketlerin paralı güvenliklerine ve jandarmaya karşı direnişe geçiyor. Örgütlenerek sermayenin yağmasına karşı çıkanlar Artvin'den İstanbul'a kadar sermayenin hizmetindeki kolluğun terörüne maruz kalıyorlar.

Korkuları bir kez daha görüldü

Bir kez daha Validebağ'da görüldüğü üzere pervasız bir gericiğin hüküm sürdüğü ülkede, tek bir ağacın kıyımını durdurabilmek için dahi büyük bedeller ödemek gerekiyor. Mücadele her zaman başarıya ulaşmasa da direniş egemenlerin gözünü korkutmaya devam ediyor. Bunun içindir ki hemen hemen her gün 'Geziciler komplo peşinde' diyorlar. Çevre kıyımlarının sonucu olarak şehrin bitmeye yüz tutan suyu için dahi 'Geziciler muslukları açıp hükümeti zora sokmayı planlıyor' diyebilmek sadece emekçilerin biriken öfkesinden duyulan korkuya işaret ediyor.

Validebağ'ın talan projesi de ortaya çıkan tepkiyi dindirmek için bir süre askıya alınsa dahi sermaye pusuda beklemeye devam edecek.

Validebağ için hack!

RedHack, Validebağ için İBB'ye bağlı Anadolu Yakası Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün internet sitesini hackledi. RedHack siteye şu mesajı bıraktı:

"Validebağ korusu hayattır. Hayata sahip çık!

Mahkemenin 'yürütmeyi durdurma' kararı vermesine rağmen, belediye inşaatı kanunsuz

Ellerindeki kanı yalanla temizlemek istiyorlar

Patronun kâr hırsı 18 işçiyi o yeraltı cehenneminde bıraktı. Zira patron öğle yemeğinin madende yenmesini dayatmasaydı, işçiler su baskınının olduğu saatte madende olmayacaktı.

Karaman'ın Ermenek ilçesinde faaliyet gösteren özel bir maden şirketinde yaşanan su baskını, patronların ve onlar adına devleti yöneten hükümetin ellerindeki işçi kanını bir kez daha gösterdi. Kölelik koşullarında çalışan maden işçilerinden 18'i su baskını nedeniyle yerin altında mahsur kaldı.

Gazetemiz yayına hazırlandığı saatlerde, işçilerin akıbeti hala öğrenilememişti. Ancak patronlar ve AKP'nin şefleri kendilerini kurtarmak için kolları sıvamış, manipülasyona çoktan başlamıştı.

**Hem katil hem pişkin patron:
Kaçanın anası ağlamaz!**

Su baskını sırasında öğle yemeklerini yiyen işçilerden 18'i kendisini dışarı atmayı başaramadı. Bu ise patronun pervasızlığına malzeme oldu. Olayın yaşandığı Has Şekerler Madencilik'in sahibi Saffet Uyar, bazı işçilerin kaçarak kurtulabilmesine, 18 işçinin ise bunu başaramamasına atfen "Kaçanın anası ağlamaz" dedi.

Madenden çıkmayı başaran işçilerin verdiği bilgiler, patron Saffet Uyar'ın pişkinliğini ve pervasızlığını tüm açıklığı ile ortaya serdi. İşçilerin verdiği bilgilere göre, Saffet Uyar da madenlerdeki çalışma koşulları ile ilgili olarak yapılan yasal düzenlemenin ardından 'kapatma tehditleri savuran' patronların arasında yer aldı. Maden işçilerini işsizlik sopsasıyla tehdit eden patron, öğle yemeklerini kaldırdı, işçilerin kendi imkanlarıyla hazırladığı yemeklerin madende yenmesini dayatarak maliyeti azalttı.

Patronun kâr hırsı 18 işçiyi o yeraltı cehenneminde bıraktı. Zira patron öğle yemeğinin madende yenmesini dayatmasaydı, işçiler su baskınının olduğu saatte madende olmayacaktı.

Tüm bunlara rağmen "kaçmayan işçileri" suçlayan patron, pişkinliğin ve pervasızlığın en aşağılık örneklerinden birini sergilemiş oldu.

Bakanlar kendilerini kurtarma peşinde

Olayın duyulmasının ardından maden sahasına giden Çalışma Bakanı Faruk Çelik, Enerji Bakanı



Taner Yıldız ve Ulaştırma Bakanı Lütfi Elvan ilk andan itibaren kendilerini kurtarmaya çalıştılar. Daha helikopterdeyken fotoğraflar paylaşarak şova başlayan bakanlar, Haziran ayında yapılan denetimlerde madende 8 eksik bulunduğunu, "yasalara dayanarak" idari para cezası uyguladıklarını, aksi takdirde kapatacakları yönlü uyarıda bulunduklarını belirttiler. Ancak bu eksikliklerin daha sonra giderilip giderilmediği konusunda denetim yapıldığına dair herhangi bir bilgi vermediler. Demek oluyor ki, Haziran ayındaki göstermelik denetimde yalnızca para cezası kesen devlet, patronun eksiklikleri giderip gidermediğini denetleme ihtiyacı bile duymamıştı.

Patron Saffet Uyar'ın 2009 seçimlerinde Ermenek'e bağlı Güneyyurt Beldesi'nde AKP'nin belediye başkan adayı olması, devletin neden ikinci bir denetlemeye ihtiyaç duymadığı konusunda da bir fikir vermektedir.

devreye AKP'nin büyük şefleri girdi. 'Daimi şef' Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ile halefi Başbakan Ahmet Davutoğlu, olayın ertesi gününde maden sahasına giderek açıklamalarda bulundular.

Soma Katliamı'nın ardından bölgeye gittiklerinde yaşadıklarından ders alan büyük şefler, bu kez temkinli davrandılar. 5 bin kişilik polis ordusunu bölgeye yığdılar. Maden sahasına kimsenin yaklaşmasına izin vermediler. Olası protestoları engellemek için gözaltı terörünü devreye soktular vb...

Maden sahasında yaptıkları açıklamalar da her işçi katliamının ardından yeniledikleri türdendi. Yasal düzenlemeye ihtiyaç olduğunu, yasalara uymayan patronların cezalandırılacağını, olayla ilgili de adli ve idari soruşturma başlatılacağını söylediler. Erdoğan da Davutoğlu da maden patronlarına verdikleri desteği ve ellerindeki kanı gizlemeye çalıştılar.

Maden MO: Röдовans ve taşeron kaldırılmalı

Madende yaşanan "kaza" ile ilgili yaptığı incelemeyi yazılı bir açıklama ile duyuran Maden Mühendisleri Odası (Maden MO) ise en büyük sorumluluğun Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı (ETKB)/Maden İşleri Genel Müdürlüğü'nde (MİGEM) olduğunu belirtti. "Ucuz işgücüne dayalı ve örgütlenmeyi engelleyen çalışma anlayışı terk edilmelidir" diyen Maden MO, röдовans ve taşeron çalışmanın kaldırılması gerektiğini vurguladı.

Has Şekerler Madencilik'teki kölece çalışma koşullarına, ilkel üretime ve örgütsüzlüğe dikkat çeken İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi ise, madenlerde yaşanan işçi katliamlarını rakamlarla açıklayarak "Enerji Bakanı'nın istifa etmesi yetmez bu uygulamalar nedeniyle maden patronu ile beraber yargılanmalıdır" dedi.

Büyük şefler devrede

Bakanların zevahiri kurtaramamasının ardından

Kartal'da "iş kazalarına" karşı yürüyüş

BDSP'liler, 27 Ekim'de OSTİM'deki patlamanın ardından yürüyüş ve gazete satışı yaparak "iş kazaları"nı teşhir ettiler.

Kartal BDSP, Ankara OSTİM Organize Sanayi Bölgesi'nde meydana gelen patlamanın ardından Bankalar Caddesi'nde ve çay bahçeleri önünde yürüyüş ve gazete satışı yaparak "iş kazalarını" teşhir etti.

Çevrede ve çay bahçelerinde oturan emekçilerle konuşan BDSP'liler, "iş kazalarının" sorumlusunun kapitalist sömürü sistemi olduğunu vurguladı.

Yürüyüş sırasında, ajitasyonlar ve sloganlarla da iş cinayetleri düzeni teşhir edildi, bu "kazaların" ilk olmadığı söylendi. Soma'da yüzlerce maden işçisinin, Torun Center'da 10 inşaat işçisinin işçi güvenliği önlemleri alınmaması nedeniyle yaşamını yitirdiği belirtildi.

İşçi ve emekçiler, yürüyüş ve gazete satışını ilgi ile karşıladılar.

Kızıl Bayrak / Kartal

“İş cinayetlerinin hesabı sorulacak!”

Ermeneek'te maden işçilerinin yaşadığı "kaza" karşısında Avcılar'da eylem yapan DEV TEKSTİL VE BDSP, hesabı sorulmayan katliamların yeni iş cinayetlerine davetiye çıkardığını söyledi.



Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Karaman Ermeneek'te 18 işçiyi mahsur bırakan katliam politikalarına karşı yürüdü. 29 Ekim akşamı gerçekleştirilen eylemde, taşeron çalışma ve iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

Avcılar Marmara Caddesi girişinde toplanılmasıyla başlayan eylemde, iş cinayetleri ve kurlsız, esnek, taşeron çalışma koşulları teşhir edilerek, sermaye devleti gerçeği vurgulandı. Marmara Caddesi üzerindeki deprem anıtına gerçekleştirilen yürüyüşte çevredeki emekçiler de kimi zaman katılarak kimi zamanda alkışlarla destek verdi. Eylemde basın açıklamasını DEV TEKSTİL kurucularından Greif direnişçisi **Orhan Purhan** okudu.

“Hesabı sorulmayan her katliam yeni ölümlere davetiye çıkartıyor”

Purhan, son süreçte artan iş cinayetlerine vurgu yaparak bunun işçi sınıfına yönelik çok yönlü pervasız saldırıların sonucu olduğunu belirtti. İş cinayetlerinin kader olarak nitelendirilmesini teşhir eden Purhan, gerçek sorumluların gizlenemeyeceğini söyledi. OSTİM'de gerçekleşen patlama sonucu yaşamını yitiren işçiye de değinilen açıklamada, Karaman'da 18 işçinin mahsur kalmasının nedeninin sermaye ve AKP'nin politikaları olduğu ifade edildi. Açıklamada şunlar söylendi:

“Kamuoyunun karşısına çıkarak yeni önlemler alıyoruz, denetlemeleri sıklaştırıyoruz yaygarası kopartanlar, çıkartılan torba yasayla maden işçilerinin sorunlarına çözüm üretildiği propagandası yapmışlardı. Soma'da yüzlerce işçinin göz göre göre

ölüme gönderilmesinin üzerini örtmeye çalışan, maden patronunu aklayan AKP hükümeti, yaşanan ölümleri “işin fitratı” saymaya devam ediyor. Karaman'daki madende yaz aylarında yapılan inceleme sonucu 8 kusur bulunmuş ve 3 ay süreyle maden kapatılmıştı. AKP hükümetinin çıkardığı torba yasayla maden, 2 hafta önce tekrar işletilmeye başlamış. Su baskınından önce işçiler maden patronunu su baskını ihtimaline karşı uyarılmışlar ancak gözünü aşırı kar hırsı bürümüş olan maden patronu Saffet Uyar bu uyarıları dikkate almayarak işçileri çalıştırmaya devam etmiştir.”

Son olarak örgütlü mücadele çağrısının yapıldığı açıklamada, “hesabı sorulmayan her katliam yeni ölümlere davetiye çıkartıyor” denildi. Açıklama şu ifadelerle sonlandırıldı:

“Artık yeter demenin zamanı çoktan geldi. Türkiye kurlsız çalışmanın hüküm sürdüğü bir sömürü cehennemine çevrilmek isteniyor. Taşeron çalışmanın, kurlsızlığın, aşırı kar hırsının sonuçlarını işçi ölümleri olarak görüyoruz. AKP hükümeti, işçilerin hayatlarının söz konusu olduğu böyle bir durumda şov yapmak için bölgeye gidiyor. Tabi polis, asker ve koruma ordularıyla. İşçileri kurtarmak için alınmayan önlemler, alenen yaşanan katliamlara karşı haklı tepkileri bastırmak için alınıyor.

Hesabı sorulmayan her işçi katliamı yeni ölümlere davetiye çıkartıyor. Soma'da yaşanan ve yüzlerce işçinin ölümüyle sonuçlanan kurlsızlık ve kölece çalışma koşulları devam ediyor.

Gün susmak, seyirci kalmak, sıranın bize gelmesini beklemek günü değildir. Gün taşeronluğa, esnek ve kurlsız çalışma koşullarına, iş cinayetlerine karşı öfkeyi sokağa taşıma, örgütlü mücadeleyi büyütme günüdür.”

Kızıl Bayrak / Avcılar



Madenciler haklarını istiyor

Manisa Soma'da 13 Mayıs 2014 tarihinde yüzlerce işçinin katledildiği Eynaz Maden Ocağı'nda çalışan işçiler, ücretlerinin gasp edilmesine karşı 27 Ekim'de Soma'da sokaklara çıktı.

Soma Hükümet Konağı önünde toplanan işçiler, maaşlarının hala yatırılmamasına tepki gösterdiler. Sözde denetimler nedeniyle henüz üretimin başlamadığı ocakta çalışan işçiler ayrıca, 6. ayda almaları gereken kömür istihkaklarının da kış gelmesine rağmen verilmediğini belirttiler. Evde yakacaklarının olmadığını, hastalıkla yüz yüze kaldıklarını ifade eden işçiler, asıl muhataplarının Türkiye Kömür İşletmeleri ve devlet olduğunu ifade ettiler.

Yüzlerce işçi, bir süre kaymakamın açıklama yapmasını bekledi. İşçilere açıklama yapan Soma Kaymakamı Bahattin Atçı, kendisinin de sorunları bildiğini, yetkililere sorunları ilettiğini, maaşların yatması için çaba sarf ettiklerini iddia etti.

Bir süre daha bekleyen işçiler “Yalancı Başbakan!”, “Hükümet istifa!” ve “Soma uyuma madencine sahip çık!” sloganlarıyla Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu (TKİ) önüne yürüdüler.

Eylemlerini sürdüren maden işçileri bir süre sonra Beşyol'da polis saldırısına uğradılar. Saldırı sırasında 3 işçi yaralanırken maden işçileri saldırı karşısında dağılmadı.

Madenci dayanışmasına polis engeli

Akşam saatlerinde eylemlerine son veren işçiler, 28 Ekim sabahı ise hakları için Ankara'ya yürüyüş başlatma kararı aldılar.

“Maden işçisi burada devlet nerede?”, “Soma uyuma madencine sahip çık!” sloganlarını haykıran işçiler, 301 maden işçisini, yaptıkları mezarlık ziyaretiyle unuttular. Mezarlık ziyaretinin ardından işçiler Ankara'ya doğru yürümeye devam ettiler.

Ankara yürüyüşlerini sürdüren ve Kırkağaç'a ulaşan maden işçileri, eylemleri sırasında Ermeneek'teki madende 18 işçinin mahsur kaldığı haberini alınca otobüsle Karaman'a gitme kararı aldılar. Madencilerin dayanışmasına tahammül edemeyen sermaye devleti madencilerin bulunduğu otobüsleri Uşak'ta alıyordu. İşçilerin Karaman'a gidişini engelleyen polis, işçilere ne Anara'ya ne de Karaman'a gidebileceklerini söyledi. İşçiler bunun üzerine Soma'ya geri döndüler.

İşçi sınıfı hareketi çıkış yolu arıyor...

Kapitalist sömürü düzeni tüm dünya ülkelerinde olduğu gibi Türkiye’de de milyonlarca işçi ve emekçiye açlık ve yoksulluğa sürüklüyor. İşçi düşmanı yasal düzenlemelerle eşzamanlı olarak işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi kapitalistlerin keyfi saldırılarıyla susturulmak isteniyor.

Hemen hemen tüm işkollarında yaşanan bu saldırılara karşı henüz lokal düzeyde kalsa da, işçiler haklarına ve geleceklerine sahip çıkıyorlar. Bu direniş ve grevlerin birçoğu, farklı işkollarında örgütlü sendikaların çatısı altında gerçekleşiyor.

Metal işkolunda işgal, grev, direniş

Halihazırda devam eden direnişler ve grevler içerisinde metal sektöründeki örgütlenme mücadeleleri öne çıkıyor.

* Kocaeli Gebze’de kurulu bulunan **Feniş**

Alüminyum fabrikasında, tazminatları ve maaşları patron Sedat Aloğlu tarafından gasp edilen işçiler 2013 yılının Eylül ayından bu yana fabrika işgal eylemlerini sürdürüyorlar. Bugüne kadar, Gebze’de, Taksim’de, Aloğlu’nun holding binası ve evinin önünde, TÜSİAD önünde eylemler gerçekleştiren işçiler, işgal eylemleri ve direnişlerini ortada bırakan Çelik-İş ağalarına karşı da kararlı bir mücadele yürüttüler.

Fabrikanın geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen satışının ardından işçiler üzerinde baskılar arttı. % 80’i Türkiye Halk Bankası’na, %20’si ise Türkiye İş Bankası’na satılan fabrikayı terk etmeyen işçiler 24 saat nöbet tutmaya devam ediyorlar.

* Metal patronlarının basit bir oyuncağı olan Türk Metal’in örgütlü olduğu yerlerde de işçiler huzursuzluk içerisinde. Bu fabrikalardan biri de Düzce’nin Cumayeri ilçesinde kurulu bulunan **Anadolu Rulman** fabrikası. Kombassan Holding’e bağlı fabrikada Türk Metal Sendikası’na üye işçilerin 18 Temmuz 2014 tarihinde, toplu sözleşme sürecinde taleplerinin karşılanmaması nedeniyle başlattığı grev sürüyor. 75 işçinin çalıştığı fabrikadaki grevde 100 gün geride kalırken, şimdiye kadar stoklarındaki mallar nedeniyle grevden etkilenmeyen Anadolu Rulman patronunun, stoklardaki erime nedeniyle sözleşme masasına oturması bekleniyor. Grevdeki anlaşmazlığın temel nedeni ise, Anadolu Rulman patronun önerdiği kölelik zammı.

* Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu **ICF Isı Cihazları** fabrikası önünde 3 aydır direniş sürüyor. DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 5’i kadın 13 işçinin 5 Ağustos’tan beri süren direnişinde kararlılık göze çarpıyor. ICF işçileri şimdiye kadar gerek organize sanayi gerekse de şehir merkezinde eylemler gerçekleştirdiler.

* Kapı önü direnişin aylardır sürdüğü ancak Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi’nin ortada bıraktığı **M&T Reklam** direnişi farklı bir safhaya girmiş bulunuyor.

Sendikali olmak için başlattıkları örgütlenme sürecinin ardından yetki belgesi gelmesini izleyen 168 gün boyunca 120 işçi işten atılırken M&T Reklam’ın Düzce ve Gebze Şekerpınar’daki fabrikalarında kapı



önü direniş devam etmişti.

Şube yönetimi, 28 Ekim günü direnişteki işçilerle görüşerek direnişten çekildiklerini açıkladı. Maddi sorunlar ve çalışan işçiler arasında örgütlenmenin gerçekleşemiyor olmasından dolayı kapı önü direnişinin M&T Reklam’da bir sonuç üretmeyeceğini dile getiren şube yöneticileri, artık Şekerpınar’daki fabrikanın kapısı önünde devam eden direnişte olmayacaklarını açıkladılar.

Direnişçi işçiler, işçilere sormadan alınan direniş bitirme kararının kendilerini bağlamadığını, bir açıklama yapılacaksa kendilerinin yapacağını dile getirerek karara tepki gösterdiler.

* Yıllarca ihanetine uğradıkları Çelik-İş Sendikası’ndan istifa ederek fabrikadaki patron-sendika işbirliğine karşı mücadeleyi seçen **Eku Fren Kampana** işçileri de mücadeleyi sürdürüyor. Çelik-İş’ten istifa ederek Birleşik Metal’e üye olan işçiler, şu sıralarda patron eliyle fabrikaya sokulmak istenen Türk Metal belasıyla da mücadele ediyorlar. 1,5 yılı geride bırakan hareketli bir mücadele sürecinin içerisinde geçen işçiler, patron tarafından her türlü engelleme ve baskı ile karşı karşıyalar. Birleşik Metal yönetimi ise, tüm bu saldırıları izlemekle yetiniyor.

* Ankara Polatlı’da kurulu **Hema Dişli** fabrikasında tazminat hakları gasp edilen işçiler de hakları için eylemlerine devam ediyorlar. 2004 yılında iş akitleri feshedilen yaklaşık 150 işçinin 12 milyon TL’ye yakın alacağı bulunuyor. İşçiler, patronun, fabrikayı ‘iflas etti’ gibi gösterdiğini ve ücretlerini ödemediğini belirtirken açtıkları davayı kazandıkları halde alacaklarının verilmediğini söylüyorlar.

Madenlerde işçi katliamları ve mücadele

Ülke genelindeki madenler son aylarda işçi katliamlarıyla olduğu kadar eylemler ve direnişlerle de anılıyor.

* Manisa **Soma**’da, devam eden sözde denetimler nedeniyle binlerce maden işçisi, işsizlik sopasıyla cezalandırılmak istenirken yüzlerce işçinin katıldığı yürüyüşler gerçekleştiriliyor. Maden işçileri son olarak 27 Ekim günü, maaş ödemelerinin gecikmesine karşı yürüdü. İşçilerin eylemine polis saldırdı. Yüzlerce madenci hakları için Ankara yollarına düştü.

* Eskişehir’in Mihalıççık ile Denizli’nin Beyağaç ilçelerinde kurulu **krom madenlerinde** anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grevler 4,5 aydır devam ediyor. Sessiz sedasız devam eden grev sürecinde, toplam 266 işçi 15 Haziran 2014 tarihinden bu yana grevde. Eskişehir’de 166 işçi, Denizli’de ise 100 işçi tarafından sürdürülen grevlerde ücret zammı, servis ve insanca çalışma koşullarının sağlanması talepleri öne çıkıyor. T. Maden-İş Sendikası’na üye işçiler talepleri karşılanana kadar grevlerini sürdürmekte kararlılar.

* Aynı işletmede çalışan enerji ve maden işçileri de 400 günü aşkın süredir özelleştirme saldırısına karşı omuz omuza vererek kararlı bir mücadele yürütüyorlar. Özelleştirme Yüksek Kurulu’nun **Yatağan** Termik Santrali için aldığı kararın ardından işletmenin girişine iş makineleriyle barikat kuran Tes-İş ve Maden-İş sendikalarına üye işçiler özelleştirme saldırısına geçit vermeyeceklerini haykırıyorlar. Yatağan’da kararlılıkla süren direnişte, Kasım ayının oldukça kritik bir süreç olacağı ifade ediliyor. Enerji ve maden işçileri, santralin devredilmesinin planlandığı Kasım ayında da kararlılıkla mücadele edeceklerini ifade ediyorlar.

Tekstil işkolunda sendikal ihanet

* Örgütsüzlüğün belki de en zayıf olduğu işkollarından biri olan tekstil sektöründeki hak arama mücadeleleri ise oldukça cılız. İşbirlikçi-ihanetçi sendikal çizginin hakim olduğu işkolunda halihazırda devam eden mücadeleler parmakla sayılıyor.

* İstanbul Tuzla’da kurulu **CPS Otomotiv Tekstil** fabrikasında Türk-İş’e bağlı DERİTEKS Sendikası’na üye oldukları için işten atılan işçilerin mücadelesi sürüyor.

* Özhan Canaydın’ın kurucusu olduğu, Canaydın Ailesi’ne ait Bursa’daki **Biesseci AŞ**’de çalışan işçiler içeride kalan ücretleri ve tazminatları için mücadele ediyorlar. Yaklaşık 2 yıl önce iflasını açıklayan şirkete yıllarını, hayatlarını veren işçiler Bursa’da eylemler gerçekleştiriyorlar.

* Balıkesir’de 2011 yılında sendikalaştıkları için işten atılan **İşbir Sentetik** Dokuma Sanayi işçileri, 1223 gündür süren mücadelelerini sona erdirdiler. 3 yıllık direnişle işbaşı yapan TEKSİF üyesi işçiler, 2011 yılında işten atılmalarının ardından işe iade davaları açmışlardı.

O günden beri fabrika önünde bulunan ve 2 işçiyle

devam eden direniş, işçilerin geri alınması üzerine sona erdi.

Deva direnişi sona erdi

* Sendikal örgütlenme mücadelelerinde bir süredir büyük bir durgunluğun göze çarptığı petrokimya işkolunda ise, aylar boyunca mücadele eden **Deva ilaç** işçileri kapı önü direnişlerini sendikanın kararı üzerine noktaladılar. Petrol-İş Sendikası'nın örgütlendiği Deva ilaç'ta, temmuz ayı içerisinde başlayan direniş, fabrikada üye çoğunluğunun sağlanması üzerine 17 Ekim'de sona erdi. Sendikal örgütlenmeye tahammül edemeyen patron süreç içinde 24 işçiyi sendikaya üye oldukları için işten attı.

Belediyelerde taşeron köleliği

Temel sorunun taşeron köleliği olduğu belediye ve genel hizmetler işkolunda yer yer grev ve direnişler olsa da bu mücadeleler uzun soluklu olmuyor. Güvencesizliğin yaygın olduğu belediye işkolunda halihazırda, iki ilde direnişler sürüyor.

*Tekirdağ'ın büyükşehir olmasının ardından Karaağaç Belediyesi'nde çalışan taşeron işçileri **Kapaklı Belediyesi'**ne geçti. Seçimlerden bu yana Kapaklı Belediyesi'nde çalışan taşeron işçiler 30 Eylül'de Belediye Başkanı İrfan Mandalı tarafından "daralmaya gidiyoruz" söylemi ile işten atıldılar.

Kapaklı Belediyesi önünde direnişlerini sürdüren taşeron işçileri, CHP'li belediye başkanı Mandalı'nın adamlarının saldırılarına rağmen direnişlerine devam ediyorlar. CHP'li belediyede taşeron köleliğine karşı belediye önünde direnişe başlayan 7 taşeron işçisi kararlı.

*Mersin Büyükşehir Belediyesi tarafından parkomatların kaldırılmasıyla işsiz kalan parkomat işçileri direnişlerine devam ediyor. İşçiler oturma eylemi dışında çeşitli şekillerde seslerini duyurmaya çalışıyor. Ağustos ayından beri eylemlerini sürdüren **parkomat işçileri**, MHP'li Mersin Belediyesi'nin işçi düşmanlığını teşhir ediyorlar.

Gıda işkolunda örgütlenme ve direniş

Sendikal örgütlenme mücadelelerinin yükselişe

geçtiği gıda işkolunda son aylarda Süttaş işçilerinin direnişi dikkat çekiyor.

* Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için **Süttaş'**ın Aksaray ve Bursa Karacabey'deki fabrikalarında işten atılan işçiler fabrika önü direnişlerini yağmura, çamura, baskı ve dayatmalara rağmen sürdürüyorlar. Sendikal hakları engellendiği için Süttaş ürünlerini boykot etme çağrısında bulunan işçilerin direnişi iki fabrikada hüküm süren kölelik koşullarını da açığa çıkartıyor. Süttaş'ın fabrikalarından 'iş kazası' haberleri geliyor. Süttaş direnişi geçtiğimiz nisan ayından bu yana devam ediyor.

* Bursa Karacabey'de kurulu **Nestle** fabrikasında çalışan 28 işçinin, Öz Gıda-İş Sendikası'na üye iken TİS sürecindeki ihanete tepki gösterdikleri için işten atılmasının ardından başlayan direniş sürüyor.

İşten atılmalarının ardından Tek Gıda-İş'e üye olan işçiler 120 günü aşkın süredir direnişlerini sürdürüyor. İşçiler son olarak, İstanbul'daki İsviçre Başkonsolosluğu önünde eylem yaptılar. İşçiler, Nestle'nin bir İsviçre şirketi olması nedeniyle İsviçre Başkonsolosu'ndan konuya müdahil olmasını istediler.

* Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'in yetkili olduğu **Ülker** fabrikasında DİSK/Gıda-İş'e üye oldukları için işten atılan işçiler 28 Ekim'de İstanbul Topkapı'da kurulu fabrika önünde direnişe başladılar. Ülker'deki kölelik koşulları ve Öz Gıda-İş Sendikası yönetiminin ihanetine karşı Gıda-İş'te örgütlenen işçiler direnişlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

* Kırklareli Lüleburgaz'da kurulu **Danone** fabrikasında örgütlenerek DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'na üye olan işçiler, TİS hakkının tanınması talebiyle toplantı ve eylemlere devam ediyor.

24 Ekim günü Danone'nin İstanbul Kavacık'taki Genel Müdürlüğü önünde eylem yapan işçiler, Danone yönetimini TİS masasına çağırıyorlar. Fabrikada Gıda-İş Sendikası ile Tek Gıda-İş Sendikası arasında yetki tartışması var. DİSK/Gıda-İş'in fabrikada üye çoğunluğunu sağlamasının ardından, Danone yönetiminin, Tek Gıda-İş'in daha önce fabrikada aldığı yetkiye yaptığı itirazı çekmesi dikkat çekti.

İnşaatlarda güvencesizlik ve hak gaspları

*Örgütsüzlüğün, iş cinayetlerinin ve çalışma düzeni açısından alabildiğine parçalı bir tablonun hakim olduğu inşaat işkolunda ise, sürekli bir kapı



önü direnişten bahsedilemese de son haftalarda PTT inşaatı işçilerinin eylemleri dikkat çekiyor.

İstanbul Sirkeci'deki tarihi PTT binasının restorasyon inşaatında çalışırken ücret hakları gasp edilen işçiler PTT önünde eylemler yapıyorlar. İşçilerin eylemine İnşaat İşçileri Sendikası öncülük ediyor.

Nakliye ve lojistikte mücadeleler

* Galatarasay Spor Kulübü eski başkanlarından Ergün Gürsoy'a ait **ME-PAR** Nakliyat'ta çalışırken TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi ikinci ayına yaklaşıyor.

Genel merkezi İstanbul Samandıra'da olan ME-PAR Nakliyat, Tofaş ve Ford'un otomobil taşıma işlerini yürütüyor. Bursa'da Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan şirkette çalışan işçiler çalışma koşullarını iyileştirmek için 2011'de örgütlenme mücadelesine başlamışlardı.

* PTT bünyesindeki taşeron firmalarda çalışan işçilerin örgütlenme mücadelesi sürüyor. DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası üyesi PTT Kargo işçileri, çeşitli illerdeki PTT işçilerini sendikanın saflarına katma çabasını sürdürürken taşeron işçilerinin yaşadığı temel sorunlar üzerinden de kampanyalar örgütlüyor.

yürütülen tartışmaların ardından toplantıya ara verildi.

Aranın ardından DEV TEKSTİL'in örgütlenme kampanyası ile ilgili öneriler somutlandı. Tartışmalar sonucunda, tüm olanakların kullanılarak DEV TEKSTİL'in anlatıldığı işçi toplantılarının gerçekleştirilmesi, bu toplantılarla birlikte DEV TEKSTİL'de örgütlenmeye çağırان afiş ve bildirilerin de kullanılmasının ardından Küçükçekmece bölgesinde "DEV TEKSTİL örgütlenme ve eğitim" toplantısının gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı. Farklı bölgelerde yapılan örgütlenme toplantılarında DEV TEKSTİL çalışmalarını güçlendirebilmek için merkezi bir komisyon oluşturma önerisinin tartışılması konuşuldu. Ayrıca DEV TEKSTİL'in deklarasyon gününde yaptığı Kobanê ile dayanışma eyleminin önemine vurgu yapılarak, Validebağ direnişine destek verilmesi gerektiği ifade edildi.

Tanıtım toplantısına Punto direnişinde yer almış işçiler de katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

DEV TEKSTİL'den örgütlenme ve eğitim seferberliği

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın başlattığı tanıtım çalışmaları Küçükçekmece-Bahçelievler'de 26 Ekim'de gerçekleştirilen toplantıyla devam etti.

Bakırköy'deki Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube binasında düzenlenen toplantı, sendikanın tanıtım toplantıları ile ilgili bilgilerin verilmesinin ardından sendikanın ilke ve işleyişlerini anlatan **Engin Yılgin'**in konuşmasıyla devam etti.

Yılgin, Greif deneyimi üzerinden örnekler vererek sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı DEV TEKSTİL'in nasıl bir hat izleyeceğini aktardı. DEV TEKSTİL'in, sınıf sendikacılığı çizgisinde taban örgütlülüğüne dayalı çalışmalar yürüteceğini vurguladı. Bu noktada söz-yetki-karar hakkının tamamen işçilerde olacağını söyledi.

Yılgin'ın ardından, sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını arttırdığı, kardeş halklara yönelik savaş politikalarını tırmadığı

bu dönemde işçi ve emekçilerin sermayeye karşı örgütlenmesinin önemi üzerinde durularak söz, başka bir **DEV TEKSTİL temsilcisine** bırakıldı. Konuşmada, DEV TEKSTİL'in başlattığı örgütlenme kampanyası ile ilgili bilgi verildi ve herkese bu çalışmanın parçası olma çağrısı yapıldı. Bu sürecin bir örgütlenme seferberliğine dönüştürülmesi gerektiği vurgulandı.

Sunumların ardından gerçekleştirilen soru-cevap bölümünde DEV TEKSTİL'in yasal süreci, farklı sektörlerden işçilerle kuracağı ilişkiler üzerinde duruldu. DEV TEKSTİL'in farklı sektörlerden işçilerle kuracağı ilişkiler için, geçtiğimiz hafta iş bırakma eylemi yapan Küçükçekmece Belediyesi taşeron temizlik işçileri ile gerçekleştirilen toplantı örneği verildi. Ayrıca DEV TEKSTİL'in taşeron ve yevmiye usulü çalışan işçiler ile ilgili tutumunun ne olması gerektiği üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Tekstil sektörünün tablosu ve yapılabilecekler üzerine

Sermaye topyekün saldırıya hazırlanıyor

AKP iktidarı, 2015 seçimleri öncesinde kamuoyunun tepkisini çekmemek için hazırlıklarını yaptığı saldırı paketini seçimin hemen sonrasında hayata geçirmeyi hedefliyor.

Sermaye sınıfının, milyonlarca işçi ve emekçi üzerindeki sömürü politikalarını hayata geçirmesi bir anda olmuyor. Saldırının hayata geçirildiği son vuruştan önce, kamuoyu bu saldırılara alıştırılıyor ve deyim yerindeyse işçi ve emekçilerin nabızı ölçülüyor. Bu alıştırma sürecinde belki de en etkili rolü sermaye medyası oynuyor. Burjuva basında çıkan haberlerle işçi ve emekçilerin zihnine sermaye ve hükümetlerin yapmayı planladığı düzenlemeler kazınıyor.

Örneğin, uzun yıllardır temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp önümüze getirilen kıdem tazminatının fona devir yoluyla gaspı için sermaye örgütleri ve hükümet ‘Elinizde ne varsa alacağız. Tüm kazanılmış haklarınıza göz diktik’ demiyor, diyemiyor. Öncelikle yapılan şey, saldırı dalgasının büyüklüğünü göstermemek için nokta atışlar yoluyla gasp planını gündeme getirmek oluyor.

Kamuoyunu ikna seansları

Kıdem tazminatının fona devri tartışmalarında izlenen yol, bu konuda uzmanlaşmış olan AKP’nin izlediği stratejiyi işaret ediyor. Geçtiğimiz günlerde kıdem tazminatı konusunda ‘bireysel fon’ önerisini gündeme getiren Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, mevcut haliyle işçilerin tamamının kıdem tazminatından yararlanamadığını, eğer kıdem tazminatı fona devredilirse tüm işçilerin bu haktan yararlanacağını propaganda ediyor. Bu planı inandırıcı kılmaya çalışan Çelik, daha da ileri giderek Fenış Alüminyum işçilerinin yaşadığı mağduriyeti örnek gösteriyor. Kıdem tazminatının fona devri durumunda işçilerin ortada kalmayacağını iddia ediyor.

Gasp planı yeni değil

Çelik’in “Bu sistem böyle devam etmez” diyerek duyurduğu kıdem tazminatının gaspı planı için bulunduğu söylenen ‘yeni’ formül ise, bireysel hesaba dayanan fon sistemi. Basında çıkan haberlerde kıdem tazminatı hakkının fona devir yoluyla gaspı planı yeni olarak nitelendirilse de bu planın uzun süredir AKP ve sermaye örgütlerinin gündeminde olduğu biliniyor.

Kıdem tazminatı sisteminin önümüzdeki 3 yıllık dönemde değiştirilmesi bekleniyor. Plana göre, seçim sonrası kurulacak bireysel hesaba dayalı fon sistemine işçi, patron ve devlet kaynak aktaracak. Fona aktarılan kaynakları, işçi kendi hesabı üzerinden takip edecek; ancak 5 veya 10 yıl geçmeden fonda biriken kaynağı alamayacak. Kıdem tazminatındaki değişiklik çalışmalarının öngörülenden de öne çekilmesi ihtimal dahilinde. Bunun koşulu olarak da işçiler -sendikalar kastediliyor- ile patron tarafının mutabakat sağlaması gösteriliyor. Şu anda işçiler, çalıştıkları her yıl için 1 brüt maaş kıdem almaya hak kazanıyor. Sermaye örgütleri ise, bu rakamın düşürülmesini talep ediyor. Güvencesizlik ve sigortasız çalışmanın gitgide yaygınlaştığı, emekçilerin sefalet ve köleliğin dipsiz kuyusuna itildiği koşullarda kıdem tazminatı hakkının kullanımı da hayal oluyor.



OVP: Sınıfa saldırı ilanı

Çelik, bunları iddia ededursun, Ahmet Davutoğlu başkanlığındaki 62. hükümetin programında yer almayan fakat seçimlerin hemen ardından açıklanan Orta Vadeli Program (OVP), milyonlarca işçi ve emekçinin felaketi anlamına gelecek bir dizi saldırı başlığı içeriyor.

‘Kıdem tazminatı fonu’, ‘taşeron işçilik’ ile işçisi hastalanan, izne çıkan, askere giden, siparişi artan patrona ‘işçi kiralama’ imkanı getiren özel istihdam bürolarına geçici iş ilişkisi imkanı verilmesi AKP’nin ve sermayenin gündeminde bulunuyor.

OVP’de, 11. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün sendikaların, ilerici ve devrimci güçlerin protestoları sonucu ‘insan onuruna aykırı’ diyerek reddettiği ‘işçi kiralama’da tekrar yer alıyor.

Kölelik bürolarına geniş yetki

Özel istihdam bürolarının yaygınlaştırılmasını hedefleyen sermaye hükümeti, bu kölelik bürolarının yönetmeliğinde de değişiklik yaparak işçi simsarlığının yetki alanını genişletiyor.

Sermaye hükümetinin yönetmelikte yaptığı değişiklik ile, kölelik bürolarının faaliyetlerindeki sınırlamalar da kaldırılmış oluyor. Yeni düzenlemeye göre, kölelik büroları “kamu kurum ve kuruluşlarında iş ve işçi bulma ile mesleki olarak geçici iş ilişkisi düzenleme” dışındaki bütün faaliyetleri yürütebilecekler.

Yeni düzenleme, işçi simsarlığını kolaylaştıracak, kölelik bürolarının hızla yaygınlaşmasına ve “çalışma yaşamı”nda etkili bir yer tutmasına neden olacak. Kamu kurumlarına yönelik sınırlama ise, sözden öte bir anlam ifade etmeyecek.

“Köle tacirleri” için kolaylık

Yönetmelikte yapılan değişiklikle, işçi simsarlarına bir an önce faaliyete geçmeleri için kolaylık sağlanacak. Mevcut yönetmelikte yer alan ve 1 Ocak 2015’ten itibaren özel istihdam bürolarının başvurularının kabul edilmesi için “nitelikli personel bulundurma” zorunluluğu içeren maddede değişiklik yapıldı. “Nitelikli personel bulundurma” zorunluluğu 2016’ya ertelendi. Yani kölelik bürolarının başvurularının kabul edilmesi konusunda daha hızlı davranabilmenin yasal dayanağı hazırlanmış durumda.

Taşeron köleliği yaygınlaşacak

AKP şefi Erdoğan’ın başında bulunduğu 61. hükümetin meclis kapanmadan önce çıkardığı Torba Yasa’nın en önemli maddelerinden biri de kamu ve özelde ‘asıl işlerde’ de taşeron çalışmayı yaygınlaştıran düzenleme olmuştur. Soma’da yüzlerce maden işçisinin yaşamını yitirdiği katliamın ardından gündeme gelen ve meclisten geçirilen bu saldırı, OVP’nin 240. maddesinde “Alt işverenlik uygulaması işçi haklarını ve ekonominin rekabet gücünü dikkate alacak şekilde gözden geçirilecektir” denilerek yer aldı. Sermaye hükümeti AKP’ye, taşeronun yaygınlaşmasıyla ilgili adımlar yeterli gelmemiş olacak ki hükümetin yeni dönem hedeflerinde taşeron uygulamasını yaygınlaştıracak yeni adımlar var.

Sınıfın geleceğini ilgilendiren bu üç temel düzenlemenin 2015 genel seçimlerinin ardından yapılacağı tahmin ediliyor.

AKP iktidarı, 2015 seçimleri öncesinde kamuoyunun tepkisini çekmemek için hazırlıklarını yaptığı saldırı paketini seçimin hemen sonrasında hayata geçirmeyi hedefliyor.

“Üniversite Ar-Ge laboratuvarına dönüştürülüyor”

Araştırma görevlileri taşeron işçilerinden sonra üniversitenin en esnek ve güvencesiz çalışan kesimini oluşturuyor. Araştırma görevlilerinin sorunları ve bu alandaki mücadele üzerine İstanbul Üniversitesi Hukuk Tarihi Anabilim Dalı Araştırma Görevlisi Dr. Mehmet Cemil Ozansü ile konuştuk.

- Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası’nın (Eğitim Sen), araştırma görevlilerinin sorunlarını gündeme getirmek için hazırladığı rapor, ‘nitelikli köle’ olarak görülen araştırma görevlilerinin tablosunu da ortaya koydu. Başta araştırma görevlileri olmak üzere üniversitedeki çalışanların güvencesizliğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Dr. Mehmet Cemil Ozansü: Bildiğiniz gibi, güvencesiz istihdam çürüten kapitalizmin olmazsalarından biri. Nasıl bir işçinin iş güvencesine sahip düzenli bir işe devam etmesini kapitalistler sakıncalı buluyorsa, akademisyenin de güvenceli biçimde istihdamını tercih etmiyorlar. Kapitalistlerin akademisyenlerin istihdam güvencesinden yoksun bırakılmalarını istemesinin bir diğer nedeni de, üniversitenin kapitalizmin genel ihtiyaçlarından farklı bir ses çıkarmasını, onu eleştirebilmesini engellemektir. İş güvencesinden yoksun olan bir çalışan olarak akademisyen, patronlar dünyasının genel çıkarıyla çelişen ya da bunu eleştirebilen bir tutumu daha zor benimseyebilir. Böylece akademiye güvencesizlik, her iki açıdan da kapitalist sınıfın yararına bir durum sağlıyor. Bir yandan güvenceli istihdamın neden olduğu fazla maliyetten kurtuluyor, diğer bir yandansa üniversitelerde kapitalistlerin çıkarlarına uygun vaaz veren bir propaganda aygıtı inşa ediyor.

Hemen bu durumun olası geleceğini de tahayyül edelim. Eğer üniversitedeki dönüşüme dur diyemeysek -ki belki çoktan bu mevzileri kaybetmiş bile olabiliriz- on yıl sonra kimsenin suratına bakmadığı, halkın nezdinde çoktan yalancı çobanlar sürüsüne dönmüş bir akademiyle karşı karşıya kalacağız. Soma faciasını hatırlayalım. Bütün bu “iş cinayeti” yumağının ortasında yer alan kapitalistler, Teknik Üniversite tarafından ödüllendirilmemiş miydi? Bu ve buna benzer yıpratıcı olaylara, güvencesizlik cenderesine



sıkıştırılmış bir üniversite sisteminde daha fazla muhatap olacağız. Hatta üniversitenin çöküşü bu şekliyle sürerse, artık bunun içinde kalabilmiş olanların “güvencelerini” savunmaktan bile vazgeçmemiz gereken günlere düşebiliriz.

“Akademinin performansla dayalı ücretlendirmeye geçirilmesinin ilk adımı”

- Akademik personellere yapılan zamlar da meclis komisyonundan geçti. Akademisyenlere zammı lütuf gibi göstermeye çalışan AKP, bir yandan da üniversitelerdeki bilimsel araştırmalarda teşvik sistemini geliştiriyor. Üniversiteler şirketleşiyor mu? Bu uygulamalar nasıl değerlendirilmeli?

- Öncelikle şunu tespit edelim ki, akademisyenler ve bilhassa araştırma görevlileri en düşük maaş alan kamu görevlileri katmanında yer alıyorlar. Tabii bence bu düşük maaş politikası da hesaplı yapılmış bir icraattı. Akademisyenin “dışarıda” iş yapmasına maddi zemin sağlamak, geçinmesi için akademisyeni patronlarla çalışmaya mecbur etmeye dönük bir siyasetti. Yazın yapılan disiplin mevzuatı değişikliğini de hatırlayalım, akademisyenlerin üniversite dışında

“çalışmaları” bir disiplin suçu olmaktan çıkarıldı. Zaten fiilen sürdürülen çalışma rejimi artık meşruiyet sağlamış oldu. Şimdi yapılması planlanan zam ise, zaman içinde kaybolmuş olan alım gücünün sadece bir kısmını vermekten başka bir şey değil; yani görelî olarak değerlendirildiğinde kısmi bir iyileştirme yapıldığından söz edebiliriz.

Ama gündemde olan “iyileştirme” planında bizleri topuğumuzdan vuracak olan ok, sizin de sorunuzda işaret ettiğiniz üzere, teşvik sisteminin getirilmesidir. Bu uygulama akademinin performansla dayalı ücretlendirmeye geçirilmesinin ilk adımıdır. Bir daha hiçbir hükümet temel ücrette iyileştirmeye gitmeyecektir. Bunun yerine gedik, performans ücretin artırılması yoluyla kapatılmak istenecek. Bu da tabii piyasaya ve patronların genel çıkarlarına hitap eden araştırmaların, incelemelerin yapılması demek olacaktır. Piyasanın ve patronların talepleri, araştırmacıların da önceliklerini belirler hale gelecektir. Bütününü üniversite, kapitalistlerin çıkarına hizmet eden bir Araştırma-Geliştirme (Ar-Ge) laboratuvarına dönüştürülecektir. Böyle bir üniversite yapıda bırakınız devrimci düşünceleri, idealistlere bile yer kalmayacaktır.

“Araştırma görevlilerinin hareketi k endine özgü dinamikleri barındırıyor”

- Eğitim Sen Yükseköğretim Bürosu raporunda, araştırma görevlilerinin sorunlarına dikkat çekip daha etkili bir mücadele ağı örme gerekliliğine işaret ediyor. Siz bu mücadele için neler yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz?

- Eğitim Sen araştırma görevlilerinin her türlü mücadelesinin başından beri içinde yer alan bir örgüt. Bu bağlamda alandan toplamış olduğu tecrübeye dikkat etmek gerekir. Mücadelenin 2007’den beri şiddetlendiğini gözönüne aldığımızda, bu alanda tecrübe sahibi kadroları da devşirmiş olduğu, birçok kimseye ulaşmış olduğu gözönünde bulundurulmalıdır. Fakat araştırma görevlilerinin hareketi kendine özgü dinamikleri de barındırıyor. Şimdiye kadarki yöntem, yani araştırma görevlilerinin kendi öz örgütlerindeki mücadelenin sendikal lojistikle güçlendirilmesi taktiği, bizi bir yere kadar getirebildi. Fakat bugün bu ağı Türkiye’yi kapsayan ölçekte genişletilmesi önümüzde duran ödevler arasında. Bugüne kadar daha ziyade merkezi şehirlerde faaliyette bulunuldu. Taşrada daha yoğun sorunlar olduğu şüphesizdir. Bu nedenle yurt çapında faaliyet gösterecek bir araştırma görevlisi ağının kurulması Eğitim Sen Yükseköğretim Bürosu’nun da vazifesi olmalı. Bunu yaparken de, sendikanın lojistik destek noktasına kadar kendini geride tutma refleksine sahip olması gerekir. Aksi durumda bu alanın, yani araştırma görevlisi sorunları sahasının yönetimsi, uzlaşmacı bir çeşit sağcı yapılanmayla doldurulacağından endişe ediyorum. Kısacası Eğitim Senliler olarak önümüzde düne göre iki misli fazla yapılacak iş olduğuna dikkat çekmek istiyorum.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ölen işçinin ailesine kan parası

Ölen işçilerin yakınlarına patronlar tarafından ‘kan parası’ verilmesini savunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik’in başında bulunduğu SGK, 2014 Haziranı’nda Zorlu Yatırım A.Ş.’de çalışırken iş cinayetinde ölen işçinin hak sahiplerine 16 bin 901,27 TL ölüm geliri ve aylığı ödemesi yaptı.

Bir işçinin yaşamını yitirdiği aynı “kazada” yaralanan işçilere ise Sosyal Güvenlik Kurumu’nca 26 bin 525,20 TL geçici iş göremezlik ödemesi yapıldı.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Sezgin Tanrıkulu’nun

soru önergesini yanıtlayan Çalışma Bakanı, işyerinde işçi sağlığı ve güvenliği için gerekli her türlü tedbiri alma görevi ve sorumluluğunun İş Kanunu gereğince patrona ait olduğunu söyledi.

Çalışma Bakanı, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda bakanlığın görevinin iş güvenliği tedbirlerinin patron tarafından uygulanmasını izlemek ve denetlemek olduğunu belirtti.

2014 Haziran tarihi itibarıyla Zorlu Yatırım A.Ş.’de 3 işçinin hayatını kaybettiğini, 9 işçinin iş göremezlik geliri bağlanma talebinde bulunduğunu belirten Çalışma Bakanı, “iş kazası” sonucu hayatını kaybeden işçilerin hak sahiplerine 7 bin 686,71 TL ölüm geliri ve 9 bin 214,56 TL ölüm aylığı ödemesi yapıldığını söyledi.

Ekim Devrimi üze

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

25 Ekim'in (7 Kasım) dördüncü yıldönümü yaklaşıyor. Bu büyük gün geride kaldıkça Rusya'da proleter devrimin önemi daha çok ortaya çıkıyor ve biz de bir bütün olarak çalışmalarımızın pratik anlamını daha iyi kavırıyoruz.

Bu önem ve tecrübeler kısaca ve doğal olarak çok eksik ve kaba bir biçimde şöyle özetlenebilir:

Rusya'da devrimin ilk ve kaçınılmaz görevi, Ortaçağ kalıntılarını bertaraf etmek, bunları son kırıntısına kadar temizlemek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu utançtan, kültürün ve ilerlemenin önüne dikilen bu en büyük frenleyici engelden kurtarmak şeklindeki burjuva-demokratik bir görevdi.

Ve bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devrimi'nin yaptığından çok daha büyük bir kararlılıkla, hızla, cesaretle, başarıyla ve halk yığınları üzerindeki etkisi açısından çok daha geniş ve köklü bir şekilde yaptığımız için haklı bir gurur duyabiliriz.

Gerek anarşistler, gerekse de küçük-burjuva demokratlar (yani bu enternasyonal sosyal tipin Rus temsilcileri olan Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) olsun, burjuva-demokratik devrimin sosyalist (proleter) devrimle olan ilişkisi üzerine inanılmayacak kadar çok saçma sapan şey söylediler ve söylemekte. Geride bıraktığımız dört yıl, bu konuda Marksizmi doğru kavradığımızı, geçmiş devrimlerin tecrübelerini bütünüyle doğru değerlendirdiğimizi göstermiştir. Biz, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, burjuva-demokratik devrimi **sonuna** kadar götürdük.

Biz, bilinçli, kendimizden emin, şaşmadan **ileriye** doğru, sosyalist devrime doğru yürüyoruz. Biz, sosyalist devrimin burjuva-demokratik devrimden Çin Seddi ile ayrılmadığı bilinciyle, (sonuçta) ne kadar ilerleyebileceğimiz, bu muazzam görevlerin ne kadarını başarabileceğimiz ve başarılarımızın ne kadarını sürekli hale getirebileceğimiz konusunda **yalnızca mücadelenin** belirleyici olacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Bunu zaman gösterecektir. Ama daha şimdiden -çöle dönüştürülmüş, harap edilmiş, geri bir ülkede- toplumun sosyalist dönüşümü alanında ne denli müthiş başarıların elde edildiğini görüyoruz.

Devrimimizin burjuva-demokratik içeriği hakkındaki düşüncelerimizi sonuna kadar götürelim. Marksistler için bunun ne anlama geldiği net olmalıdır. Açıklamak için örnekler verelim.

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) Ortaçağ'dan, serflikten, feodalizmden temizlemek

demektir.

1917'de Rusya'da serfliğin başlıca belirtileri, kalıntıları, yaşayan unsurları nelerdi? Monarşi, Ortaçağ kalıntıları, büyük toprak sahipliği ve toprağın tasarruf hakkı, kadının durumu, din ve ulusların ezilmesi. Şu "Augias ahırlarından" herhangi birini ele alalım -ve şurasını da belirtelim ki, bunlar 125 yıl, 230 yıl ve hatta daha önce (İngiltere'de 1649'da) gelişmiş devletlerin gerçekleştirdiği **kendi** burjuva-demokratik devrimleri sırasında çok büyük ölçüde temizlenmemişlerdir-görülecektir ki, biz bu ahırları köklü bir şekilde temizledik. Sadece **on hafta** içinde, yani 25 Ekim (7 Kasım) 1917'den Kurucu Meclis'in dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadar geçen zaman içinde, burjuva demokratların ve liberallerin (Kadetler) ve küçük-burjuva demokratların (Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) bu alanda yaptıklarından bin kat fazlasını yaptık.

Bu korkaklar, palavracılar, kibirli narsistler ve Hamletler kağıttan kılıç salladılar ama krallığı bile yıkamadılar! Biz şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, krallık pisliğini olduğu gibi temizledik. Yüzyıllık kast sisteminden geriye taş üstüne taş, tuğla üstüne tuğla bırakmadık. (İngiltere, Fransa, Almanya gibi en ileri ülkeler bile bugün hala bu kast sisteminin izlerini üzerlerinden atamamışlardır!) Kast sisteminin derin köklerini, yani feodalizmi ve toprağa bağlı serfliğin kalıntılarını radikal bir şekilde koparıp attık. Büyük Ekim Devrimi'nin tarımda giriştiği dönüşümden eninde sonunda ne çıkacağı üzerinde tartışılabilir. (Yurtdışında bu gibi tartışmalara girebilecek yeterince kalemşör, Kadet, Menşevik ve Sosyalist-Devrimci var). Biz şimdilik böyle tartışmalarla zaman kaybetmek istemiyoruz, çünkü bu tartışmayı ve onun getireceği bir yığın soruyu mücadele içinde çözüme bağlayacağız. Fakat tartışılmayacak bir şey varsa, o da küçük-burjuva demokratların sekiz ay boyunca büyük toprak sahipleriyle, yani serf geleneğinin koruyucularıyla "uzlaşmış" olduklarıdır. Oysa biz birkaç hafta içinde Rus topraklarını hem toprak sahiplerinden, hem de bunların geleneğinden geriye en ufak bir şey kalmaksızın temizledik.

Dini, ya da kadının hak yoksunluğunu, Rus olmayan ulusların eşitsizliğini ve ezilişini ele alalım. Bunlar bütünüyle burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Aşağılık küçük-burjuva demokratları sekiz ay boyunca bu konuda lafladılar.

Oysa bugün dünyanın en ileri ülkeleri arasında dahi **bu** sorunları **burjuva-demokratik** doğrultuda tamamen çözmüş olan **tek bir** ülke dahi yoktur. Bizde bunlar Ekim Devrimi Yasaması ile tamamen çözüme bağlanmıştır. Biz dine karşı gerçekten savaştık ve hala da savaşıyoruz. Rus olmayan **bütün** uluslara **kendi** öz cumhuriyetlerini ya da otonom bölgelerini tanıdık.

Bizde, Rusya'da artık kadın haklarının ya da kadın-erkek eşitliğinin tam olmayışı gibi bir alçaklık, adilik, rezillik; dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde çıkarıcı burjuvazi ve odun kafalı, korkak küçük-burjuvazi tarafından sürekli tazelenen bu serfliğin ve Ortaçağ'ın rezil kalıntısı kalmamıştır.

Bütün bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğine girer. Bundan yüz elli, iki yüz elli yıl önce, bu devrimin (eğer bir genel devrim tipinin kendine özgü ulusal şeklinden söz edilecekse) ilerici önderleri halklara insanlığı ortaçağın ayrıcalıklarından, kadın-erkek eşitsizliğinden, şu ya da bu dine devletin tanıdığı imtiyazlardan (ya da tamamen "**din fikri**"nden, "**dindarlıktan**"), ulusal eşitsizliklerden kurtaracakları sözünü verdiler. Ama onlar sadece söz verdiler, sözlerinde durmadılar. Sözlerinde duramazlardı, çünkü "kutsal özel mülkiyet" için duydukları "saygı" buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde kahrolası Ortaçağ'a ve "kutsal özel mülkiyet"e karşı duyulan bir "saygı" söz konusu değildir.

Fakat burjuva-demokratik devrimin kazanımlarını Rusya halklarına geri dönülemez bir tarzda maalemk için daha da ileriye gitmeliydik ve gittik de. Bu yolda ilerlerken burjuva-demokratik devrimin sorunlarını kendi temel ve gerçek proleter-devrimci sorunlarımızın, sosyalist eylemlerimizin bir "yan ürünü" olarak çözdük. Her zaman söylediğimiz ve eylemlerimizle kanıtladığımız gibi, burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. Bu arada, Kautsky, Hilferding, Martov, Çernov, Hillquit, Longuet, Mac Donald, Turati ve "ikibuçukuncu" Marksizmin diğer kahramanlarının burjuva-demokratik devrim ile proleter-sosyalist devrim arasında böyle bir karşılıklı ilişki olduğunu bir türlü anlamak istemediklerini de belirtelim. Birincisi ikincisinin içine girer. İkincisi geçerken birincisinin sorunlarını da çözer. İkincisi birincisinin eserini kökleştirir. Mücadele ve sadece mücadele ikincinin birinciye ne derece aşip aşmayacağını belirler.

İşte Sovyet düzeni böyle bir devrimin bir diğerinin içinde yeşerişinin en açık kanıtlarından, görüntülerinden biridir. Sovyet düzeni işçi ve köylüler için * demokratizmin en üst ölçeğidir ve aynı zamanda da **burjuva** demokratizminden bir kopuş, dünya tarihinde yeni bir **tip** demokrasinin, yani proleter demokratizmin diğer bir deyimle proletarya diktatörlüğünün de doğuşudur.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun ardından yalpalayan küçük-burjuva demokratizminin köpekleri ve domuzları Sovyet düzeninin kuruluşundaki yanlış ve hatalar yüzünden üstümüze küfür, beddua ve alay yağdırsınlar. Bir an için bile gerçekten birçok başarısızlığımızın olduğunu ve hatalar yaptığımızı unutmuyor değiliz. Sanki böylesine, tüm dünya için

erine - V. İ. Lenin



yeni bir tip devlet düzeninin yaratılması gibi bir eser yanılgısız ve hatasız ortaya konulabilirmiş gibi! Hiç şaşmadan yanılgılarımızı ve hatalarımızı, henüz mükemmel olmaktan son derece uzak olan Sovyet ilkelerini hayata uygulayış tarzımızı düzeltmek için mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin inşasına **başlamak** ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağın, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni hayata, burjuvaziyi yenmeye, proletarya diktatörlüğüne, insanlığın sermayenin ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerleyen **yeni** sınıfın egemenlik çağının yolunu açmak mutluluğu bize nasip olduğu için **gurur** duymakta haklıyız. Emperyalist savaş sorunu, yani finans kapitalin önde gelen uluslararası politikası, bugün **kaçınılmaz** bir şekilde yeni emperyalist savaşlara yol açmakta ve kaçınılmaz bir tarzda zayıf, geri ve küçük halkların bir avuç “ileri” güç tarafından yağmalanmasını, soyulmasını ve ulusal baskıyı arttırmaktadır.

İşte bu sorun 1914’ten beri tüm ülkelerin politikasında köşe taşıdır. Bu, milyonlarca insan için ölüm kalım sorunudur. Sorun, burjuvazinin gözlerinizin önünde hazırladığı, göz göre göre kapitalizmin ürünü olan gelecek savaşta (1914-1918 savaşında ölen 10 milyon insan ve bugün hala sürüp giden “küçük” savaşlarda ölen insanlar yerine) 20 milyon insanın yok edilip edilmemesi, (kapitalizmin sürüp gitmesi halinde) kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan savaşta (1914-1918 yıllarında sakatlanan 30 milyon insan yerine) bu kez 60 milyon insanın sakatlanıp sakatlanmaması sorunudur. Bu sorunda da Ekim Devrimi’imiz dünya tarihinde yeni bir çağ açmıştır. Burjuvazinin yaltakçıları ve bunların işbirlikçileri olan Sosyal-devrimciler ve

Menşevikler şahsında dünyanın tüm sözde “sosyalist” küçük-burjuva demokrasisi “emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi” sloganıyla alay ettiler. Fakat tek gerçek -kuşkusuz hoş olmayan, kaba, çıplak, insafsız ama gene de gerçek- sloganın bu olduğu ispatlandı. Uydurulan yalanlar yıkıldı. Brester barışının ne olduğu ortaya çıktı. Ve her gün daha pervasız bir tarzda, Brester’e göre çok daha kötü olan Versailles barışının anlamı ve sonuçları teşhir olmaktadır. Dünyadaki savaşın ve yaklaşan savaşın nedenleri üzerine kafa yoran milyonlarca insanın önünde daha açık, daha belirgin, daha su götürmez bir şekilde şu acı gerçek aydınlanıyor: **Bolşevik mücadele olmadan, bolşevik devrim olmadan** emperyalist savaştan ve bunun kaçınılmaz yaratıcısı emperyalist dünyadan (emperyalist barıştan -Rusça sözcüğün bu anlamını da ekleyelim), bu cehennemden kurtulunamaz.

Bırakın burjuvalar ve pasifistler, generaller ve küçük-burjuvalar, kapitalistler ve filistenler, tüm imanı tam hristiyanlar ve II. ve İkibuçukuncu Enternasyonal’in bütün şövalyeleri bu devrime kızgınlıklarını kussunlar. Dünya tarihinin bu gerçeğini: Yüzlerce, binlerce yıldır kölelerin ilk kez, efendileriyle kendi aralarında süren savaşı “efendilerin ganimetlerini paylaşmak için sürdürdükleri bu savaşı, tüm ulusların kölelerinin tüm ulusların efendilerine karşı bir savaşa dönüştürelim!” sloganlarıyla yanıtladıklarını, işte bu gerçeği kızgınlık, inkar ve yalan hücumlarıyla da değiştiremeyecekler.

Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez bu slogan pasif ve cansız bir beklentiden çıkıp, net bir tarzda biçimlenen politik bir program halini alarak, proletaryanın öncülüğünde ezilen milyonlarca insanın etkili bir

mücadelesine, proletaryanın ilk zaferine, savaşların yok edilmesi yolundaki ilk zafere, sermaye kölelerinin, ücretli işçilerin, köylülerin ve emekçilerin zararına barış imzalayıp savaş yapan değişik ulusların burjuvazisinin ittifakına karşı bütün ülkelerin işçilerinin ittifakının zaferine dönüştü.

Bu ilk zafer, **nihai zafer değil henüz**. Ekim devrimimiz sadece bizim cephemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yanılgılar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yanılgılar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine **karşı** yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz **eksiksiz** yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

Bütün ülkelerin kapitalist efendileri -Japonya Amerika’ya, Amerika Japonya’ya karşı, Fransız İngilizlere karşı vb.- “anavatanı koruyoruz” diye palavraya devam edin! Bütün dünyanın pasifist küçük-burjuvaları ve filisternler, II. ve İkibuçukuncu Enternasyonal’in kahramanları yeni “Basel Manifestoları ile (1912 Basel Manifesto’sunu örnek alarak) emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundan “yakanızı sıyırmaya” devam edin! İlk Bolşevik devrimi dünyanın ilk yüz milyon insanını emperyalist dünyanın elinden kurtardı. Bundan sonraki devrimler bütün insanlığı bu savaşlardan ve bu dünyanın elinden çekip kurtaracak.

En son eserimiz, aynı zamanda en önemli, en güç ve en az tamamlanmış olan eserimiz, harap feodal ve yarı harap kapitalist yapının yerine yeni sosyalist yapının ekonomik temelinin döşenmesi ve iktisadi inşadır. En fazla başarısızlığı ve en çok hatayı bu en önemli ve güç işte kaydettik. Sanki, dünya çapında böylesine yeni olan bir işe başarısızlıklar ve hatalar olmaksızın girişilebilirmiş gibi! Ama biz/bu işe giriştik. Bu işi daha da ilerisine götürüyoruz. Tam da şimdilerde “Yeni Ekonomi Politik” ile bir dizi hatayı düzeltmekle meşgulüz, bir küçük çiftçiler ülkesinde bu hatalara düşmeden sosyalist yapının inşasını nasıl ilerletebileceğimizi öğreniyoruz.

Karşılaştığımız güçlükler ölçülemeyecek derecede büyük. Biz ölçülemeyecek derecede büyük güçlüklerle mücadeleye alıştık. Düşmanlarımız bizi boşuna “kaya gibi sağlam” ve “kemik gibi sert politikaların”

temsilcileri olarak adlandırmadılar. Fakat, devrimde hiç değilse belirli bir ölçüye kadar kaçınılmaz olan bir başka sanatı öğrendik: esneklik, taktiğimizi çabuk ve ani değiştirebilmek, değişen objektif şartları göz önünde bulundurmak, eğer daha önce tuttuğumuz yolun bugün için yanlış, imkansız olduğu ortaya çıkmışsa hedefimize giden başka bir yol seçmek.

Coşkunluk dalgasına kapılmış olan ve halkın önce genel politik, sonra askeri coşkusunu alevlendiren bizler, bu coşkunluk dalgasıyla, genel politik ve askeri sorunlar kadar büyük olan iktisadi sorunları da dolaysız bir tarzda çözebiliriz sandık. Önce ve yeterince üzerinde düşünmeden, bir küçük çiftçiler ülkesinde devlet üretimini ve malların devlet tarafından dağıtımını proleter devletin direkt emirleri ile komünistçe yürütebileceğimizi sandık. Yaşam hatalı olduğumuzu gösterdi. Komünizme geçişi yıllar sürecek bir çalışmayla hazırlamak için bir dizi geçiş düzenleri gerekiyordu: Devlet kapitalizmi ve sosyalizm. Duyulan coşkunluk ile dolaysız değil, ama kişisel çıkarınız, kişisel ilginiz ve ekonomik planlamanın temeli üzerinde büyük devrimin yarattığı coşkunluğun yardımı ile, ilk önce bir küçük köylü ülkesini devlet kapitalizminden sosyalizme götüren küçük köprüleri kurmaya gayret edin. Aksi taktirde komünizme varamazsınız ve milyonlarca insanı komünizme götüremezsiniz. Bize bunu hayat ve devrimin objektif gelişimi böyle öğretti.

Ve bu üç, dört yıl içinde eğer gerekiyorsa, keskin dönüşler yapmayı biraz olsun öğrenmiş olan bizler; gayretle, dikkatle, sabırla (hala da yeterince gayretli, dikkatli ve sabırlı olamamakla beraber) yeni bir dönüm noktası olan “Yeni Ekonomi Politik”i öğrenmeye başladık. Proleter devlet geniş bakmasını bilen, titiz ve nesnel bir işadami, çalışkan bir büyük tüccar olmalıdır, yoksa bu devlet, bu küçük köylü ülkesini iktisadi bakımdan ayağa kaldıramaz. Bugünkü koşullar içinde ve kapitalist (henüz kapitalist) Batı’nın yanbaşıda komünizme geçişi sağlamak için başka hiçbir yol yoktur. Büyük tüccar, göğün yere uzak olduğu kadar komünizme uzak bir iktisadi tip gibi görünebilir. Fakat canlı hayatın içindeki bu çelişki, küçük köylü işletmeciliğini devlet kapitalizmine ve onun üzerinden sosyalizme götürecektir. Kişisel çıkar üretimi arttırır; ve bizim her şeyden önce ve ne pahasına olursa olsun ihtiyaç duyduğumuz şey üretimi arttırmaktır. Büyük çaptaki ticaret milyonlarca küçük çiftçiyi ilgilendirdiği, ekonomik olarak biraraya getirdiği ve bir sonraki basamağa ulaştırdığı için (tam da üretimin çeşitli ilişki ve birleşme biçimlerinin kendi içinde), çiftçileri ekonomik olarak birleştirmektedir. Bu alanda yeni bir “bilim”in hazırlık sınıfını bitiriyoruz artık. Hedefli bir şekilde usanmadan çalışırsak, her adımımızı pratikteki deneyimlerimizle kontrol edersek, başladığımızı yeniden ve yeniden değiştirmekten, hatalarımızı düzeltmekten ve bunun anlamını kavramaktan çekinmezsek diğer sınıfları da geçebiliriz. Dünya ekonomisi ve politikası bu işi istediğimizden çok daha uzun süreli ve güç bir duruma sokmasına rağmen, bütün bu “öğrenim aşamalarından” geçeceğiz. Ne pahasına olursa olsun, geçiş döneminin acıları, ızdırabı, açlığı ve yıkıntısı ne denli büyük olursa olsun cesaretemizi kırmayacağız ve eserimizi zaferle sonuçlandıracağız.

(14 Ekim 1921, Werke Bd.33, s.31-39)

Çeviren: Derya HAZAR

(Ekimler’in Şubat ’94 tarihli 2. sayısından alınmıştır...)

Buz kırılmış, yol açılmıştır!



...

Sosyalist Ekim Devrimiyle başlayan dönemin tarihsel tecrübeleri, proletarya devrimi ve sosyalizm davasının geleceği açısından hayati önemdedir.

Sosyalist Ekim Devrimi, proletaryanın burjuvaziye karşı dünya ölçüsünde sonuçlar yaratan ve yfeni bir çağ başlatan muzaffer bir başkaldırısıydı, ama başkaldırıların ilki değildi.

Nesnel tarihsel koşulların henüz yeterince olgunlaşmamış olması olgusu, emekçi köylülüğün desteğini kazanamama ve bilimsel devrimci bir teorinin, bu teoriyi temel alan devrimci bir partinin yol göstericiliğinden yoksunluk, Paris işçilerinin bu iki kahraman başkaldırısının kaderini belirledi.

Rus proletaryası, nesnel koşulların proletarya devrimi için dünya ölçüsünde olgunlaştığı bir tarihsel dönemde, emperyalist zincirin en zayıf halkalarından birini oluşturan Rusya’da, emekçi köylülüğün desteğini kazanarak, başında Lenin’in bulunduğu Bolşevik Partisi önderliğinde ayaklandı, burjuva iktidarı devirdi, kendi sosyalist iktidarını kurdu.

Ekim Devrimi insanlık tarihinde yeni bir sayfa idi. Paris işçilerinin kısa ömürlü Komün deneyi dışında tutulursa, kendinden önceki tüm devrimlerden temelden farklıydı. O güne kadar insanlığı ilerleten her devrim, bir sömürü biçimi yerine bir başka sömürü biçimini, bir mülkiyet biçimi yerine bir başka mülkiyet

biçimini koymayı amaç edinmiş, sömürücüler değişmiş fakat sömürü devam etmiş, mülk sahibi sınıflar değişmiş, özel mülkiyet sürmüştü. Oysa Sosyalist Ekim Devrimi, sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen bir devrimdi; bunu ilke ve amaç edinen bir devrimler dönemini, proletarya devrimleri dönemini başlatmıştı.

Ekim Devriminden yaklaşık 70 yıl önce, 1848 Hazi- ran’ında, Paris işçileri burjuva iktidarı devirme ilk tarihsel girişiminde bulunmuş, fakat girişimleri kanla ezilmişti. Paris işçileri ikinci kez 1871 Mart’ında ayaklandılar; bu kez iktidarı ele geçirdiler; ancak onu yalnızca bir kaç ay elde tutabildiler.

“İşte bu yüzden Ekim Devriminin zaferi insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir.” (Stalin)

Ekim Devriminin bu özelliği, Paris Komünü dışında tutulursa kendinden önceki tüm devrimlerden bu temel, bu ilkesel farklılığı, revizyonist gelişmeyi ve geriye dönüş olgusunu kavramak bakımından özel bir önem taşır.

... **Modern Revizyonizmin Çöküşü / Eksen Yayıncılık**

Ukrayna seçimleri ve “Demokrasi” oyunu

E. Eren

2013 Kasım’ında ABD, Avrupa Birliği ve Ukraynalı kapitalist tekellerin finanse ederek birlikte örgütledikleri ve Maidan (Bağımsızlık) Meydanı’nın iki aya yakın bir süre işgal edilmesiyle başlayan eylemler faşist bir darbe ile sonuçlanmıştı. Başta Ukraynalı faşist örgütlerin silahlı güçleri olmak üzere resmi-sivil çeşitli çeteler kullanılarak onlarca sivil insanın öldürülmesi ile sonuçlanan bir katliam yapılmıştı. Bu katliamda dünyanın değişik ülkelerinde (Afganistan, Pakistan, Somali) ve son olarak Irak’ta yaptığı vahşi katliamlarla ünlü Amerikalı “Blackwater”, şimdiki ismiyle “Acedemi” olarak bilinen cinayet örgütünün de etkin desteği alınmıştı. Tümüyle Amerikalı paralı askerlerden oluşan bu cinayet şebekesinin kontrolünde ve Ukraynalı ırkçı faşist çetelerin de kullanıldığı bu katliam, Viktor Yanukoviç’in başında olduğu iktidara fatura edilmişti.

Bu katliama dayanılarak, kitlelerin biriken öfkesi ırkçı şoven bir demagojiyle de kirletilerek faşist bir darbe yoluyla hükümet devrilmiştir. Yaratılan bu ırkçı şoven dalgayı da arkasına alan Ukraynalı oligark “şeker çarı” olarak da bilinen Petro Poroschenko başkanlığında, ülkedeki bütün kapitalist tekellerin temsil edildiği hırsızlar ve faşist partilerden oluşan bir çete, 2014 Mayıs’ında iktidara getirilmiştir.

İkiyüzlü demagogilerle kitlelere vaat edilen “sosyal refah, işsizliğin önlenmesi, rüşvet ve kara pazar ekonomisine son verilmesi, yönetimin çetelerden arındırılması vb.” bütün sözlerin koca yalanlardan ibaret olduğu, çok kısa bir süre içerisinde açığa çıktı. Aynı süreçte bedel ödeyerek bu hırsızları iş başına getiren kitlelerin öfkesi yeniden birikmeye başlamıştır. Verilen sözlerin yerine getirilmemesi Ukraynalı emekçilerin iktidara karşı öfkelerini hızla biriktiren, bunun sokağa yansması, eylemlere dönüşmesi azgın bir devlet terörü ile bastırılmıştır. İktidar ortağı faşist partilerin özel orduları tarafından birçok sendika binası, Ukrayna Komünist Partisi’nin büroları yakılmış, tam bir faşist saldırganlıkla kitleler sindirilmek istenmiştir. Dün ABD ve Avrupalı emperyalistler tarafından “demokrasi meydanı” ilan edilen Maidan Meydanı, Kiev valisi ve tam bir Alman kapitalizmi beslemesi olan Vitali Klitschko tarafından her türlü gösteriye yasaklanmıştır.

Aradan 8 ay gibi kısa bir süre geçmesine rağmen kapitalist dünyanın “demokrasinin zaferi” olarak ilan ettiği ve hırsızlardan oluşan bu çeteleşmiş iktidar iflasla yüzyüze kalmış bulunmaktadır. Bunun bir sonucu olarak çete başı Petro Poroschenko tarafından 2014 Ağustos’unda erken seçime gidileceği ilan edilmişti.

Kapitalist merkezlerin sömürge savaşları ve Ukrayna seçimleri

Ukrayna coğrafi olarak stratejik önemi, zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları ve genetik tarım için son derece verimli toprakları ile uluslararası kapitalist tekellerin her zaman özel bir ilgi alanı olagelmıştır. 90’lı yılların başında ülkenin Rusya’dan bağımsızlığını kazanması ile birlikte, özellikle Amerikan tekelleri



Her dönemin adamı olarak bilinen ve bütün bir politik yaşamı boyunca çıkarları için sürekli eğilimleri değişen, son dönemlerde ise Almanya ile kurduğu ilişkiler üzerinden ABD’ye güven vermeyen Petro Poroschenko’nun değişmesi emperyalistler için bir ihtiyaçtı.

hızla, bugün Rusya yanlılarının denetiminde olan ve dünyanın dördüncü büyüklükteki doğal sıvı gaz rezervlerine sahip Donezk, Lugansk bölgelerinde yatırımlar yaptı. Avrupa Birliği ise doğalgaz ihtiyacını büyük bir oranda Ukrayna üzerinden pazarlanan Rus firmalarından sağlamak zorundadır.

Bu birliğin başı olan Almanya’nın ise Ukrayna üzerindeki tarihsel sömürgeci eğilim ve niyetleri bellidir. Ukrayna sorunu Almanya tarafından çıkartılan her iki emperyalist paylaşım savaşının özel ve önemli gündemlerinden birisi olmuştur. Bu nedenlerden dolayıdır ki başta ABD ve başını Alman emperyalizminin çektiği Avrupa Birliği, Ukrayna’nın sömürgeleştirilmesi ve kendilerine her anlamda bağımlı bir iktidarın yaratılması için özel bir çaba sarf etmektedirler. Ukrayna’da 26 Ekim’de yapılan genel seçimlerin en önemli nedenlerinden birisi kapitalistler arası yaşanan bu çıkar çatışmalarıdır.

Her dönemin adamı olarak bilinen ve bütün bir politik yaşamı boyunca çıkarları için sürekli eğilimleri değişen, son dönemlerde ise Almanya ile kurduğu ilişkiler üzerinden ABD’ye güven vermeyen Petro Poroschenko’nun değişmesi emperyalistler için bir ihtiyaçtı. Poroschenko, Washington tarafından

yönetilen ve tam bir Amerikancı olan, şimdiki hükümette başbakan olarak görev yapan, Halk Cephesi adlı partinin kurucusu Arseni Jazenjuk ile değiştirilmek istenmektedir. Bir diğer önemli neden ise Poroschenko yönetimindeki iktidarın, emperyalistlerin her türlü desteğine rağmen ülkenin doğusundaki Rusya yanlılarının direnişini bastıramamış olmasıdır. Bu kapitalist merkezlerin ve özellikle Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ters düşmektedir. Yine bu iktidar tarafından bölgedeki direnişçilere otonom-özerk bölge statüsü verilmesi kapitalist Amerikan tekelleri için bardağı taşıran son damla olmuştur.

Ülke içerisinde ise iktidar ortağı faşist partilere ve onlar tarafından kesintisiz olarak sürdürülen faşist teröre karşı hızla büyümekte olan tepki, görüntünün dizayn edilmesini kaçınılmaz kılmaktadır. Ayrıca bu faşist çetelerin Yahudi düşmanlığı üzerinden yürüttüğü şoven propaganda, başta ABD olmak üzere Avrupa Birliği içerisindeki Yahudi lobileri tarafından tepkiyle karşılanmakta, bütün bir kapitalist dünyanın “demokrasinin zaferi” olarak ayakta alkışladığı bu hırsızlar çetesinin gerçek kimlikleri ortaya çıkmakta ve dünya halkları nezdinde de itibar kaybetmektedir.

Seçimler ve demokrasi oyunu

Özel mülkiyete dayanan bütün toplumlarda burjuvazinin seçim oyunu, geniş emekçi yığınlarının demokrasi adına aldatılması, onların kurulu düzenle var olan bağlarının güçlendirilmesi ve onlardan alınan “yetki” ile sömürü çarklarının yasal kılıflara büründürülerek devam ettirilmesi anlamına gelmektedir. Ukrayna’da 26 Ekim tarihinde yapılan erken genel seçimler, resmiyetini ve kitleler düzeyinde meşruiyetini yitirmekte olan burjuva parlamentosuna güven tazelemek amacıyla yapılmıştır. Bu seçimlerle ortaya çıkan sonuç, partilerin aldığı oy oranı istatistiki bilgi dışında hiçbir önem ifade etmemektedir. Çünkü demokrasinin bir gereği diye yutturulmaya çalışılan bu orta oyununun sonuçları üç aşağı beş yukarı önceden bellidir. Sonuç olarak Ukrayna’daki seçimler de tam bu kurallara göre sonuçlanmıştır.

Amerikan emperyalizminin rahatsızlık duyduğu Petro Poroschenko’nun başını çektiği, özellikle Avrupalı emperyalistlerin uşakları tarafından oluşturulan “Block Petro Poroschenko” adlı blok seçimlerde yüzde 21,82’lik oy oranıyla ikinci parti olmuştur.

Bütün kadrolarını ülkedeki faşist partilerden derleyen ve onlara listelerde ilk sıralarda yer vererek seçimlerini garantileyen, tam bir Amerikancı ve ırkçı olan Arsenij Jazenjuk tarafından kurulan “Halk Cephesi” adlı parti yüzde 22,22’lik bir oy oranıyla birinci parti olmuştur. Faşist partiler içerisinde, başını Oleh Ljaschos’un çektiği “Radikal Parti” adlı ırkçı cinayet örgütü oy kaybetmesine karşılık tekrar seçilmiştir. Faşist darbenin ardından ülkenin doğusundaki ayaklanmaları desteklediği gerekçesiyle parlamentoda gurubu dağıtılan ve yasaklanması istenilen Ukrayna Komünist Partisi ilk defa yüzde beşlik barajın altında kalarak seçilememiştir. Bunun en önemli nedeni ise komünist partisine yönelik hem devlet hem de faşist partiler eliyle kesintisiz olarak sürdürülen terördür.

Seçimlerin henüz resmi sonuçları bile açıklanmadan, özellikle Almanya olmak üzere bütün Avrupalı emperyalistler bu “demokrasi oyununu” histerik bir ikiyüzlülükle bir kez daha ayakta alkışladılar. Avrupa Birliği yanlılarının bir zaferi olarak ilan edilen bu seçimlere ilişkin çok önemli bir ayrıntıyı ise özenle gözlerden gizleyerek, Ukrayna’daki seçimlerde sandığa gitmeyen ve oy kullanmayan yüzde 48’lik bir kitleyi yok saydılar.

Bu seçimlerle ortaya çıkan asıl gerçek, milyonlarca emekçinin sömürü ve baskıya dayalı olan kapitalist özel mülkiyet sisteminin parlamentosuna olan güvenlerini yitirmiş olmalarıdır. Kapitalist tekellerin Ukrayna’nın talan edilmesine dayalı sömürgeci planları ülkeyi korkunç bir yıkıma sürüklemekte ve milyonlarca emekçinin geleceğini yok etmektedir. Bütün dünyanın işçi ve emekçileri gibi Ukrayna’nın işçi ve emekçileri de er veya geç bu kapitalist talana dur diyecektir. Kapitalistler tam da bu korkunun bir ürünü olarak ikiyüzlü yalanlarla seçim denilen orta oyunuyla ömrünü uzatmaya çalışmaktadırlar. Ama nafiye, tarihin akışını hiçbir güç durduramayacaktır. Ukrayna seçimlerinin ortaya çıkarttığı en önemli gerçek budur. Diğerleri ise istatistiki bilgi olma dışında önem taşımamaktadır.

Sosyal yıkıma karşı öfke büyüyor

2008 yılında patlak veren kapitalizmin krizi Avrupa’da etkilerini göstermeye devam ederken kapitalistler krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için yeni ekonomi politikalarını devreye sokmaya devam ediyor.

Krizin faturasını ödemek istemeyen Avrupalı işçi ve emekçiler ise grev ve eylemlerle sokakları dolduruyor.

Servet-sefalet kutuplaşmasının giderek arttığı bir dönemde kapitalistler dünya zenginliklerinin çok daha fazlasını ellerine alırken işçi ve emekçiler de bir o kadar yoksulluk ve sefaletle mahkum ediliyor. Öyle ki dünya genelinde en zengin yüzde 10’luk kesim toplam servetin yüzde 87’sini eline almış durumda.

Kapitalistler bu zenginliklerini krizlerin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmalarına ve krizi fırsata çevirmelerine borçlular.

Avrupa ülkeleri de bugün bu yöntemle krizi fırsata çevirmek için saldırılarını arttırıyor.

Avrupa’nın birçok ülkesinde sermaye hükümetleri kapitalizmin doğası gereği kendi yarattıkları krizi atlatmak amacıyla işçi ve emekçilerin boynundaki sömürü ve kölelik zincirini kalınlaştırmak için “kemer sıkma” politikalarını hızlandırıyorlar. Kapitalistler, işçi ve emekçilere yönelik giriştikleri sosyal yıkım saldırılarının yanı sıra eğitime ayırdıkları bütçelerde de kesintilere gidiyor.

Avrupa ülkeleri işsizlikte ilk sıralarda

Krizi fırsata çevirmeye çalışan kapitalistler çalışma sürelerini uzatırken işçi sayısını azaltıyor, taşeronlaştırmayı son derece yaygın bir hale getiriyor, düşük zamlarla işçi ve emekçileri sefaletle mahkum ediyorlar. Öyle ki son yapılan araştırmalarda Avrupa Birliği (AB) ülkelerinin çoğu işsizlik oranlarında ilk sıralarda yer alıyor.

Buna göre (resmi) işsizlik oranı; Yunanistan’da yüzde 26,40, İspanya’da yüzde 24,47, Portekiz’de yüzde 13,9, İtalya’da yüzde 12,3, Polonya’da yüzde 11,5, Fransa’da yüzde 10,2, Belçika’da yüzde 8,5, Hollanda’da ise yüzde 8 oranlarında seyrediyor.

İtalya ve İspanya’da genç işsizlik oranının ise yüzde 40’ın üzerinde olduğu belirtiliyor.

Kriz Avrupa Birliği ülkeleri arasında da çatlaklara yol açtı. Her ülke kendi ekonomisini düze çıkarmak için önüne koyduğu sosyal yıkım politikalarının yanı sıra kendi çıkarları için AB’nin koyduğu “çözüm” planlarına karşı çıkabiliyor ve birlikteliği sonlandırma ihtimalini tartışıyor.

Son olarak İngiltere Başbakanı David Cameron, AB’nin talep ettiği 2,1 milyar avroluk ortak bütçe katkısını ödemeyeceğini açıkladı. Ayrıca AB üyeliğini devam ettirip ettirmeme konusunda 2017 yılının sonuna kadar İngiltere’de referandum yapmayı da hedefliyorlar.

Avrupa’nın en büyük ekonomisine sahip olan



Almanya’nın yaşadığı krizin boyutları ve daha önce yüzde 2 olarak öngörülen 2015 büyüme oranının yüzde 1,2 olarak yeniden değerlendirilmesi de diğer AB ülkeleri için endişe yaratıyor. Zira Almanya’nın yaşayacağı büyük bir krizin Avrupa ülkelerini toplamda etkileyeceği belirtiliyor.

Sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçiler sokaklarda

AB emperyalizminin daha büyük karlar elde edebilmek için devreye koydukları-koymaya hazırlandıkları sosyal yıkım saldırıları işçi ve emekçilerin yanı sıra öğrencilerde de büyük tepkiler doğuruyor.

İşçi ve emekçiler üst üste gerçekleştirdikleri eylem ve grevlerle tepkilerini sokaklarda gösteriyor.

Bir dizi ülkede eğitimde yapılan kesintilerin etkilediği binlerce öğrenci de kendi yaptıkları eylem ve boykotların yanı sıra işçilerin gerçekleştirdiği grevlere destek veriyorlar.

Taşeronlaştırmının giderek yaygınlaştığı Almanya’da son olarak emeklilik yaşının yükseltmek istenmesi ve düşük zamlara karşı demiryolu ve havayolu emekçileri haftalardır grev ve eylemler gerçekleştiriyorlar.

Belçika’da büyük şirketlere verilen teşvik priminin arttırılması, emeklilik yaşının 67’ye çıkarılması, devlet memuru alımlarının durdurulması ve savaş uçağı alınması için 6 milyar avro harcama yapılması protestoların hedefinde.

İngiltere’de hükümetin işçi maaşlarına enflasyon oranının altında, yüzde 1 artış yapması önerisine karşı işçi ve emekçiler tepkili.

Ülkede büyüyen sosyal ve ekonomik eşitsizlik karşısında “Londra’yı işgal et” eylemleri başlatıldı.

İspanya’da hükümet “kemer sıkma” politikaları kapsamında devlet üniversitelerini kapatmayı hedeflerken eğitimde kesinti uyguluyor. Bu kapsamda bursların kesilmesi sonucu harçları ödeyemeyen 45 binden fazla öğrenci okuldan atıldı. Buna karşı öğrenciler kitlesel okul boykotları gerçekleştirirken işçi sendikaları da alanlara çıktı.

İtalya hükümeti, genç nüfus işsizliğinin yüksek olduğu ülkede, işçi kıyımını kolaylaştıran ve tazminatsız atılmasının önünü açan bir yasa çıkarmayı planlıyor.

Saldırı karşısında haftalarca süren eylem ve grevler 25 Ekim’de 1 milyon işçinin başkent Roma’daki San Giovanni Meydanı’nda yaptığı eylemle sürdü. Sendikalar genel greve hazır olduklarını ilan etti. Eyleme eğitimde kesinti yapılmasına karşı mücadele eden öğrenciler de katıldı.

Önümüzdeki dönemde Avrupa’da işçi-emekçiler ve öğrencilerin öfkesinin artması, eylem ve grevlerin daha kitlesel ve militan sonuçlara evrilmesi muhtemel görünüyor.

Toplu mezarlar ülkesinde öfke büyüyor!

Uyuşturucu çeteleri ile sermaye devletinin el ele yönettiği Meksika, kaybedilen öğrencilerin ardından emekçilerin eylemleriyle sarsılmaya başladı.

Altı öğrencinin katledilmesi ve 43 öğrencinin kaçırılması, Meksika devletinin katliamcı kimliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Uyuşturucu çeteleri ile sermaye devletinin el ele yönettiği ülke, kaybedilen öğrencilerin ardından emekçilerin eylemleriyle sarsılmaya başladı. Sürekli devlet ve çetelerin vahşi terörü altında ezilen emekçiler, büyük bir öfkeyle kaybedilen öğrencilerin bulunması için kitlesel eylemler düzenlerken gençlik kitleleri ise devlete ait binaları ateşe vererek, gerici rejime tepkilerini gösteriyor.

1968 yılında yapılan öğrenci katliamını lanetlemek için 26 Eylül'de düzenlenen eylemler yeni bir katliamla sonuçlandı. İguala kentinde sokağa çıkan öğrencilere ateş açan polis, 3 öğrenciyi katletti. Kısa bir süre sonra devreye giren maskeli kişiler 3 öğrenciyi daha vahşice öldürdü. Saatler sonrasında ise olayın vahameti ortaya çıktı. Eylemlerde yer alan 46 öğrenci "kayboldu." Birçok tanık, öğrencileri en son gözaltına alınırken gördüklerini söyledi.

'Arka Bahçe'de CIA tarafında yönetilen darbeler döneminde sıkça karşılaşılan gözaltında kaybetmeler, çoğu Latin Amerika ülkesinde konjonktür değişmesine rağmen kendine özgü vahşi koşullara sahip Meksika'da son olayla birlikte tekrardan kamuoyunda görünür hale geldi.

Sokağın basıncı kirli işbirliğini aydınlatıyor

Katiller, kan deryası içerisinde yüzen ve her yıl binlerce kişinin öldürüldüğü ülkede belki de estirdikleri vahşetin bu kadar göze batacağını düşünmemişlerdi. Paramiliter, narkotik ya da doğrudan devlet kaynaklı terör kadar büyük mücadelelere de sahne olan ülkede, bu sefer işler burjuvazinin istediği gibi gitmedi. Kayıp ailelerinin yanı sıra on binlerce kişi, "Onları canlı gözaltına aldınız, canlı olarak geri istiyoruz" sloganı ile sokaklara çıktı. Israrlı ve kitlesel eylemler sayesinde de devlet 'olayın üzerine gitmeye başladı'. Sokağın basıncı ve kendisini mümkün olabildiği kadar aklayabilmek için, iktidar olaya karışan bir grup polisi tutukladı.

Kaybedilen öğrenciler hala bulunamasa da devletin çetelerle ne kadar içli dışlı olduğunu gözler önüne seren olaylar silsilesi günyüzüne çıkmaya başladı. Öğrencilere saldıran "Guerreros Unidos" adlı çete üyeleri, 17 öğrenciyi öldürdüklerini ve polislerin de olayda yer aldığını itiraf etti. Bunun hemen arkasından çetenin lideri gözaltına alındı.

İguala Belediye Başkanı Jose Luis Abarca ve eşi ise öğrencilerin kaybedilmesinin ardından ortaya çıkan tepkiler üzerine ortadan kayboldu. Belediye Başkanı Abarca'nın polise eşini rahatsız ettikleri için öğrencilere saldırı emri vermesi ülkedeki keyfi yönetimi gözler önüne serdi.

Emekçilerin baskısı sonucunda olayın yaşandığı bölgenin valisi istifa ederken, öğrencilerin gömüldüğü toplu mezarlar aranmaya devam ediliyor. Öyle ki bu aramalar sırasında onlarca yeni toplu mezar bulundu.



Devletleşen çete, çeteleşen devlet!

Kartellerin nüfuzu altında olan birçok bölgede işçi ve emekçiler, çetelerin dışında bir hayat hüküm sürmüyor. İşsizlik ve ailelerine yönelik sürekli tehditlerle yaşamak istemeyen herkes çetelerle işbirliği yapmak zorunda. Karteller bir bakıma devlet konumuna yükselmiş ve kendi yarattıkları sistem içerisinde emekçileri her istediklerini yapmak zorunda bırakıyor. Kartel sistemi içerisinde yer almayanların sonu ise kafalarının kesilmesinden diri diri yakılmaya kadar giden vahşet çeşitlemesinden biri ile son buluyor.

Meksika devleti ise tek seferde iki savaş birden yürütüyor. Kartellere karşı tepeden tırnağa silahlanan devlet, işgal ettiği mahallelerde amansız bir terör estiriyor. Polis ya da askerin yürüttüğü operasyonlar sırasında kullanılan yöntemler çeteleri aratmıyor. Keyfiyet ile mahalleleri basan kolluk güçleri istedikleri herkesi işkenceden geçiriyor, öldürüyor, kadınlara tecavüz ediyor.

Danışıklı dövüşün asıl hedefi emekçiler

Karteller ile devletin danışıklı dövüşünün asıl hedefi ise emekçiler. İki taraf da sermayeye hizmet ediyor. Büyük çelişkiler barındıran toplumun sınıfsal içerikte patlamasına karşı uyuşturucu ve militarizm bıçağın iki yüzü olarak toplumun karşısına sunuluyor. Adı konulmamış koalisyon kendi tahakkümü altında olmayan kimseye tahammül edemiyor. İlerici, solcu öğrenciler sistem açısından başlıca tehdit olarak görüldükleri için hem çetelerin hem de polislin saldırısıyla karşılaştılar. Çeşitli görgü tanıklarının anlatımına göre polis ve çeteler tarafından gözaltına

alınan öğrenciler diri diri yakıldı.

Sermaye devleti ile karteller arasındaki koalisyon sadece sola karşı da değil. Bazı verilere göre kriz tehdidi altındaki bankalar dahi uyuşturucu parası kaynaklı likit sermaye ile kendisini kurtarabildi.

Kartellerin devasa büyüklükteki rantı ve Amerikancı rejim tarafından sürekli derinleştirilen neo-liberal politikaların hayata geçirilmesi ancak bu kadar pervasız bir terör politikası ile ayakta kalabiliyor. Asıl olarak emekçileri hedef alan, onun biriken öfkesine karşı hayata geçirilen militarizasyon uyuşturucu çeteleri tarafından baskı altına alınmış halka karşı bir tehdit unsuru olarak kullanılıyor. Ki askeri yöntemler de kartellere karşı savaşta hiçbir işe yaramıyor.

Öfke büyüyor

Meksikalılar'ın önemli bir kesimi neo-liberal politikaları sömürgecilik döneminin devamı olarak görüyor. Devlet son olarak ülkenin yeraltı zenginliklerini de özel sektöre açan yasa tasarısını kabul etti. Kamuya ait birçok işletme ise özelleştirildi ya da kapatıldı.

Neoliberal – narkotik terörün son kurbanı da Iguala'da kaybedilen öğrenciler oldu. Öğrencilerin kaybedilmesinin ardından da görüldüğü gibi Meksikalı işçi ve emekçiler dizginsiz saldırı ve teröre karşı büyük öfke içerisinde. Devlete ait binaları ateşe veren gençler artık toplu mezarlar ülkesinde yaşamak istemiyor.

Emekçiler, devletin çetelerle işbirliği halinde ve başlı başına çeteci bir mantıkla yönetildiğini düşünüyor.

Son gelişmeler gösteriyor ki; Meksika devleti ne kadar kendisini aklamaya çalışırsa çalışsın daha büyük öfke patlamalarını engellemeye gücü yetmeyecektir.

Öfke büyüyor, emekçiler sokakta!

Dünya üzerinde kapitalist sistemin sömürü çarklarına karşı öfke büyüyor. Bir yerde seçimleri iptal eden yöneticiler hedef olurken bir yanda daha fazla kâr için çevre katliamına tepki gösteriliyor. Emekçiler polis terörüne rağmen sokakları terk etmeyerek talepleri için mücadeleyi sürdürüyor.

Haiti’de protestolar yükseliyor

Haiti Cumhurbaşkanı Martelly’in gecikmiş parlamento seçimlerinin süresiz ertelendiğini açıkladığı bir kararname yayınlaması üzerine binlerce kişi sokağa çıkarak hükümeti protesto etti. Oylama kartlarını sallayarak yürüyen göstericiler cumhurbaşkanının istifasını istedi.

Port-au-Prince’ta her zaman yaşandığı gibi bu kez de polis tazyikli su ve biber gazı ile protestoculara saldırdı.

Endonezya’da işçiler eylemde

Endonezya’da Endonezya İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nun çağrısına uyan binlerce işçi ücret artışı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için başlattıkları eylemleri sürdürüyor. Sumatra Adası’ndaki Medan eyaletinde toplanan binlerce işçi, yeni göreve başlayan Cumhurbaşkanı Joko Widodo’nun aleyhine sloganlar atarken; Surabaya valilik binası önünde toplanan binlerce işçi de bir günlük greve gitti. İşçiler, 210 dolar olan aylık maaşlarının 330 dolara çıkartılması ve sözleşmeli çalışanların kadroya alınmasını talep ediyor.

Fransa’da polis terörüne öfke

Fransa’da Fransa’nın güney batısındaki Tarn bölgesinde inşaatı planlanan Sivens baraj projesini protesto eden göstericilere karşı polis gaz bombaları kullanırken, saldırı sonucunda 21 yaşındaki Remi Fraisse’in polis tarafından katledilmesi öfkeyi sokağa taşırdı. Albi, Nantes ve Rennes kentlerinde yüzlerce kişi protesto gösterileri düzenledi.

Cumartesi geç saatlerde yaklaşık 2000 kişinin katıldığı baraj karşıtı gösteriye saldıran polis ile göstericiler arasında çatışma çıkmıştı. Göstericiler de Molotof kokteyli ile karşılık vermişler ve Remi Fraisse yaşamını yitirmişti.

2012 yılından bu yana polis saldırılarının yaşandığı ve birçok çevre eylemine sahne olan Nantes’te 600’ü aşkın gösterici polis şiddetine karşı sloganlar atarak sokaklarda yürüdü. Protesto gösterisine saldıran polis protestoculara karşı biber gazı ve plastik mermi kullandı.

Albi kentinde de “Remi’yi unutmayacağız”

sloganları atarak yürüyen bin kişilik kitle polisle çatıştı.

Burkina Faso’da protesto gösterileri

Afrika ülkesi Burkina Faso’da Blaise Compaore’ya karşı onbinlerce kişinin sokağa çıkmasıyla başlayan eylemler sürüyor. Göstericiler 27 yıldır devlet başkanlığı koltuğunda oturan Blaise Compaore’nin yaklaşan seçimlerde yeniden adaylığını koymasına tepki gösteriyor.

28 Ekim’de bir milyon kişinin katıldığı protestolar gerçekleşti. Protesto gösterilerine azgınca saldıran polis ile göstericiler arasında çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Ürdün’de liman işçileri kazandı

Ürdün’de Akabe Limanı’nda çalışan liman işçileri 13 Ekim’de greve başlamıştı. İşçiler, liman işletmecisi APM Terminals’in kendilerini yeni çalışma sözleşmesini imzalamak için aylardır oyalamasına karşı greve gitmişti. Liman yönetimi grevi bastırmak için işçilerin üzerine polislerini sürdü. Polis azgınca saldırarak 150 işçiyi gözaltına aldı. Uluslararası Taşımacılık İşçileri Sendikası ITF’nin müdahalesinden sonra bu hafta tüm işçiler serbest bırakıldı ve çıkışı verilmiş 23 işçinin geri alınması sağlandı.

Macaristan’da öfkeli protesto

Macaristan’da iktidarda bulunan Viktor Orbán liderliğindeki sağcı Fidesz hükümetinin internet kullanımını vergiye bağlayacak yasa tasarısı, onbinlerce kişiyi sokağa döktü. Gösteri bugüne değin Viktor Orbán hükümetine karşı gerçekleştirilen en kitlesel protesto gösterisiydi.

Orbán hükümeti geçtiğimiz Salı günü 2015 bütçesini açıklamıştı. Planlananlar arasında her bir Gigabyte için internet kullanıcılarının 150 Macar Forint’i, yani 49 cent vergi ödemesi yer alıyordu.

Budapeşte’de “Rüşvetçi hükümete internet vergisi ödemiyoruz!” şiarları ile yürüyen onbinlerce kişi bakanlığın önünde cep telefonlarını gökyüzüne doğru sallayarak, “Orbán defol!”, “Özgürlük ve internet!” sloganlarını haykırdılar.

Yürüyüş esnasında Fidesz’in merkezi binasına saldıran protestocular bilgisayar parçaları atarak camları kırdı, bazıları da balkondan binanın içine girmeye çalıştılar. Çıkan çatışmada 6 kişi gözaltına alındı. İnternet üzerine başlayan protestolarda kısa zamanda 200 binin üzerinde kişi çevrimiçi dilekçeye imza attı.

Aylık maaşların net 345 Euro civarında olduğu Macaristan’da göstericiler bu yasanın yoksulların

internete ve bilgiye erişimini engellemek amacı taşıdığını belirtiyorlar. Hükümet ise vergi yasasından vazgeçmemekte kararlı görünüyor. Parlamentoda üçte ikilik çoğunluğa sahip olan Neoliberal muhafazakar karakteri taşıyan hükümet, topladığı geniş kitle tabanı ile Ekim ayının başındaki yerel seçimlerde de en güçlü parti oldu.

Buna karşın Orbán hükümetine karşı öfke daha da kitleselleşerek sokağa dökülüyor.

Amazon’da grev

İnternet üzerinden perakende satış yapan amazon. de’nin Almanya’da Bad Hersfeld (Hessen), Leipzig (Saksonya), Graben (Bavyera), Werne ve Rheinberg (Kuzey Ren-Vestfalya) sitelerinde çalışanlar pazartesi günü greve gittiler. Grev ilk beş noktada eşzamanlı başladı. Ver.di sendikasının açıklamasına göre yaklaşık 2 bin işçi greve katıldı. Sadece Bad Hersfeld’de 600 kişi iş bıraktı. Vardiyalarda kaç kişinin çalıştığını, işyerlerinde yüzde 15-20 arasında işçinin raporlu olması nedeniyle tam olarak tahmin etmek mümkün olmuyor. Ağır çalışma koşulları, 2013 Mayıs’ında işçilerin greve gitme nedeniyd. Çalışma koşullarının ağırlığı, hasta yapan çalışma koşulları ve süreli iş sözleşmeleri nedeniyle çalışanlar iş bırakmışlardı. Amazon tekeli bugüne kadar işçilerin talep ettiği süresiz iş sözleşmesine yanaşmıyor.

Bad Hersfel’de süreli iş sözleşmesi olan işçilerin büyük bir bölümü greve katıldı. Burada ver.di sendikası taleplerin kabul edilmemesi durumunda noel süresinde de greve gidileceğini duyurdu.

İtalya’da 1 milyon işçi alanlardaydı

Sermayeye hizmette sınır tanımayan İtalya’nın yeni başbakanı Matteo Renzi, krizin faturasını işçi sınıfına ödetirmeyi amaçlıyor.

Hükümetin işten atılmaları zorlaştıran iş yasasının mevcut 18. maddesini iptal etmek istemesi üzerine başlayan eylemler büyüyor. İtalyan işçi ve emekçiler krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırıyor.

İtalya’nın en büyük sendikası İtalya İşçi Konfederasyonu CGIL tarafından “İş, onur, eşitlik... İtalya’yı değiştirmek için” şiarı ile yaptığı çağrı üzerine bir milyon işçi Roma sokaklarına aktı. İşçiler attıkları sloganlarda hükümetin sosyal yıkım politikasını eleştirdi.

Bu kitlesel protesto eylemini, bir süredir Matteo Renzi hükümetinin yeni eğitim yasasına ve yasanın öngördüğü bütçe kesintilerine karşı mücadele eden öğrenciler de destekledi.

Dev gösteriden bir gün önce de işten atılmaları

kolaylaştıran yasaya karşı ulaşım sektöründe çalışan işçiler ülke genelinde greve gitmişti. Sendikalar Birliği'nin (USB) çağrı yaptığı greve katılım yoğun olurken, ulaşım büyük ölçüde aksadı, bazı uçak seferleri de iptal edildi. Başkent Roma başta olmak üzere birçok kentte sokağa çıkan işçiler, Başbakan Matteo Renzi'yi protesto etti.

Renzi, iki hafta önce Avrupa Birliği'nden yetkililerle sınıfa saldırı paketini görüşürken de protesto edilmişti.

Hükümetin 'işsizlikle savaş' şeklinde sunduğu yasa tasarısı, 25 yaş altında gençlerde işsizlik oranının yüzde 44 olduğu İtalya'da, 15'ten fazla çalışanı bulunan işyerlerinde çalışan işçilerin kolayca işten atılmalarını kolaylaştıracak ve tazminatsız işten çıkarmanın önünü açacak. Yasa sayesinde kamu sektöründe de kitlesel işten atılmaların önü açılacak. .

Bu ay Senato'daki güven oylamasından geçen iş yasası değişikliği tasarısının Temsilciler Meclisi'nde de onaylanması gerekiyor.

San Giovanni Meydanı'nı dolduran bir milyon işçiye hitaben yaptığı konuşmada CGIL Genel Sekreteri Susanna Camusso genel greve gitmeye hazır olduklarını bildirdi.

Eğitim yasası protesto edildi

İspanya'nın başkenti Madrid'de on binlerce öğrenci yükseköğretimde yapılan kesintilere ve 23 Ekim Perşembe akşamı uygulamaya konulan eğitim yasasına karşı sokaklara döküldü. "İşçi Komiteleri" (CCOO) sendikalarının da birlikte örgütledikleri protesto gösterilerine yaklaşık 70 bin kişi katıldı. Salı günü yükseköğretim örgütüllükleri Perşembe günü (30 Ekim) için üç günlük bir grev çağrısında bulunmuştu.

Bu çağrı daha 22 Ekim Çarşamba günü yankısını buldu ve İspanya'nın büyük kentlerinde sayısız gösteriler düzenlendi. Gösterilerde en çok haykırılan şiarlar "Hiçbir çözüm yoksa, devrim var!" ya da "Sorun sistemde, çözüm devrimde!" idi. Öğrenci sendikalarının çağrısı ile başlayan öğrenci boykotuna katılım bazı yerlerde yüzde 90 oldu. Protesto gösterilerini sol parti Izquierda Unida ve Podemos'nın yanı sıra 2011 yılında kamu eğitiminin özelleştirilmesine karşı oluşan protesto hareketi Yeşil Gelgit ve daha bir dizi sosyal örgüt de destekledi. Perşembe günü gerçekleşen gösterilerde ise öğrenciler Eğitim Bakanı José Ignacio Wert'i üniversiteler ve okullardaki kötü koşullar nedeniyle istifaya çağırdılar.

İspanya'nın en büyük akademik kurumu Madrid Complutense Üniversitesi'nde bu yıl her öğrenci bir kurs daha az yapabildi. Eylül ayında başlayan bu dönem içinde, üniversitede 300 profesör açığı var. Eğitim ücreti yüzde 50 artarken Milli Eğitim Bakanlığı bursları için yaklaşık 275 milyon Euro kısıtlamaya gidildi. Üniversiteye bu yıl kayıt yaptıranların sayısında geçen yıla oranla 45 bin kişilik bir azalma oldu. İlk ve orta dereceli okullarda öğrenci sayısı 80 bin artarken, öğretmenlerin sayısında 25 bin azalma oldu.

Öğrenciler sadece eğitim kaynaklarının az olmasını protesto etmiyorlar. Özellikle de eğitim bakanı Wert'in "Eğitimde Kalitenin Artması İçin Organik Yasa" adı altında hazırladığı yasayı da protesto ediyorlar. Geçtiğimiz yıl yürürlüğe giren bu yasa bu sömestr uygulamaya konulacak. Öğrenci sendikası bu yasayı "eğitim sektöründe Frankocu reform" olarak niteliyor.

Yasaya göre "Sivil Eğitim" dersi ortaokulların müfredatından kaldırılıyor. Bu derste demokrasilerin işleyişi Franco faşizmi ile kıyaslanarak ele alınıyordu. Aynı şekilde, felsefe, müzik ve sanat dersleri müfredatın bazı branşlarından kaldırılıyor. Bunların yanında Katolik dini eğitim dersine not verilecek ve bu not yıllık ortalamayı da etkileyecek.

'Bangladeşleştirme' ya da Ortaçağ köleliğine özlem

İşçi sınıfına dayatılan sömürü ve kölelik üzerinden saltanatını ayakta tutan sermaye iktidarı, kelimenin gerçek anlamıyla 'kölelik' düzeni yaratmak istiyor. Ortaçağ koşullarında bir düzen kurma niyetlerini saklamayan kapitalistler kendilerini 'efendi', işçileri ise tümüyle onlara ait 'köleler' olarak görüyorlar. Sermayenin, işçi sınıfına takılan kölelik prangalarını sıkılaştırma hedefi son günlerde burjuva medyanın ekonomi sayfalarını süslüyor.

Patronların yaratmak istedikleri sömürü cehenneminin köşe taşları, güncel planda Suriye'deki iç savaştan kaçarak Türkiye'ye göç eden Suriyeli işçilerin sınırsız sömürsüyle döşeniyor. Türkiye'deki kapitalistlerin kâr rekorları kırmalarını sağlayan Suriyeli göçmen işçi sömürsünün Bangladeş'teki sömürü rejimiyle karşılaştırılmasının nedeni de asalak patronların, sömürünün mevcut düzeyini yetersiz bulmaları. Bu kapsamda, işgücü maliyetlerinin yüksekliğinden yakılarak 'ücretsiz köle' arayışına giren sermayenin yeni dönemdeki hedefi en veciz haliyle tekstil sektörü üzerinden ortaya çıkıyor.



Tanrıverdi'nin bir bildiği var

Yaptığı açıklamalarda, tekstil sektörünün Suriyeli göçmen işçilerin sömürsü üzerinden ayakta kaldığını itiraf eden İstanbul Hazırgiyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB) Başkanı Hikmet Tanrıverdi, "sıra er geç Bangladeşlilere gelecek" diyerek işgücü maliyetlerini düşürme isteğini dile getiriyor.

İHKİB Başkanı Hikmet Tanrıverdi'nin pervasız açıklamalarının arkasında yatan sınıf mantığı, sermayenin iştahını kabartacak yeni araştırmalarda net biçimde görülüyor. Zira, sermaye medyasının ekonomi sayfalarını süsleyen bu araştırmalarda, tekstil sektörünün 'Bangladeşleştirilmesi' planı karşısında duyarlılık oluşturmaktan çok, kapitalistlere akıl hocalığı yapılıyor.

Örneğin, Werner International isimli şirketin raporundan yansıyan veriler tekstil sektöründeki çıplak sömürü gerçeğini dışavuruyor.

Raporda, tekstil sektöründeki sömürde birinciliği elinde bulunduran Bangladeş'teki işgücü maliyetleri üzerinden Türkiye'de üretimi bulunan tekstil patronlarına mesaj gönderiliyor.

Rapordan yansıyan verilere göre, maliyeti nedeniyle çözümünü Suriyelilerde arayan tekstil patronlarına Türkiye'de bir işçinin saatlik maliyeti 5.48 dolar olarak açıklanırken İHKİB Başkanı Tanrıverdi'nin 'sırada' dediği Bangladeş'te işçilik maliyetinin 0.62 dolar olduğu ifade ediliyor. İşte, Tanrıverdi gibi kapitalistlere 'Sıra er ya da geç Bangladeşlilere gelecek' dedirten şey tam da mevcut çalışma düzeninin alabildiğine kuralıslaştırılması hedefi oluyor.

Tekstilde dizginsiz sömürü

Rapor, gece vardiyasında işçi çalıştırılması üzerinden de sömürünün boyutunu ortaya koyuyor. Rapora göre, 40 ülkeden sadece Türkiye, Bangladeş, Meksika, Hindistan ve Pakistan'da gece vardiyasında çalışanlara daha fazla ücret ödenmiyor.

Aylık bakıldığında Türkiye'deki tekstil işçisinin patrona maliyetinin 986.4 doları bulunduğu tespitinin yer aldığı raporda, bunun 566.3 dolarının ücret olduğu belirtiliyor.

Raporda Türkiye'de bir tekstil işçisinin yılda ortalama 302 gün çalıştığı hesaplanırken, çalışma süreleriyle ilgili bu veri Türkiye'yi 40 ülke içinde Bangladeş'in ardından ikinci yapıyor. Bangladeşli bir işçinin yılda ortalama 312 gün çalıştığı anlaşılırken yıllık çalışma gün sayısında 300 günün üzerine sadece Türkiye ve Bangladeş'in çıktığı ifade ediliyor.

Ancak, basına yansıyan yeni veriler özellikle doğu ve güney illerinde kölelik koşulları altında çalıştırılan işçilerin Bangladeş'in dahi gerisinde olduğuna işaret ediyor.

Bangladeş'in bile gerisinde

Bangladeş'te bir işçinin maliyeti saat başı 62 sent düzeyinde seyrederken, özellikle ülkenin doğusunda ve Kürt illerinde Suriyeli göçmenlerin saat başı ücretinin 42 sent olduğu ifade ediliyor. Büyükşehir koşullarından dolayı İstanbul'da Suriyeli çalışanlara aylık 600-800 lira maaş verilse de sözkonusu bölgelerde işçiler tam anlamıyla kölece çalıştırılıyor.

Suriyelilerin kayıtdışı dışı olarak en yoğun olarak çalıştığı iller olarak öne çıkan Antep, Maraş, Adana ve Mersin'de aylık rakamlar 240-500 lira arasında. Haftalık 60 liraya çalışan Suriyelilerin saatlik ücreti ise 0.95 liraya yani 0.42 dolara geliyor. Haftada 6 gün günde 10 saat çalışan Suriyelilerin yemek parasının ise patronun insafına bırakılması tekstil patronlarının özlemini duyduğu Ortaçağ köleliğinin fiiliyatta uygulandığının açık bir kanıtı niteliğinde.

Gözünü kar hırsı bürümüş Tanrıverdi ve türevi kapitalistler, sömürüyü katmerleştirme hedeflerine ulaşmada işçi sınıfının örgütsüzlüğünden cesaret alıyorlar. Ellerinden gelse, milyonlarca işçiye beş kuruş ücret ödmeden çalıştıracak olan patronlar sınıfının elini hiç kuşku yok ki, AKP iktidarı gibi bir sermaye hükümeti rahatlatıyor.

Meclisler kurula hazırlanıyor



Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 30 Kasım'da İstanbul'da gerçekleşecek genel kurul öncesi meclis çalışmalarını güçlendirerek devam ettiriyor.



DGB madenciler için eylemde

Ermenek'teki maden 'kazasını' protesto etmek için Karşıyaka İzban önünde toplanan İzmir Devrimci Gençlik Birliği üyeleri "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" pankartı açtılar. DGB'liler işçi katliamlarına ve iş cinayetlerine karşı hesap sorma çağrısını yükselterek yol boyunca sloganlarla yürüdüler.

DGB'liler Karşıyaka Çarşı girişinde bir saatlik oturma eylemi düzenledi. Eylem boyunca, madenciler hakkında yazılan şarkılar çalınarak Karşıyakalı emekçiler oturma eylemine davet edildi. Coşkulu sloganların atıldığı oturma eylemine çevredeki emekçiler de alkışlarla destek verdi.

Oturma eyleminin sonunda, Soma için Ege Üniversitesi'nde işgal gerçekleştiren öğrencilerin duruşmasına çağrı yapılarak DGB'lilerin işçi ve emekçilerle her zaman dayanışma içinde olacağı vurgulandı. Eylem, dün Soma'da, Torunlar'da işçileri katleden zihniyetin bugün Ermenek'te işçileri yerin dibinde mahsur bırakan ve ölümlerle burun buruna getiren zihniyetle aynı olduğu ve işçilerin, emekçilerin hesap soracağı ifade edilerek sonlandırıldı. DGB'nin gerçekleştirdiği oturma eylemine BDSP, Kaldıraç, Partizan, Eğitim Sen İzmir 2 No'lu Şube ve Karşıyaka Halk Forumu destek verdi.

Ekim Gençliği / İzmir

İç Anadolu Meclisi

Anadolu'nun birçok bölgesinden DGB'liler içerisinden geçilen süreç ve genel kurul üzerine tartışmalar gerçekleştirdiler. DGB İç Anadolu Meclisi'nin toplantısı, DGB'nin geline süreçte tablosu ve DGB meclislerinin önemini vurgulanması ile başladı. Ardından toplumsal gündemlere dair tartışmalarla devam etti.

Tartışmaların devamında, yerellerde DGB'nin tablosu olumlu örnekler ve eksiklikler ortaya konularak tartışıldı. 6 Kasım süreci ile birlikte etkin bir mücadele dönemi başlatmak üzerinden bir kararlılık ortaya konuldu.

Genel kurulun gündemleri tartışılırken, her yerelin buraya yönelik politik hazırlık içerisinde olması gerektiği vurgusu yapıldı. Devrimci Gençlik Birliği'nin kullanacağı bir yayının önemi üzerine tartışmalar yürütüldü. Toplantıya Ankara, Sivas, Çorum, Kırıkkale, Aksaray, Kayseri ve Eskişehir'den DGB'liler katılırken, her alanda mücadeleyi büyütmeye vurgusu ile meclis toplantısı sonlandırıldı.

Bursa Meclisi

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Bursa Meclisi toplandı. Toplantıda, 'DGB neyi amaçlıyor?', 'Neden DGB?' soruları üzerine bir tartışma yürütüldü. Burada çeşitli başlıklar halinde DGB'nin hangi ihtiyaçlara yanıt vermesi gerektiği tartışıldı. Bunun örgütsel ayaklarının nasıl oluşturulması gerektiği üzerinde duruldu. Gelen sorular üzerine DGB'yi diğer gençlik örgütlerinden ayıran ilkesel ve örgütsel kıstaslar üzerine sohbet edildi.

Burjuvazinin anti-bilimsel, ezberci ve gerici eğitim sistemine karşı Marksizm'in kılavuz alınması gerektiği tartışılarak 1 Kasım'dan itibaren 'diyalektik materyalizm' üzerine tartışmaların başlaması kararlaştırıldı.

Gençliğin işçi sınıfıyla bağ kurması, meslek hayatında nelerle karşılaşılacağı ve buna karşı nasıl taraf olunması gerektiği üzerine de tartışmalar yapıldı. Bu kapsamda 5 Kasım'da, direnişçi Sütaş işçilerinin üniversiteye çağırılması kararlaştırıldı.

Ekim Gençliği / Ankara-Bursa

DGB'den Karaman açıklaması

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Karaman Ermenek'te 18 işçinin maden ocağında mahsur kalması ile ilgili yazılı bir açıklama yaptı.

"Sözde 'kaderimiz'; kriz, açlık, sefalet, emperyalist savaş, barbarlık ve ölüm! Kaderimizi kendi elimize alalım, sermaye düzenine son verelim!" çağrısı yapılan açıklamada "Maden işçileri bu sömürü düzeninin en iğrenç koşullarını yaşıyor. Yaşamak şöyle dursun, sözde iş 'kazaları'nda ölüme terk ediliyorlar" denildi.

Sermaye ile el ele veren devletin işçileri sefaletin dipsiz kuyusuna sürüklediği belirtilerek şunlar söylendi:

"Bu sermaye iktidarı, kendi geleceği için, kârları için her türlü pisliği, yolsuzluğu, adaletsizliği yaparken, işçileri, sömürülen-ezilen halkları nasıl ki yalan ve boş lafla sözde 'kaderleri'ne, sömürüye, sefalete ve barbarlığa terk ediyorsa, biz gençliği de kendi 'kaderimiz'e terk ediyor: Eğitim sistemiyle, paralı eğitimle yarattığı eşitsizlikle, meslek edinmek için kolay yol gibi gösterdiği mesleki eğitimle, staj sömürüsüyle, 4+4+4'le, TEOG'la, LYS'yle yarattığı koşullarla bize hiçbir gelecek bırakmıyor. Geleceğimizi; onların çıkarlarına uymak, sömürü düzenine köle olmak, ölümüne çalışmak, kendi çıkarları için açtıkları savaşlarda ölmek ve barbarlık içinde çürümekmiş ya da onlar gibi bencilce, ikiyüzlüce başkalarının kuyusunu kazmakmış gibi gösteriyor.

Sermaye iktidarı, kâra, sömürüye ve barbarlığa dayalı düzenini bizim kaderimizmiş gibi gösteriyor, bizi öyle yaşatmaya, yaşatarak sömürmeye, sokaklarda süründürmeye çalışıyor. Ama yanılıyor, kaderimiz devrimde, işçi sınıfıyla birlikte sömürü zincirlerini kırmakta, sermaye düzenine, sınıflara ve her türlü ayrımcılığa son vermekte. Ya 'sermayenin kaderi'ne razı olup barbarlığa mahkum olacağız, ya da tüm sömürülen, ezilen halklarla kaderimizi ortaklaştırıp, sokaklarda birleşeceğiz: Emperyalist-kapitalist sisteme son vereceğiz!"

Çukurova'da DGB faaliyeti

Çukurova DGB, meclis toplantısında aldığı kararlar doğrultusunda çalışmalarına hız verdi. Gençliği YÖK düzenine karşı mücadeleye çağırarak yazılımlar Çukurova Üniversitesi'nde yapıldı. Yanı sıra emekçi semtlerinde de emekçileri ve gençliği örgütlenmeye çağırarak yazılımlar yapıldı.

DGB broşürleri de Çukurova Üniversitesi'nde rektörlük önü, R1 kantini ve yemekhane önünde öğrencilere ulaştırıldı.

Son olarak "Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı DENİZ ol!" ve "Gençlik birliğe, devrime!" şiarlı afişler Baraj Yolu, Gençlik Meydanı civarı ve Çarşı merkezde yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

DLB İstanbul Meclisi toplandı



Devrimci Liseliler Birliği (DLB) İstanbul'da liselilere seslenerek "Sen de varsın!" dedi. 29 Ekim'de Elektrik Mühendisleri Odası'nda bir araya gelen DLB'liler İstanbul'da ilk lise meclisini topladı. "Güneşe uğurladıklarımız ve madenlerde öldürülen işçiler için" yapılan saygı duruşunun ardından açılış konuşması ile meclis toplantısı başladı.

Konuşmanın ardından söz divana bırakıldı. Emperyalist saldırganlık ve savaş politikalarına karşı "sen de varsın" çağrısı yineleni. Eğitimdeki gerici ve anti-bilimsel uygulamaların teşhir edildiği konuşmada DLB'yi güçlendirme çağrısı yapıldı. DLB'nin çalışma ve politikalarında lise meclislerinin önemine vurgu yapılan sunumda okul meclisleri ile DLB lise meclislerinde yer almanın önemi üzerine duruldu.

Meslek liselilerin katılımının dikkat çektiği meclis toplantısında yapılan konuşmaların büyük çoğunluğunda da meslek liselerinde örgütlenme vurgusu öne çıktı. Ardından serbest kürsüye geçildi. Birçok lise ve ortaokul öğrencisinin söz aldığı serbest kürsü canlı tartışmalara sahne oldu. Kartal ve Küçükçekmece DLB'nin çalışmalarının anlatımı ile açılan serbest kürsüde; cinsiyetçi eğitimden kantin eylemlerine, imza toplamadan yerel çalışma deneyimlerine kadar birçok başlık tartışıldı.



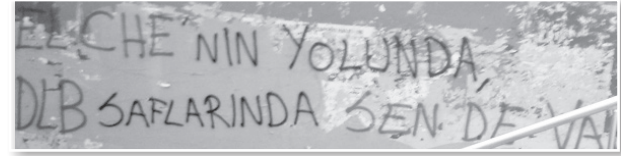
Oğuzhan'ın annesi meclisi selamladı

Filli Boya'daki staj sömürsünde iş cinayetiyle katledilen Oğuzhan Çalışkan'ın annesinin gönderdiği mesaj Gebze'den bir DLB'li tarafından okundu. "Ortadoğu'nun parçası olan Hatay'dan nice Alaattinler doğacak ve Alaattinler'in partisi savaştacak" denilen konuşma coşku ile karşılandı.

Serbest kürsünün ardından, tartışmalarla birlikte alınan kararlar açıklandı. Ardından Küçükçekmece DLB'nin hazırladığı şiir-tiyatro sahnelendi.

Kapanış konuşmasında ise imza toplama çalışmasının sonlandırılması ve DGB Genel Kurulu'na bir yürüyüş ile gidilmesi kararı yinelenerek "Devrim yürüyüşümüz sürecektir" denildi. Son olarak, Çav Bella marşı söylenerek lise meclisi sonlandırıldı. Coşkulu geçen lise meclisinden kararlılık ve devrimin tarafında olma iradesi yükseldi.

Liselilerin Sesi / İstanbul



DLB liseli meclislerine çağırıyor

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), liseli gençliği devrimci mücadeleye çağırmaya devam ediyor. Faaliyetlerini sürdüren DLB'liler, liseli gençliği liseli meclislerinde bir araya gelmeye çağırırlar.

Kocaeli Gebze'de DLB'liler lise meclisinin duyurusunu yapmaya okul toplantıları, dergi satışları ve bildiri-broşür dağıtımlarıyla devam ediyor.

Hafta başında Sarısuysan Lisesi'nde Liselilerin Sesi dergisinin satışını gerçekleştiren DLB'liler 24 Ekim'de "DENİZLER seni çağırıyor!" başlıklı broşürleri dağıtarak lise meclisine çağrı yaptılar. Broşür dağıtım esnasında Liselilerin Sesi dergisini alıp okuyan gençlerle dergide yer alan yazılar üzerine konuşuldu.

Gebze DLB, 25 Ekim'de yaptıkları afişlerle lise öğrencilerinin kullandıkları güzergahları donattılar. Gebze Çarşı içinde ve Fatma Hanım Parkı'nda "Denizler seni çağırıyor!" ve "Oğuzhan Çalışkan seni çağırıyor: Staj sömürsüne karşı mücadeleye!" başlıklı afişler kullanıldı.

Liselilerin Sesi / Gebze

DLB'li Tekay'a okulda gözaltı girişimi

Ankara'da Lezgin Tekay isimli DLB'li, 27 Ekim günü öğle saatlerinde sermayenin kolluk güçleri polisler tarafından okuduğu liseden gözaltına alınmak istendi.

Bir süredir Tekay'ı hedef alan okul polisinin, DLB'li Tekay'ın de aralarında bulunduğu devrimci liselilere saldırmasının ardından devrimci liseliler kendilerini savundu. Gerginliğin ardından öğrenciler bir süre müdür odasında bekletildi.

Kendilerine saldırıldığı iddiasıyla liselileri suçlamaya çalışan polisler, Tekay ve diğer devrimci liseliler hakkında tutanak tutulacağını ve cezaevine gönderilecekleri tehditleriyle ifade almak isteyince bu dayatma reddedildi. Liselilerin aileleri aranarak aileler okula çağrıldı ve okul yönetimi, öğrencileri "okuldan atma" tehdidiyle gözdağı vererek aileleri kışkırtmaya çalıştı.

Ankara DLB, yaşanan olayın ardından "Polis devleti uygulamalarının liselere kadar sıçradığı bu süreçte hiçbir baskı ve tehdit bizleri yıldıramayacaktır" diyerek çalışmalarını daha da büyüteceğini belirtti.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ankara'da liseli meclisi toplandı

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Ankara Meclisi toplandı. Toplantıda "Emperyalist savaşta, staj sömürsünde katledilen biziz, geleceğimiz için buluyoruz" şiarıyla yapılacak etkinlik için güçlü bir ön hazırlık yapmanın önemi vurgulanarak, bütün yerellerin bu yolda yoğun bir faaliyet yürütmesi gerektiği söylendi. Etkinliğin afişlerinin tüm yerelerde, liselilerin yoğun olarak bulunduğu hatlarda kullanılması gerektiği ifade edilerek planlamalar yapıldı.

Ankara DLB'nin yerel bülteni olan "Anka"nın eksikliklerinin giderilmesi konusunda görüş birliğine varıldı. DLB'nin ilişki kurduğu bütün liselilerin de faaliyetin bir parçası haline getirilmesinin ve kısa okur yazıları yazdırılmasının önemi vurgulandı.

Meclis toplantısı, 30 Kasım'da İstanbul'da yapılacak Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Genel Kurulu'na katılım çağrısının yinelenmesiyle sona erdi.

Faaliyetler sürüyor

Ankara DLB Filli Boya fabrikasında staj yaparken iş cinayetine kurban giden Oğuzhan Çalışkan'ın ismini verdikleri liseli buluşmasına çağrıda bulundu.

28 Ekim'de Kızılay'da stand açıp, birçok liseliyle staj sömürsü üzerine sohbetler gerçekleştiren DLB'liler, liselileri buluşmaya davet etti. Stand faaliyetinin yanı sıra birçok noktaya, etkinliğe çağrı yapan afişler yapıştırıldı.

Liselilerin Sesi / Ankara

Hangi cumhuriyet?



Birçok çevre ardı ardına cumhuriyet kutlamaları açıklamaları yapıyor. Burjuva cumhuriyet adeta kutsanıyor. “Cumhuriyetin değerleri” lafazanlığı arasında cumhuriyetin kanlı tarihi gizleniyor. Cumhuriyetin sözde “ilerici”, “aydınlanmacı” değerlerini korumak için tam da burjuva cumhuriyetinin kuruluş gününde alanlara inip kutlamalar yapılması vaaz ediliyor. Ufku AKP karşıtlığı ile sınırlı reformist hareketler, ulusalcı tabana oynamak için her türlü çarpıtmayı yapıyor. Hamurunda devrimcilerin ve mazlum halkların kanı olan burjuva cumhuriyeti, kitlelere ilerici olarak lanse ediyorlar. Oysa ki bizim akıllarımıza cumhuriyet denince Mustafa Suphi ve 14 yiğit yoldaşının Karadeniz’de vahşice boğulması, Dersim Katliamı, imha ve inkar edilen Kürt halkı, topraklarından sürülen Rum halkı, zindanlarda işkencelerle katledilen devrimciler ve nice baskı ve zulüm geliyor. Burjuva cumhuriyet, devrimcilerin ve mazlum halkların kanı üzerinde yükseliyor. Biz bu cumhuriyete bakınca başında bilimden ve aydınlanmadan oluşan bir çelenk değil, elleri kanlı batmış, her türlü zulmün tarihini görüyoruz. Çünkü bu cumhuriyet, burjuva sınıf iktidarının cumhuriyetidir. Onlar ise bu gerçekliği karartıp, allayıp pullayıp burjuva cumhuriyetinin sözde “ilerici”liğini AKP karşıtlığına dayanak yapıyor.

91 yılda ne değişti?

Cumhuriyetin kanla yazılan sömürü tarihinden bugüne ne değişti? Biz devrimciler bir durumu değerlendirirken sınıf ilişkilerinden bağımsız ele almayız. Dolayısıyla, cumhuriyeti de sınıfsal karakterinden bağımsız düşünemeyiz. Onun için hakim sınıf ilişkileri üzerinden baktığımızda cumhuriyeti birinci, ikinci diye ayıramayız. Bu cumhuriyetin başında her zaman burjuvazi vardır. Onun için AKP öncesi ve AKP sonrası gibi, tarihi AKP ile başlatıp AKP ile bitiren, sınıf ilişkilerini dışlayan gerici bir yaklaşımı mahkum ediyoruz. Haziran Direnişi esnasında kitlelere terör

uygulayan düzen ile, kuruluşunda 15 yiğit devrimciyi katleden düzen aynıdır. Dersim Katliamı’nı yapan kanlı el ile Kobanê’ye destek eylemlerinde 49 kişiyi katleden aynı eldir. İşçiler açısından da hiçbir şey değişmemiştir. İşçiler, iş güvencesinin olmadığı koşullarda çalıştırılıp madenlerde, inşaatlarda, fabrikalarda, atölyelerde can veriyor. Her gün iş cinayetlerine bir yenisi ekleniyor. Gençlik geçmişte olduğu gibi devletin ve gerici çetelerin saldırılarına uğruyor. Ne akademik ne demokratik hiçbir özgürlüğü tanınmıyor. Okuduğu okullar üzerinde hiçbir söz, yetki ve karar hakkı yok; olan hakları da günden güne törpüleniyor. Kısacası, baskı ve sömürü aygıtı burjuva cumhuriyeti tüm köhnemişliği ile 91 yıldır işçilere, emekçilere ve gençliğe kan kusturuyor.

Tarihin gördüğü en ileri cumhuriyet, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir!

Kapitalist sömürü düzeni işçileri, emekçileri ve gençliği çarkları arasında öğütürken, çözümün “demokratik”, “ilerici” vb. süslü sıfatlarla burjuva cumhuriyetinde olduğunu vaaz etmek düpedüz gericiliktir. Bugün tek tutarlı devrimci sınıf, kapitalist sistemin sonunu hazırlayacak olan işçi sınıfıdır. Bizler, 97 yıl önce Büyük Ekim Devrimi’yle kurulan; tarihin ilk işçi-emekçi cumhuriyetine sahip çıkıyoruz. Eğer sahip çıkılması gereken bir değer varsa bu, tarihte insanın yarattığı en ilerici değer olan sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Nitekim işçiler, emekçiler, ezilen halklar birçok ilerici, demokratik hakkını sosyalist cumhuriyet sayesinde kazanmıştır.

Bugün kapitalist sömürü çarkının içinden çıkıp baskının, sömürünün olmadığı bir çözüm arıyorsak bu ancak ve ancak burjuva cumhuriyetinin yıkılarak yerine sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurarak gerçekleşebilir. Diğer bütün yollar burjuvazinin baskı ve sömürü aygıtı olan yönetim biçimlerine çıkar.

Ankara’dan bir DGB’li



Hayalleri yaratan emekçiler senaryosu olmayan setler

İnanarak izlediğiniz hayaller dünyasının kendisini kuran set emekçileriyiz biz. Çoğu zaman sizleri yoz hayallere inandırmak için gece-gündüz çalışıyoruz...

Sistemin söylediğini yapmaya mecbur bırakılıyor, yalanlar dünyasını yaratmak için ölümle iç içe çalışıyoruz.

Her türlü hak gaspları, 20 saate yakın ya da aşkın çalışma saatleri, iş güvenliği yoksunluğu içerisinde sendikası çalışan emekçiler olarak her türlü fiziki ve psikolojik baskıyı görüyoruz. Öyle ki aşağılanmalarında hiyerarşi ve statünün de en uç ve en acımasız halleriyle karşı karşıya kalıyoruz.

Üniversitelerin Sinema-TV bölümlerinden mezun olarak istihdam edildiğimiz bu çalışma koşullarında sanatçı adayları olarak tırnaklarımızla kazıya kazıya sanatı arıyoruz ama bulamıyoruz.

Sistem kendi çarkları içerisinde yoz hayal dünyasını bizlere kurdururken emekçileri gerçeklikten ve toplumsallıktan uzaklaştıran piyasa işlerini yapmak zorunda kalıyoruz.

Sinema teşvikleri yapılmadığından, her türlü sansür ve otosansürle karşı karşıya kalındığından üstüne üstlük üniversitelerde öğrencilere vahşi piyasa koşulları pembe panjurlu ev olarak sunulduğundan sete düşen herkes sudan çıkmış balığa dönüşüyor.

Setlerde duyduğumuz ilk şey şu oluyor: “Okulda öğrendiğiniz her şeyi unutun. Biz iş yapıyor, haftalık 90 dakikalık dizi yetiştirmeye çalışıyor, paramıza bakıyoruz.”

Hiçbir sosyal hayatı olmayan biz set emekçileri günde 4 saat uyku için çırpınıyoruz. Ve paramızı alabilmek için mücadele etmek zorunda kalıyoruz. Keyfe göre para kesintileriyle karşı karşıya kalan bizler, emeğimizin karşılığını istediğimizde dilenci muamelesi görüyoruz.

Emek veren biz, üreten biz. Bütün güç bizleriz aslında! Bilinçli ve örgütlü çalışabilmek bizi kurtaracaktır. Her defasında yan yana emek verirken; verdiğimiz emeğin karşılığı için de omuz omuza mücadele içerisinde olmalıyız. Daha çok sömürülmemek için, ölmek için bu mücadele verilmek zorunda. Sette yaşananlar da yaşadığımız hayatlar da senaryo değil. Ve biz bunu yaşamak zorunda değiliz.

Bizler gücümüzü emeğimizden, sanatımızdan, sömürünün olmadığı bir dünya hayalinden alıyoruz.

Televizyondaki yoz hayaller satan senaryolar değil, bizim yaşadığımız koşullar ve vermek zorunda olduğumuz mücadeledir gerçek olan.

Set işçisi bir Kızıl Bayrak okuru

Binler Cumartesi Anneleri'nin yanında!

Cumartesi Anneleri Galatasaray Meydanı'nda 500. kez buluşurken binlerce işçi, emekçi ve genç de eyleme destek vererek katil devletten hesap sorma, kaybedilenleri bulma mücadelesinin sürdüğünü gösterdi.

Cumartesi Anneleri 25 Ekim'de 500. hafta buluşması için Galatasaray Meydanı'ndaydı. 500 haftadır gözaltında kaybedilenlerin akıbetini soran aileler saat 11.00'den itibaren alanda toplandı. Sanatçıların, aydınların ve ilerici güçlerin günlerdir yaptıkları çağrılar karşılık buldu ve binlerce işçi, emekçi ve genç eyleme desteğe geldi.

500 haftadır süren eyleme destek sadece alana katılımla da sınırlı kalmadı. Dünyanın bir dizi noktasında, ülkenin değişik kentlerinde Cumartesi Anneleri'yle eş zamanlı oturma eylemleri gerçekleştirildi.

Saat 12.00'de, 500 hafta pankartı, kayıpların fotoğrafları ve kızıl karanfiller yere konularak eyleme başlandı. Eylemin başlangıcında Arjantin'deki Plaza de Mayo Anneleri'nin gönderdiği mesaj okundu. Mücadeleyi bugüne kadar sürdürmelerinin önemine değinen mesajda "Adalet adaletsizliğin saltanatını elinden alacak" dendi.

Annelerden torunlara; meydan bırakılmayacak!

500. hafta nedeniyle çok sayıda kayıp yakını bir araya gelerek düşüncelerini paylaştı. '90'lardan bugüne aynı devlet politikasının sürdüğü ifade edilerek dün kaybedenlerin bugün failleri koruyarak aynı baskıyı sürdürdüğü söylendi. Yıllar da geçse mücadelenin annelerden torunlara devredilerek süreceği vurgulandı.

Kayıp yakınlarından ilk sözü kayıp Fehmi Tosun'un eşi **Hanım Tosun** aldı. Hanım Tosun, '90'lı yıllarda direnerek bu meydanı kazandıklarını söyledi. Tosun'un ardından, Cemil Kırbayır'ın ağabeyi **Mikail Kırbayır** konuştu. Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin ise "Faili devlettir" diyerek kişilerin önemli olmadığını, iktidara karşı mücadeleyi sürdürdüklerini belirtti.

Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıldız**, "Biz sadece 500 haftaya ulaşmak için değil, adalet için buradayız" diyerek, eylemlerinin amacına ulaşana kadar süreceğini söyledi.

Ardından söz alan, Rıdvan Karakoç'un kardeşi **Hasan Karakoç**, "20 yıl önce onlarla başlayan eylem şimdi on binlerle buluştu" dedi. **Zübeyde Tepe** oğlu için Kürtçe bir şiir okudu. Bu meydanda büyüyen **Gülbahar Alpoş** ise, 500 haftadır direndiklerini belirtti ve Kobanê'deki anaların direnişini selamladı. Alpoş "Adaleti istemeyeceğiz, adaleti getireceğiz" dedi. Ahmet Cihan, Muzaffer Yedigöl, İkbâl Eren, Mehmet Ertak'ın oğlu Serhat, Hasan Gülünay'ın kızı Deniz de söz alarak mücadelelerinin süreceğini vurguladılar.

"Çocukları devlet tarafından katledilen analar da aramızda" denerek eyleme destek verenler selamlandı. Eyleme Berkin Elvan'ın ailesi ile Hasan Ferit Gedik'in annesi Nuray Meray da katıldı. Ayrıca



çok sayıda sendikacı ve sanatçı da eylemde yer aldı.

Vahşet İŞİD eliyle sürdürülüyor

Ardından sözü Yüksekova'dan **Tahir Canan** aldı. Canan "Bunlar siyasi cinayettir" diyerek İŞİD ile devletin aynı vahşeti uyguladığını söyledi. Babasının tanınmaması için yüzünün kesilmesini anımsatarak aynı yöntemi bugün İŞİD'in uyguladığını söyledi.

Emrah Aydınlar "Her hafta devletten hesap sormaya geliyoruz. Bin hafta da geçse buradayız" dedi. Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in yakını ise 2001'de askeri kışlada kaybedildiklerini vurguladı ve "Katillerimizi tanıyoruz" dedi. 80'lerde başlayan gözaltında kayıpların 2000'lerde de sürdüğü Serdar Tanış'ın kardeşi tarafından bir kez daha dile getirildi.

Mukaddes Coşkun da "Bizi artık dünya biliyor" diyerek yıllardır meydanda durmalarının failleri yargılamasa da seslerini duymaya yaradığını söyledi. Cumartesi Anneleri adına İkbâl Eren tarafından okunan açıklamada şunlar vurgulandı: "Gözaltında kaybetmeyi suç olmaktan çıkaran bu zihniyet yalnızca adaletsizlik üretmekle kalmadı, aynı zamanda toplumu zehirleyerek ortak bir adalet duygusunun oluşmasını da engelledi."

Açıklamanın ardından eylem, kayıpların fotoğrafları

havaya kaldırılarak atılan "Katil devlet hesap verecek!" sloganıyla bitirildi.

Annelere İzmir'den de ses verildi

Eski Sümerbank önündeki destek eyleminde "Cumartesi Anneleri 500 haftadır adalet arıyor" ve "Kayıplar belli failler nerede?" pankartları açıldı. Basın metnini İHD yönetimi adına Av. Ali Aydın okudu. Kayıp yakınlarının çocuklarını arama süreci ve mücadelesi anlatıldıktan sonra 19 Ekim 1995 günü polislerce kaçırılıp, kaybedilen Fehmi Tosun'un hikâyesi anlatıldı. Eşi Hanım Tosun'un yaptığı hukuk mücadelesi özetlendi.

Aydın, basın açıklamasını şu sözlerle bitirdi: "Biliyoruz ki, biz vazgeçersek evlatlarımız asıl o zaman kaybolacak. İnsanlık onuru asıl o zaman yara alacak. Cumartesi Anneleri'nin oturma eyleminin 500. haftası vesilesiyle bu topraklarda yaşayan herkese sesleniyoruz: Yok edilmek istenen yalnızca evlatlarımız değil, insanlığın vicdanıdır. İnsanlık onurunu hedef alan bu suç karşısında susmayın!"

Eyleme HDP, TMMOB, KESK'li Kadınlar, Alevi Bektaşî Federasyonu'nun yanı sıra ilerici ve devrimci güçler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Gericiliğe karşı savaşta, sömürüye karşı kavgada, şiddete karşı mücadelede

Vardık, varız, var olacağız!

Tarihsel bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin kriz ve bunalımlarının arttığı, yeni bölge savaşlarını doğurduğu ve bu temelde gelişen halk isyanlarının, sosyal hareketliliğin, kitlesel eylemlerin yaşandığı bir sürecin içindeyiz. Yanı başımızda Ortadoğu halkları ve özelde Kürt halkı emperyalizmin kirli politikaları nedeniyle büyük bir acı ve yıkımla karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Emperyalistlerin besleyip silahlandığı gerici IŞİD çetesi bölge halkları karşısında adeta bir katliam makinesi gibi hareket ediyor.

Kapitalizmin krizinin dünyaya yansıması sadece savaşlar üzerinden yaşanmıyor. Dünya çapında sosyal adaletsizlik artmış, emekçilerin dışıyla tırnağıyla kazandığı ekonomik-sosyal haklar tırpanlanmış, savaşın faturası yine emekçilere kesilmiş, buna karşı oluşacak tepkileri önlemek içinse devletler baskı ve terörü arttırmıştır. İşte böylesi bir süreçte emekçi kadınlara düşen pay; yine işten atılma, yedek ve ucuz iş gücü olma, dinci-gerici beslemeler için savaş ganimeti olma, şiddet, taciz ve tecavüz olmuştur.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü'nün ön günlerindemiz. Emekçi Kadın Komisyonları olarak bulunduğumuz her alanda emekçi kadınların hakları için verdiğimiz mücadeleyi güçlendireceğiz. Önümüzdeki süreci yerellerde yapacağımız etkinliklerle, söyleşilerle, ev toplantılarıyla, ajitasyon - propaganda faaliyetleriyle öreceğiz. 25 Kasım hazırlık sürecini, emekçi kadınların mücadelesini ve örgütlülüğünü güçlendirme bakışıyla değerlendireceğiz.

Gericiliğe karşı savaştayız!

Çünkü; dinci-gerici AKP hükümeti din adı altında geleceğimizi elimizden almaya çalışıyor, kadınların hak ve özgürlüklerine saldırıyor. Hamile kadınların gezmesini, kadınların kahkahalarla gülmesini yasaklamaya çalışarak gündelik yaşamımıza müdahale ediyor, özgürlüğümüzü kısıtlıyor. 4+4+4 vb. uygulamalarla kız çocuklarının okumasını engellemeye ve yeni çocuk gelinler yaratmaya çalışıyor.

Sömürüye karşı kavgadayız!

Çünkü, sosyal yıkım saldırılarının arttığı bu dönemde çalışan kadınlar tekrar evlerine gönderilmeye çalışılıyor. "Kadın istihdamını



arttıracağız" yalanlarıyla esnek çalışmayı, parça başı çalışmayı, evden ya da yarı zamanlı çalışmayı meşrulaştırmak istiyorlar. Aslında emekçi kadınları evlerine göndererek, sosyal güvenceden yoksun, düşük ücretlere çalıştırmayı planlıyorlar. Kadınları eve kapatıp sosyal çevresinden koparmaya çalışırken, sözde çocuk yardımıyla bu gerici amaçlarını daha kolay hayata geçirmeyi hedefliyorlar. Üç çocuk yapın sözleriyle de kadınlara geleceğin ucuz işçilerini yetiştirecek olan kuluçka makinesi muamelesi yapıyorlar.

Şiddete karşı mücadeledeyiz!

Çünkü; şiddetin son 10 yılda %1400 arttığı, 2014'ün ilk 9 ayında 207 kadının öldürüldüğü, her gün kadın cinayetlerinin yaşandığı, "kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacaktır" diyen iktidarın baskı ve terör saldırılarını arttırdığı, şiddetin üst boyutunu yaşayan Kürt, Ezidi, Türkmen ve diğer Ortadoğulu kadınların savaş ganimeti olarak alınıp satıldığı, tecavüz edildiği bir dönemde ve bölgede yaşıyoruz. Kadın bedeninin metalaştırıldığı, yasalarla kadına yönelik şiddetin, kadına ve çocuklara yönelik istismarın, tacizin ve tecavüzün meşrulaştırılmak istendiği, çocuk tecavüzçüsünün/istismarcılarının elini kolunu sallaya sallaya dolaştığı bir ülkede yaşıyoruz.

yönelik politikaları, IŞİD gericiliği ve Ortadoğu'daki kadınların sorunları üzerine yapılan tartışmalar sonucunda, 25 Kasım'da yapılacak eylem öncesinde etkinlik, ev toplantıları yapma kararı alındı. Programa dair somut öneriler konuşuldu, planlamalar yapıldı.

Sincan'da da bir araya gelen emekçi kadınlar, kadın işçilerin sorunlarını tartıştılar. Çalışmaların da ele alındığı toplantıda, ilk planda 25 Kasım gündemine ve etkinliğine dair bir çalışma yürütmeyi önlerine koydular.

Kızıl Bayrak / Ankara

Vardık, Varız, Varolacağız!

Emekçi Kadın Komisyonları seni çağırıyor. Düşük ücretler, güvencesiz çalıştırılma, yasaklar ve baskılar, yaşamımızı köleleştirmek için devreye sokulan bir dizi uygulama sürmeye devam edecek. Her geçen gün özgürlüğümüz kısıtlanıyor, yaşam alanlarımıza müdahale ediliyor. Bedenimiz dahi pazarlık konusu ediliyor. Savaşlarda tacize, tecavüze uğrayanlarımızın sayısı her geçen gün artıyor.

Bütün bunlar bizler örgütlenip, kapitalist düzeni temellerinden yıkıp, düşlediğimiz özgür dünyayı kurduğumuzda sona erecektir. Emekçi Kadın Komisyonları olarak tüm işçi-emekçi kadınları gündüzünde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, savaşırsız, sömürsüz bir dünya kurma mücadelemize çağırıyoruz. Yıllardır verdiğimiz mücadelemizi büyötmeye, komisyonumuzu daha da güçlendirmeye çağırıyoruz.

Paris barikatlarında "**Halkımız için ölmemiz gereken o son ana geldik! Kuşkuya ve zayıflığa asla yer yok! Tüm kadınlar silah başına! Tüm kadınlar mücadeleye!**" diyen kadınlar, Sosyalist Ekim Devrimi sürecinde "**ekmek ve gül istiyoruz**" diyen ve devrimi başlatan kadınlar, zindanlarda emekçilere "**Bu yanılla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için de direniyoruz**" diyerek barikatın en ön safında olmanın onuruyla, ölümüne direnişi seçerek bedenini barikatlaştıran Hatice Yürekli, "**Berlin'de düzen hüküm sürüyor. Siz budala zaptiyeler! Sizin düzeniniz kum üzerine kuruludur. Devrim, daha yarın zincir şakırtıları içinde ayağa kalkacak ve boru sesleri ile size dehşet salacak ve şu mesajı verecektir: 'Vardım, varım, var olacağım'**" diyen Rosalar, "**haklı olan her şey için savaşmaya devam edeceğiz**" diyen Mirabel Kardeşler'in sesi seni çağırıyor. Senin yanın bizim yanımızdır.

İstanbul Emekçi Kadın Komisyonları

Ankara'da 25 Kasım hazırlığı

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için hazırlıklarına başladı.

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu, 26 Ekim'de yaptığı toplantıda, 25 Kasım gündemine dair tartışmalar yürüttü. Türk sermaye devletinin kadına

Yaşamın yarısından kavganın yarısına...

Artık ne elma var öykünüzde ne de Havva
Saçlarından sürüklenen köleler de değilsiniz
Adınız Afrodit ya da Ayşe
Ne fark eder
Yeterince ezildiniz
Siz fabrikada şalter
Makine önünde alinteri
Siz harmanda sarı toprak
Arida oğul
Sevdada türkü
Ve siz Avrupalı, Asyalı, Uzak Doğulu
Tüfekte mermi, tetikte parmak
Düğünde halay başı
Gün oldu
Bin hüznle yazıldı adlarınız analık defterine
Gün oldu
İşlendi aşklarınız oyali mendillere.
Şiirdi, öyküydü, romandı yaşam
Ve siz hep vardınız
...

Sömürünün, eşitsizliğin ve baskının kol gezdiği dünyada, çifte ezilmişlik yaşayan, gericiğe kurban verilen, şiddete maruz kalan ve tüm bunlar yaşamlarının çok doğal parçaları olarak kabul edilen kadınlar, gericiğe karşı direnişin, şiddete karşı mücadelenin, katliam ve kıyımlara karşı savaşın içerisinde de doğal olarak hep vardı ve var olmaya devam ediyor.

Ulusal bağımsızlık savaşlarından, proleter devrim süreçlerine, ekonomik temelli taleplerden, siyasal istemlere, gündelik yaşamının bir parçası haline getirilen şiddete, gericiğe karşı kadınlar direnişin öznelere olageldiler.

Burjuva devrimlerine tanıklık eden 1789 Fransa'sında "Giyotine gitme hakkımız varsa, söz söyleme hakkımız da olmalı" diyen burjuva kadın liderleri, mecliste temsil, seçme ve seçilme, boşanma hakkı için mücadele ediyor ve bunun sonucunda toplumsal yaşamda kazanımlar elde ediyordu. Aynı dönemde ekmek ihtiyacını dahi karşılayamayan ücretlerle çalıştırılan kadın işçiler ise kitlesel bir şekilde "Ekmek Ayaklanmaları"nda yerlerini alıyorlardı.

Patronların her evi birer atölyeye çevirerek emek güçlerini azgınca kasalarına akıttığı işçiler 1831 yılında "Ya çalışarak yaşamak ya dövüşerek ölmek" diyerek tekrar ayaklanıyordu. Kadın, erkek, çocuk tüm Lyon halkı barikatların başında yer alarak, burjuvaziye karşı cesurca savaşıyordu.

1840'lı yıllar Almanya'sında ağırlıklı kız çocukları ve kadınların çalıştığı Silezya dokuma fabrikalarında "Sizsiniz tüm sefaletin kaynağı, Ezen bütün yoksulları, Sizsiniz kapmaya uğraşan, Ağızlardaki son kuru ekmeği." şiiriyle direnişin fitilini ateşleyenler, kendilerini açlık ve sefalet iten patronların lüks villalarına saldırıyor, fabrikalardaki makineleri parçalayarak öfkelerini dışa vuruyorlardı. Silezya dokuma fabrikalarındaki ayaklanmanın başını kadın işçiler çekiyordu.

Günde 14 - 16 saate varan çalışma süreleriyle emek gücü azgınca sömürülen Newyork'lu dokuma



işçileri ise 1857 yılında, 8 saatlik çalışma süresi talebiyle alanları dolduruyordu. 40 bini aşkın kadın dokuma işçisinin yer aldığı grevle görkemli bir direniş sergileniyordu.

1871'de ve yine Fransa'da işçi sınıfının burjuvaziye karşı elde ettiği en büyük kazanımlarından birisi olan Paris Komünü'nde, yani göğün fethinde kadınların ortaya koydukları direniş azmi, iradesi, örgütlü birliği çok önemli bir yer tutuyordu. 72 gün süren Paris Komünü'nde, "savaşta ölen federelerin dul ve yetim aylıklarının ödenmesi, evli olan ve olmayan kadınlarla, meşru olan ve olmayan çocuklar arasında hiçbir ayırım gözetilmemesi, ilkökul öğretmenlerinin aylıklarının yükseltilmesini öngören uygulama ile birlikte ilk olarak erkek ve kadınlar arasında eşit ücretin ilan edilmesi" gibi kadınlarla ilgili bir dizi adım atılmıştı. Bu 72 gün süren görkemli direniş ve büyük deneyimde kadınlar silahlı birlikler kurdular, barikatlarda çatıştılar.

Özgürlük için çarpan her yüreğe bir kurşunun düştüğü Paris barikatlarından sağ çıkabilmiş kadınlar ise karşı-devrim mahkemelerinde yargılanırken kendi haklarını, kurşunlarla öldürülme hakkını talep ediyorlardı.

Çarlık otokrasisinin yıkılmasında ter döken kadınlar ekmek ve gül talepleriyle Rus devrimine yürüyordu. Çarlığın sonu olan Şubat Devrimi'nin kıvılcımı, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili grev ve gösterilerle çakılıyordu.

Ve ilk köleleştirilen cins olan, tarihler boyunca çifte ezilmişlik yaşayan, toplumsal yaşamın hiçbir alanında eşit görülmemiş kadınlar işte buralarda; her türlü gericiğe ve savaşa karşı mücadelede, barikatlarda, kendi sınıflarından erkeklerle eşitlenebildiler ve

bunların sonunda gelen zaferlerde ancak eşitliğe kavuşabildiler.

Yaşamın yarısı olan kadınlar kavganın yarısı olmaya devam ediyor

Sosyal yıkım saldırılarına, toplumsal yaşamın dinci-gericilik temelinde şekillendirilmesine, doğa ve çevre tahribatına karşı gerçekleşen eylemlerde ve büyük Haziran Direnişi'nde sokakları dolduran kitlelerin büyük çoğunluğunu yine kadınlar oluşturuyordu. Haziran Direnişi boyunca kadınlar sokak çatışmalarında, Taksim barikatlarında yer aldılar, yasaklara, baskılara, şiddete, gericiğe ve polis terörüne karşı alanlara çıktılar.

Bugün de Ortadoğulu kadınlar kendi geleceklerini çizmek için bir irade ortaya koyuyorlar. Kürt, Arap, Ezidi, Türk kadınlar, çifte ezilmişlik ve köleliğe karşı kendi kaderini, kendi geleceğini, insanlık onurunu eline alabilmek için Rojava'da direniyor. Emperyalizm destekli dinci-gerici, tecavüzcü IŞİD çetesine karşı Kobanê'de örgütlü birlikleriyle karşı koyuyor.

Kadına yönelik şiddetle mücadele günü olan 25 Kasım'ın ön haftalarında; her türlü şiddete maruz bırakılan, emperyalist savaşlarda el konulan, çocuklarıyla birlikte köle gibi satılan, fuhuş sektörüne pazarlanan Şengalli, Suriyeli, Kürdistanlı kadınların yaşadıkları vahşete dikkat çekiyor, kendi kaderlerini ve geleceklerini mücadeleyle çizmeye çalışan, Kobanê'de kendi güçlerine dayanarak elde ettikleri kazanımları savunan, ellerinde silah onlara dayatılan tecavüze, katliamlara başkaldıran Kürt kadınlarını selamlıyoruz.

Kartal EKK

Şer'i adaletin terazisinde kadın düşmanlığı ağır basıyor

İran gibi, kadınların boyun eğdikleri sürece yaşama hakkına sahip oldukları bir ülkede, tecavüzcüsünü bıçaklayan, üstelik güç ve servete sahip olmayan bir kadına kaç yıl ömür biçilmiştir? Geçtiğimiz günlerde idam edilen Reyhaneh Jabbari'ye'e göre ona biçilen ömür sadece on dokuz yıldır. Çünkü tecavüze uğramak üzere olduğu o gece, onun için dünya kararmıştı. Hâlbuki o gece ölmeyi, cansız bedeninin şehrin bir köşesine atılmasını, birkaç gün sonra bulunan cesedinde otopsinin ardından anlaşılacak olan tecavüz izlerinin annesinin boynuna bir utanç kolyesi olarak asılmasını daha çok istemişti. Böylece yedi yıl boyunca yüz binlerce kez değil yalnızca bir kez ölmüş olacaktı.

Ama 'her nasılsa bu lanetlenmiş hikâye değişti.' Reyhaneh'in bedeni 'bir köşeye atılmadı, ama Evin Hapishanesi ve onun tek kişilik hücrelerine gömüldü'. Buradan da 'mezarlığa benzeyen Şehr-e Ray hapishanesine' götürüldü. Ona göre tüm yaşadıkları ucundan kan damlayan bir kalemle alınaya yazılan 'kaderdi'. Her şeye rağmen de 'ölüm yaşamın sonu değildi.' Böylece sarıldığı tek tesellisi 'namusunun' sonraki yaşamında teslim edilmesi idi. Ona annesinin, hatta annesinin bilinçaltındaki gericiliğin sinsice öğrettikleri yardım edemedi. O kendini savunma içgüdüsüyle davrandı ve bunun bedelini çok ağır ödedi. Hiç ağlamadı, yalvarmadı. Söylediğine göre kanunlara güveni tamdı. O kanunların yağlı urganı boynuna dolayacağından habersizce yedi yıl boyunca aklanacağına inandı.

Mahkeme salonunda kaşlarını çatıp yaşadığı o korkunç geceyi anlatan kadın soğukkanlı bir katil olmakla suçlanıyordu. Onu yargılayan gericiliğe göre hayvanlara yaptığı muamele bir erkeğe eğilim olarak yorumlanıyor ve hâkim olayın yaşandığı sırada onun tırnaklarının uzun ve ojeli olduğu gerçeğine bile bakma zahmetinde bile bulunmuyordu. Kendisinden adalet beklediği hâkim onun ellerinin cinayeti gerçekleştirecek kadar iri olmadığını sorgulamıyor, her sözüyle masumiyetini yaralıyordu. Annesinin Reyhaneh'in içine sevgisini ektiği ülke, onu istemiyor ve genç kadının yüce yasalara inancı sarsılıyordu. O, güzelliğin taş duvarların ardında aranan bir şey olmadığını daha karakoldaki ilk gününde tırnakları çekildiğinde anlıyor, karşısındaki gücün çirkinliğinden habersiz, çirkinleşmeye çalışıyor, saçlarını kazıtıyordu.

Reyhaneh ölüme götürülürken onu katleden ülkeden ve onu hiç istemeyen dünyadan tek bir şey istiyordu. İdamını engellemek için yalvarmasını



istememediği annesinden bu dileğini gerçekleştirmek için gerekirse yalvarmasını da. O bedeninin toprak altında çürümesini, gözlerinin, genç kalbinin toza dönüşmesini istemediğinden, asılır asılmaz organlarının başka vücutlarda hayat bulmasını diliyordu. Toprağın altında bir adresinin bulunmasını reddediyor, kendisi için yas tutulacak bir mezar da istemiyordu. Rüzgâra kapılıp gideceğini düşünüyor ve son mektubunu yazar yazmaz, sessiz sedasız idama götürülüyordu. Böylece sesi de sessizliği de rüzgâra karışıyordu. Haksızlıkların da adaletin de bu dünyada olduğunu bilmeden, kendini aklayacağı başka bir yargılamaya inanarak yok oluyordu Reyhaneh. Yazgısını paylaştığı binlerce kadının anısına karışıyordu adı.

Reyhaneh, gericisi İran rejiminin zulmüne uğrayan milyonlarca kadından sadece biriydi. Kadın olmanın diyetini yaşamıyla ödeyen, ezilen, hor görülen, katledilen kadınlardan sadece biri. Bu nedenle onun hikâyesi magazinsel bir malzeme değil, dikkatlice okunması gereken acı bir gerçekliktir. Dinci-gericiliğin kadınlara reva gördüğü baskı ve yasakların cisimleşmiş

halidir. Her şeyden öte bugün bile Reyhaneh gibi yaşayan ve onunki gibi bir ölüme yazgılı kadınların 'kader' zannettikleri yaftaların aslında birer palavradan ibaret olduğunun resmidir. İran'da, Afganistan'da, Suriye'de, Irak'ta ya da Türkiye'de, dinci-gericiliğin toplumsal ve hukuksal yasaları belirlediği her yerde kapatılan, tecavüze uğrayan, taşlanan, köle pazarlarında satılan kadınların temsilidir.

En başından beri söylediğimiz gibi Reyhaneh davası basit bir adli vaka değildir. Çünkü Reyhaneh'in de söylediği gibi tecavüze uğradıktan sonra öldürülen kendisi olsaydı katili asla bulunmayacak ve ceza almayacaktı. O bir kadının cesaretini temsil ettiği için şer'i yasaların adaletinden payına düşeni aldı ve yaşam hakkı elinden alındı. Tıpkı kendisinden önce benzer suçlamalarla ölüm cezasına çarptırılan kadın yurttaşları gibi, ülkesinde kadın olmanın bedelini ödedi. Böylece yüzlerce yıldır uygulanan dini yasaların öldürdüğü kadınlar zincirine bir halka daha eklendi. Ama o, yine de kendisini öldüren gücün farkında değildi. Onun katili, oturtulduğu sanık sandalyesinden görebildiği mahkeme heyetinin de ötesindeydi. Kaç kuşaktır ailesinin, ülkesinin hatta dünyasının tüm kadınlarını dizginleyen eldi onun boynuna da dolanan.

Kimin çizdiğini bilmediğimiz sınırın hemen ardında, tavuklarımızın birbirine karıştığı ülkede, İran'da öldürüldü Reyhaneh. Ama sınırın bu yakasında da yine kimin yazdığını bilmediğimiz 'kaderinin' ortak olduğu ne kadar çok kadın var. Tecavüzcünün değil de tecavüze uğrayan kadınların mahkûm edildiği, dışlandığı ve töre adı altında katledildiği bir ülkede 'İran gibi olmaktan' korkmaya ne gerek var?

Esenyurt'ta emekçi kadın toplantısı

İstanbul Esenyurt'ta bir araya gelen emekçi kadınlar, 25 Ekim Cumartesi günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde toplantı gerçekleştirdi.

Esenyurt'ta emekçi kadınları bir araya getirmek için çalışmalarına başlayan emekçi kadınlar, işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı bölgede genelde kadınların, özelde emekçi kadınların yaşadıklarına dikkat çekmek için oluşturulan komisyonun genişletilmesi için neler yapılabileceğini tartıştılar. Bu kapsamda somut önerilerin sunulduğu toplantıda bir dizi karar alındı. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü'ne yönelik hazırlıklar planlandı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Z. Eylül

Fotoğraf karesinden yansıyanlar, fotoğraf karesine sığmayanlar...



Gözüm ekranda ellerim klavyede süren bir bekleyiş... Hangi kelimeler, hangi cümleler? Başlayacağım her cümlede anlatmak isteyeceklerim bitene kadar eskiyecekmiş gibi... Dijital dünyanın hakimiyetindeyiz... Çekilen fotoğraflar, videolar geliyor gözümün önüne... Her şey o kadar canlı ki, ötesine gerek var mı diye düşünüyorum. Anlatılacak ne var ki, her şey an be an internet dünyasında. Ben de yeniden bir yolculuğa çıkıyorum internet dünyasında.

Tarihle bugün... Hiç bilinmeyenle canlı canlı izlenenler buluşuyor beynimin derinliklerinde. Bir Kürt kız çocuğunun kocaman yeşil gözleri ve yüzünden eksik olmayan kocaman gülüşü geliyor aklıma. Savaşın sınırında bir köyde toprak bir yolda ilerlerken koşarak gelip elimi mi tutmuştu? Yoksa bir fotoğraf karesinden miydi? Bu gözler kendini unutturmuyordu. Çünkü gözlerinde dağlıların inadı, sözlerinde katliamlardan geçen bir halkın hırçınlığı, gülüşünde Kobane’de büyüyen direnişin umudu vardı. Sanırım tam da bundan kaynaklı günlerdir bu bakışları beraberimde taşıyorum.

Daha çocuk bir bedendi, ama fark etmez yüzyılların acıları birikir Kürt çocuklarında. Ninnileri acılı ezgilerdir ya, acıyla yoğrulurlar. Belki hiç dinlemeden büyürler sonu hep mutlu biten masalları. Onların masalları yaşamlarının parçasından dile düşendir çünkü. Belki birçoğu Ceylanlar’ın bedenlerinin parçalarına, Uğurlar’ın bedenlerine saplanan kurşunlara şahittir. Süngü uçlarında dona kalmış bebelerin bakışlarından anaların feryatlarına götüren bir yolculukta gözleri. Ama bazen büyük bir kahkahayla birleşen gülüşü Kürt

kadınlarının direnciydi.

Yeşil gözlü küçük kıızı düşünüyorum, yeşil gözler mavileşiyor. Küçük kızın yüzü yaşlı bir erkeğin yüzüne dönüşüyor, hafif kambur yaşlı bir beden duruyor şimdi karşımda. Yaşlı ama yorgun değil, bakışlarından ve davranışlarından yılların onu yıldırmadığı belli. Mavi gözleriyle Arnavut halkının acılarıyla kavrulmuş umudunu taşıyor Kürt halkına. Uzanan bir el... Halkının yaşadıklarını öğrendiğinden beri Kürt halkının özgürlük mücadelesine omuz vermiş bir serüvenci.

İki ayrı fotoğraf karesindeki yaşamlar, Kobanê’ye sınır bir köyde aynı fotoğraf karesinden bakıyorlar. Yeşil gözlü Kürt kıızıyla mavi gözlü 60’larında bir Arnavut... Fotoğraftan bana bakıyorlar, aslında dünyadaki her bir insanın gözlerinin içine bakıyorlar yan yana. Geride kalan yılların acılarıyla yeni gelecek günlere dair umutların kesişmesi... Halkların kardeşliğinin tek bir söze kalmadan anlatılması...

Çitlerin olmadığı bir dünya...

Yine bir fotoğraf karesi önümde... Bir toprak parçası ve ortasından geçen dikenli teller, muhtemelen iki tarafa da mayın döşenmiş. Neyi ayırdığını bir türlü anlatamayan tel örgüler, utanç duvarları. Eminim tellerin diğer tarafında kardeşleri olanlar bile var.

Evet, şimdi önümde Kobanê sınırından birkaç fotoğraf. Büyürken direniş tellerin diğer tarafında ve beklerken binlerce insan sınırın bu tarafında bir anda orası burası, burası orası oluyor. Dikenli teller

anlamsızlaşıyor. Dirençlerine direnç katacak bir kucaklaşmanın ardından dönerlerken hepsi birer suçlu olarak alınıyor tellerin bu yanına, insanlık dışı bir arama dayatılarak ve eşyalarına el konularak. Sınırları beyinde kaldırmış Türk kökenli bir kadın diyor ki, “Ben sınırları tanımıyorum ve para cezanızı da”. Sonra 60’larındaki mavi gözlü Arnavut geldi aklıma, halkının yediği sürgünün ardından doğmuş, “topraklarından” uzak büyümüş biri olarak sınırlar onun için ne ifade edebilirdi ki.

Ve yeşil gözlü Kürt kıızı... Düşünüyorum bir an, koşmak istediği topraklar çitlerle sona eren çocukların hayalleri sonsuz olabilir mi, diye. Belki de o çitlerle sona eren oyun saatleriydi Kobane dağlarındaki kadınları özgürlüğe bu kadar tutkun eden. Evde, savaşta, tarlada neler çekmişlerdir ve çekiyorlardır Küt kadınları. Dağ ülkesinin kadınları yüzyılların belliğini parçalıyor ve yeniden doğuyorlar bedenlerinden. Gösteriyorlar özgürlüklerine ne kadar da düşkün olduklarını.

Dikenli tellerle gösterirler bir ülkenin bölünmez bütünlüğü denilen şeyin sınırlarının nerede bittiğini. Oysa bölemez o teller çocukların düşlerini, kadınların özgürlük sevdasını, halkların kardeşlik çağrısını. Ve tam da şimdi bitirmek üzereyken yazacaklarımı yazılması gerekenler daha da bir dayatıyor kendini. Çünkü görüyorum yaşanmışlıklar yakalansa da deklanşöre basıldığında, sığmayabiliyor fotoğraf karesine çitlerin olmadığı düşlerimiz...

Z. İnanc

Emekçi kadınlar olarak örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz

Aslında çok sorulan bir soru, neden bir sendika? Bunun bir değil birden fazla nedenleri var. bugün geldiğimiz noktada sermayenin, işverenin ve sendika bürokrasisinin halkası içerisinde kalan bir işçi sınıfı, emekçiler söz konusu. Geçmişte yaşanan direnişlerin ardından kazanılan bazı haklar bile artık yok sayılabilecek düzeyde. Sermaye devleti çıkardığı yasalarla işverene hizmet ediyor. Bir de bunların kapısında köpekliğini yapan sendika bürokratları.

Biz Greif’te bunun birçok örneğini gerçekliğiyle yaşadık. 500’ü aşkın işçi bir Amerikan tekeli, bir fabrikayı işgal ediyor ve bunu en meşru haklarıyla yapıyor. Her yerde olduğu gibi Greif’te de kırıntı denecek ücretler söz konusu. Daha fazla emek sömürüsü ve taşeron - kadrolu işçi ayrımı var. İşte bu koşulda örgütlendik, sendikaya üye olduk ve haklarımızı talep ettik. 10 Şubat geldi çattı ve işgal gerçekleşti. Her şey işçilerin inisiyatifleriyle kurulan fabrika komiteleri örgütlendi.

Artık herkes kendi oyununu oynamaya başladı. İşveren sendika ağlarıyla birlikte kendini kurtaracak saldırılar yapmaya başladı. İlk günden, direnişimizi bitirdiğimiz güne kadar yanımızda olmayan ve bununla kalmayarak direnişimiz boyunca bizleri karalamaya, bölüp parçalamaya uğraşan, fabrikaya yapılan polis baskının da bile parmağı olan bir sendikal bürokrasiyle karşı karşıyaydık. Tabi biz bunların olabileceğini de kestirebiliyorduk. Çünkü DİSK Tekstil için Greif ilk değil ve son da olmayacaktı. Bürokratlar tam bir ağa bir tüccar mantığıyla hareket ettiler.

Geçmişten bugünlere baktığımızda bir çok fabrikada grevler yaşandı. İşçiler ayağa kalktığında ise direnişleri kıran çoğunlukla sendika bürokratları oluyor. Bizler işçi sınıfı olarak sermayeye karşı, bu düzenin yasalarına karşı, emeğimizi sömürenlere karşı mücadele verirken en büyük ihaneti sendika bürokratlarından

görüyoruz. Aslında sendikalar işçi sınıfının mevzileri değil midir? Oralar bizlere ait değil midir? Biz aslında hem işçilere hem de sendikacılara bunu hatırlattık. Biz Greif’te bunu öğrendik ve yaşadık. Sendikalar bizimdir ve bunu elde etmek bizim fiili-meşru mücadelemizden geçiyor.

Her yerde, her alanda örgütlenmeliyiz. Çünkü her koşulda ezilen, sömürülen, kölece çalışma koşullarına mahkum edilenleriz.

İşçi sınıfının bilinçlenmeye ve örgütlenmeye ihtiyacı var. Tekstil sektöründeki işçilerin daha düşük ücretlerde çalışması, bırakın sendikayı sosyal güvencesi bile olmayan işçilerin çalışması bizi bu konuda daha kararlı yaptı. Bilindiği gibi tekstil sektöründe kadın işçi sayısı hayli yüksek. Kadın işçiler zor koşullarda çalışıp iki kat fazla sömürüye maruz kalıyor fakat düşük ücret alıyor. Bu da yetmezmiş gibi hakaretlere ve aşağılanmaya maruz kalıyor. Tam da bu nedenle emekçi kadınlar olarak örgütlenmeli ve insanca yaşam için mücadele etmeliyiz.

DEV TEKSTİL
kurucularından Emel Özyön

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/43 * 31 Ekim 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

SAVAŞSIZ, SINIFSIZ, SÖMÜRÜSÜZ, YAŞANABİLİR BİR GELECEK İÇİN 6 KASIM'DA ALANLARA!

Emperyalist barbarlığın yıkımı boyutlanıyor

Bugün, kapitalist düzenin dünya çapında yaşadığı kriz ve bunalım yıkıcı savaşları ve katliamları kapımıza kadar getirmiş bulunuyor. Büyük tekeller ve emperyalist güçler arasındaki rekabet her geçen gün kızışıyor, egemenlik ve halkları sömürme mücadelesi tırmanıyor. Ve bu ekseninde patlak veren emperyalist savaşlarda milyonlarca insan yaşamını yitiriyor...

Bütün bu tabloyu doğanın ve çevrenin hunharca katledilmesi, kar ve rant uğruna talan edilmesi tamamlıyor.

Bütün bu gelişmeler bu topraklarda da sonuçlarını üretiyor. Emperyalistlere kölece bağlı olan sermaye düzeni, tırmanan emperyalist saldırganlıkta aktif görevler üsleniyor. Komşu halkların katledilmesine ortak oluyor.

Baskı, zorbalık ve gerici-faşist saldırılar tırmanıyor

Emperyalistlere koşulsuz hizmet eden sermaye devleti içeride de işçileri, emekçileri ve gençleri hedef alan baskı politikalarına hız vermiş bulunuyor. Sermaye devleti bir yandan gençlik üzerindeki baskı politikalarını yoğunlaştırırken öte yandan üniversitelerde örgütlediği ulusalcı, milliyetçi, ırkçı, dinci gerici çetelerin iplerini çözmüş bulunuyor. Bu gericiler polisle, ÖGB'yle, üniversite yönetimiyle el ele hareket ediyor. Gençlik mücadelesini hedef alan Polis-ÖGB terörünü bu gerici çetelerin saldırısı tamamlıyor.

Tüm eğitim kurumları işletmeye dönüştürülüyor

Üniversitelerden liselere, ilkokullara tüm kurumlarda paralı eğitim uygulaması her alana (beslenme, barınma, ulaşım, vb.) yayılıyor. Sermaye eğitim sisteminin her boyutundan kâr etmenin yolunu arıyor. Bu sayede gençlik tüketici-müşteri konumunda düzenin çarkları arasına çekiliyor. Eğitim de alınıp satılır bir mala dönüşmüş oluyor. Bu sayede yalnızca parası olanın eğitim hakkı olmuş oluyor, gerisi sömürü düzeninin kaderine terk ediliyor.

Sömürü düzeninin çarklarında öğütülüyoruz

Bu düzenin çarkları iş hayatında bizleri daha da çok eziyor. Soma'dan Ermenek'e, bugün yaşanan iş kazaları, cinayetleri, güvencesiz, esnek çalışma koşulları hepsi de daha fazla sömürü ve kâr uğruna gerçekleşiyor. Hatta bu çarklar arasına alınmaya henüz çocuk yaşlarda, okurken başlıyoruz. Ücretsiz staj sömürüsüyle, mesleki eğitim yolunda kurtuluş ararken, geleceğimiz için harçlığımızı çıkarmaya çalışırken sömürüyü yaşamak zorunda kalıyoruz. Ve bu iş cinayetleri bizi de vuruyor, Oğuzhan oluyoruz, Torunlar'daki genç işçiler oluyor, sermayenin kârları uğruna ölüyoruz.

Bireyci, yozlaştırıcı burjuva kültür hayatlarımızı karartıyor

Tüm bu sorunlar, aile vb. sorunlarla birleştğinde sömürü düzeninin çelişkilerinin yarattığı çaresizliği daha da yakından yaşıyoruz, yalnızlaşıyoruz. Sorunlarımızın ortak olduğu milyonlarca genç olsa da, düzenin bireyci, rekabetçi yaklaşımı karşısında benzer bir bireycilikle yalnızlaşıyor, çareyi yoz kültürde, uyuşturucuda arayabiliyoruz. Bu bizi daha da bencilleştirip sömürü düzeninin kölesi haline getirirken bu araçlar üzerinden yine mafyalar, çeteler zenginleşiyor, kâr ediyor. Bizlerse sömürü düzeninin dipsiz çukuru içerisinde boğuluyoruz.

Bu abluka dağıtılacak!

Daha birçok tekil örnek üzerinden gördüğümüz gibi bu düzen bizleri abluka altına alıp ezmeye çalışıyor. Ama tüm bu yöntemler dönüp dolaşıp sermayenin sınıfsal egemenliğinde somutlanıyor. Bunun kendisi salt bugünün sorunu değildir. Dün 12 Eylül darbesiyle gençliği kuşatma altına almaya çalışan sermaye devleti; sermayenin gençliğe yönelik baskı ve saldırı politikalarının bir aracı olan YÖK'ü de bu dönemde kurmuştur. Kurulduğu günden bugüne gençlik mücadelesinin temel hedefi haline gelen YÖK bütün bir tarihi boyunca sermaye düzenine hizmet etmiştir.

Bizler gençlik mücadelesini boğmak için kurulan YÖK'ü sermaye düzeninden ayrı ele almıyoruz. Bu nedenle YÖK'e karşı verdiğimiz mücadeleyi YÖK'ü var eden sömürü düzenine karşı verdiğimiz mücadelenin bir parçası olarak ele alıyoruz.

DGB olarak gençliği emperyalizme karşı DENİZ olmak için, baskı ve gericiliğe karşı Haziran barikatlarını bir kez daha kurmak için, gençliği hedef alan baskı ve zorbalığa dur demek için, YÖK'e ve YÖK düzenine karşı verdiğimiz mücadeleyi büyütme, gerici ablukayı dağıtmak için 6 Kasım'da alanlara çağırıyoruz.

Gençlik birliğe, devrime!

DGB'yle 6 Kasım'da alanlara!